

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2019. ÁPRILIS

Liahóna

**A Szabadító
reményről és
szabadításról szóló
üzenete, 18**

Amikor elfeledtetnek érzed
magad, emlékezz a naini
özvegyre, 12

Húsvéti zene: Gecsemáné
kertjében, 24

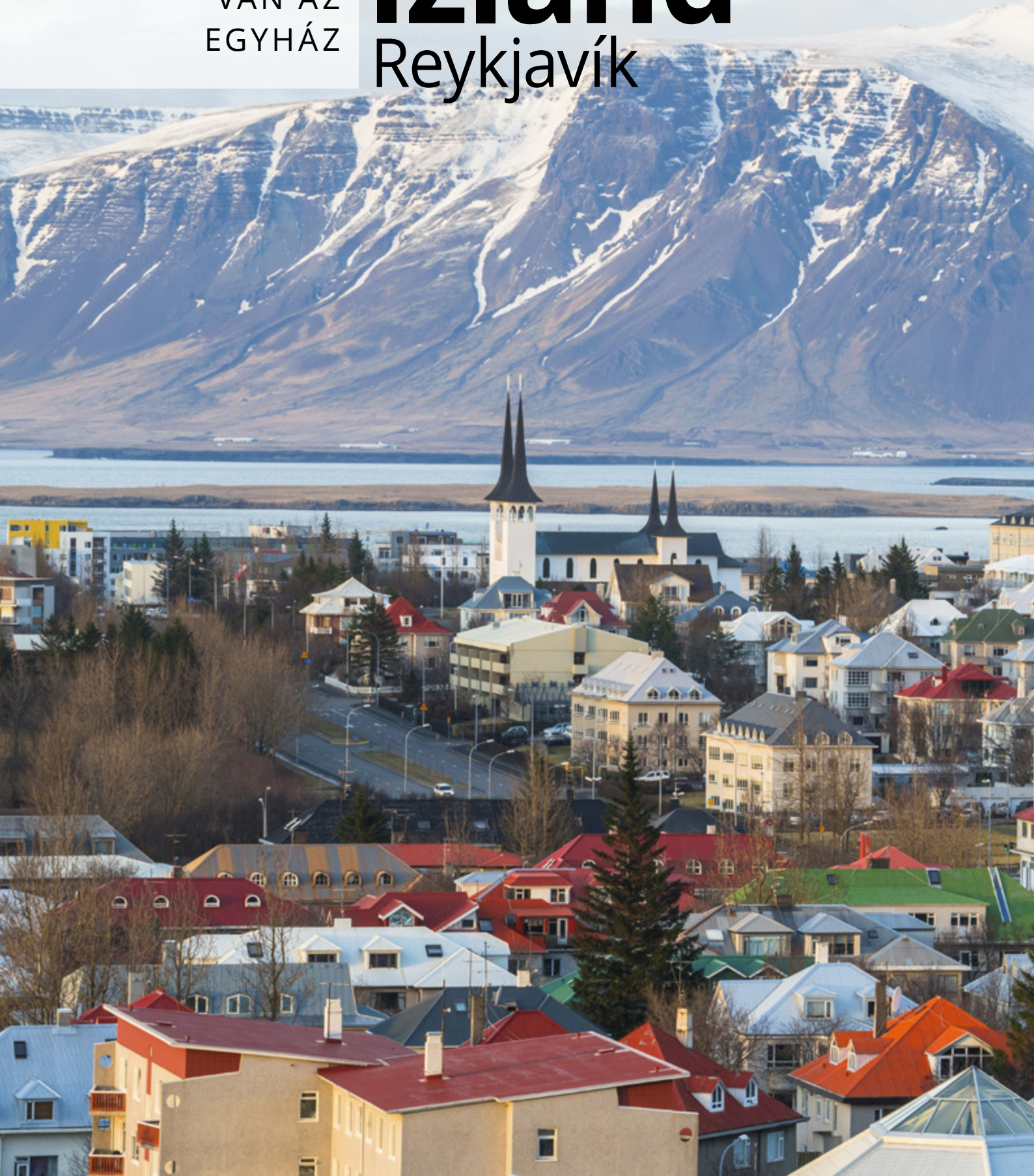
Hogyan leljük békességre,
és kerüljük el a
megtévesztést? 26

ITT
VAN AZ
EGYHÁZ

Izland

Reykjavík

A hófödte Esja hegy előterében elterülő Reykjavík, Izland szín pompás fővárosa, egy olyan európai szigetország kapuja, mely magától a földrésztől több mint 1600 kilométerre fekszik. A város, melyet eredetileg a vikingek alapítottak Kr. u. 874-ben, Izland kulturális, gazdasági és kormányzati központja, valamint a világ egyik legtisztább, legzöldebb és legbiztonságosabb városa.

Az első két izlandi egyháztag Dániában keresztelkedett meg 1851-ben. Hamarosan visszatértek a szigetre, és 1853-ban megalakult az első gyülekezet. Az országban ma közel 300 egyháztag van 3 gyülekezetben: Reykjavíkban, Akureyriben és Selffossban. A legközelebbi templom Londonban található, majdnem 1900 kilométerre Reykjavíktól.

Bár az egyháztagok száma alacsony, az egyház továbbra is növekszik; s noha léteznek az elszigeteltségből, az egyházi anyagok fordításából, a zord időjárásból és a kulturális különbségekből fakadó akadályok, az egyház vezetői azt az ígéretet tették, hogy Izland egy napon jelzőtűz lesz más országok számára. Amikor Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) ellátogatott Izlandra, emlékeztette az egyháztagokat, hogy népüket a nagy dolgok megtételéhez szükséges erő, hatalom és rátermettség jellemzi (lásd "Wonderful to Have Sweet, Good Land," *Church News*, Sept. 21, 2002, 10).

- Az Izlandi Misszió 1894-ben alakult, de a hittérítést 1914-ben beszüntették. 1975-ben Izland a Dánia Koppenhága Misszió része lett.
- 1977-ben Joseph B. Wirthlin elder (1917–2008), aki akkor a Hetvenek Első Kóvorumának tagja volt, hivatalosan is felszentelte Izlandot az evangélium prédikálására.
- 1981-ben megjelent a Mormon könyve izlandi nyelvű kiadása; ezt a nyelvet egyedül Izlandon beszélik.

Az elkeserítő időkben
gondolj a naini özvegyre

Keith J. Wilson

12

Bízzatok a Szabadító
szabadításában!

Henry B. Eyring elnök

18

Örömtelivé
tenni a szol-
gálatot

8

Három lecke a sze-
retetről, örömről és
békeességről

Brian K. Ashton

26

Amikor elcsüggedsz

Az élet olyan, hogy egyszer fenn, egyszer lenn. Amikor lenn vagyunk, időn-
ként eltűnődünk, hogy mit csinálhat Isten – miért engedi egy szerető Atya,
hogy mindez megtörténjen? Az ilyen bizonytalanság mélypontján ezt kérdezzük:
„Törődik Isten egyáltalán érvelem, személy szerint?”

Az ilyen helyzetekben a következő szentírásverseket találtam hasznosnak:

- **Zsoltárok 8:5-6:** „Micsoda az ember... hogy megemlékezel róla? [...] Hiszen kevéssel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt!”
- **János 10:14:** Földi élete során Jézus úgy beszélt magáról, mint aki a „jó pásztor”, hozzátéve, hogy „ismerem az enyéimet”.
- **Mózes 1:39:** Ez az egyik kedvenc versem, ahol is az Úr kinyilatkoztatja a célját Joseph Smith prófétának: „Mert íme, ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.” Ezzel is kiemeli, hogy egyenként törődik velünk.
- **Lukács 7:11-16:** Ez a beszámoló nemcsak arról tanít minket, hogy a Szabadítónak hatalma van a halál felett – amit húsvétkor különösképpen illik felidézni –, hanem arra is a legjobb példa ez a szememben, hogy milyen pontosan ismer minket egyénileg. Jézus összes csodája közül kevés annyira gyengéd és könyörületes, mint a naini özvegynek nyújtott szolgálattétele. Amint azt a cikkemben (lásd 12. oldal) kifejtem, ez a beszámoló arról tanúskodik, hogy a Szabadítót érdekli, hogy mi van velünk, és mindegyikünket szeret.

Keith Wilson

egyetemi docens, Brigham Young Egyetem

- 5 Feltámadott!**
„Legyőzte Ő a halált, Ünnepeid diadalát!”
- 6 A hit képmásai:** Bob és Lori Thurston –
Kambodzsa Phnom Penh Misszió
A missziójuk nem olyan lett, amelyet vártak, mégis egészen váratlan módokon áldotta meg őket.
- 8 Szolgálattételi tantételek:** Örömtelivé tenni a szolgálattételt
Az igaz öröm egyik legnagyobb forrására a szolgálaton keresztül lehet rábukkanni.
- 12 Az elkeserítő időkben gondolj a naini özvegyre**
Írta: Keith J. Wilson
Ahogy a naini özvegyasszony esetében is tette, a Szabadító eljön hozzánk a kétségbeesítő szükség idején.
- 18 Bízatok a Szabadító szabadításában!**
Írta: Henry B. Eyring elnök
Amikor egyre igazlelkűbbé válunk, az Úr elvezet minket a próbatételeinkből való megszabaduláshoz.
- 24 Zene:** Gecsemáné kertjében
Írta: Tammy Simister Robinson
A Szabadító értünk élt és halt meg.
- 26 Három lecke a szeretetről, örömről és békességről**
Brian K. Ashton
A körülményeidtől függetlenül is boldogságra lehetsz.
- 32 Utolsó napi szentek történetei:**
Esküvői terveket romba döntő hurrikán; mi valójában a halandó élet; egy reményt adó ének; elfogadott meghívás.
- 36 Az önellátás áldásai:** Virágzó vállalkozás
Írta: Joshua J. Perkey
Egy ügyvéd állás nélkül marad, de ihletet merít az egyházi önellátási órákból.
- 38 Otthonaink, családjaink:** A fiunk Mennyei Atya fia
Írta: Jerlyn Murphy
Bármennyire is szeretjük a gyermekeinket, Isten még jobban szereti őket.
- 40 Tizenévesek és kisgyermek tanítása:** Megbirkózni a tragédiával
Tanácsok ahhoz, hogy a gyermekeid békességet érezhessenek.

 Rövid olvasmányok

A borítón:
Az Emmausba vezető út.
Készítette: Wendy Keller

Rovatok

Fiatal felnőtteknek

42

Ha egyszer ilyen sok választási lehetőség és **az egész életünket megváltoztató döntés** vár ránk, honnan tudhatjuk, hogy **Isten számunkra készített tervét követjük-e?** Olvasd el az e havi cikkeket a **kinyilatkoztatás elnyeréséről.**

Fiataloknak

50

Tudd meg, hogyan használd a pátriárkai áldásodat, meríts ihletet **új húsvéti hagyományok** elindításához, és **lelj békére** önmagad és mások számára, amikor az e havi cikkeket olvasod.

Gyermekeknek

Tudj meg többet arról, hogy **miért ünnepeljük a húsvétot**, amikor Jézus Krisztusról, az Ő engeszteléséről és feltámadásáról, valamint arról olvasol, hogy mit jelent mindez nekünk.

KIEMELT, CSAK DIGITÁLISAN ELÉRHETŐ CIKKEK

Gyúrj lélekre!

Írta: Aspen Stander

Ha meg akarjuk előzni a bizonyágsorvadást, folyamatosan építeni kell a lelki izmainkat.

Félszívvél éled az evangéliumot?

Írta: Chakell Wardleigh

Mi a tényleges különbség aközött, hogy leköt az egyház, illetve hogy tevékeny vagy az evangéliumban?

BŐVEBBEN

Az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban, valamint a liahona.lds.org oldalon a következőkre van lehetőségek:

- Megtalálod a legfrissebb lapszámot.
- Megtekinthetsz csak digitálisan elérhető tartalmat.
- Korábbi lapszámokban kereshetsz.
- Beküldheted a történeteidet és a visszajelzésedet.
- Előfizethetsz magadnak vagy ajándékként.
- Digitális eszközök használatával teheted jobbá a tanulmányozásodat.
- Megoszthatod a kedvenc cikkeidet és rövidfilmjeidet.
- Cikkeket tölthetsz le és nyomtathatsz ki.
- Meghallgathatod a kedvenc cikkeidet.

LÉPJ KAPCSOLATBA VELÜNK

A kérdéseidet vagy visszajelzésedet küldd el íméliben a liahona@ldschurch.org címre.

Küldj be hitet tápláló történeteket a liahona.lds.org oldalon vagy a következő levelezési címre:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

**2019. ÁPRILIS XXVII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM
LIAHÓNA 18604 135**

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erick W. Kopsichke, Lynn G. Robbins

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Camila Castrillón

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrison M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecseri Olivér

Terjesztés: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók: Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges. Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34
Íméliben: orderseu@ldschurch.org
Online Store internetes áruház: store.lds.org
Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy íméliben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahóna* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót”

jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2019.
All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahónában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; íméliben:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada: April 2019 Vol. 27 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Feltámadott!
Feltámadott!
Nagy örömmel énekeld!
Krisztus felkelt a sírjából,

A világ örvendezzen!

Legyőzte Ő a halált,

Ünnepeld diadalát!

(Feltámadott! Himnuszok, 122.sz.)

Miközben ezen a húsvéton a Szabadítóra emlékezel, ellátogathatsz az lds.org/go/4195 oldalra, hogy gyönyörű alkotásokat láthass, valamint apostoli bizonyosságokat a Szabadító azon tulajdonságairól, melyek lehetővé tették az engesztelését és a feltámadását.

Bob és Lori Thurston

A Kambodzsa Phnom Penh Misszióban szolgáltak

Az első közös missziójukon Bob és Lori Thurston megtanulta, hogy a nyelvi akadályok és kulturális különbségek ellenére is jelentőségteljes szolgálattételre kerülhet sor, mert mindannyian Isten gyermekei vagyunk.

LESLIE NILSSON, FÉNYKÉPÉSZ

Bob:

Egy nap hangos zenét hallottunk, és láttuk, hogy éppen felállítanak egy sátrat. Kambodzsában ilyenkor esküvő vagy temetés lesz.

Lori:

Megtudtuk, hogy egy öt-hatgyermekes édesanya halt meg. Gyakorlatilag nem volt férje. Amikor a gyermekek felébredtek, az édesanyjuk már halott volt.

Ott zokogott az egyik lány, és egy tolmácson keresztül ezt mondta: „Én vagyok a legidősebb. Ezek a testvéreim. Nem tudom, hogy mit fogok csinálni.”

Köréje fontam a karomat. Hogy is ne tettem volna? A kislány éppen elvesztette az édesanyját. Angolul beszéltem hozzá, és ezt mondtam: „Tudom, hogy nem érted, amit mondok, de megígérem, hogy újra látni fogod az édesanyádat. Rendben leszel. Nem leszel egyedül.”

A sok ehhez hasonló élmény különleges kapcsolatot teremtett köztünk és a kambodzsai emberek között.

TUDJ MEG TÖBBET!

A hit képmásaiból továbbiakat az ids.org/go/18 oldalon találsz.

Szolgálattevési tantételek

Örömtelivé TENNI A SZOLGÁLATTEVÉST

A szeretettel végzett szolgálat örömet hoz annak, aki ad és annak is, aki kap.

A boldogság keresése ebben az életben időnként olyannak tűnhet, mintha futógépen lennénk: rohanunk, rohanunk, és mégis úgy érezzük, hogy egy kicsit sem jutottunk előrébb. Egyesek úgy érzik magukat, amikor a másoknak végzendő szolgálattevésre gondolnak, hogy újabb teendőket kaptak.

Mennyei Atyánk viszont azt szeretné, ha örömet tapasztalnánk, és meg is mondta nekünk, hogy „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (2 Nefi 2:25). A Szabadító pedig azt tanította, hogy a másoknak végzett szolgálattevés alapvető részét képezi annak, ahogy örömet hozunk a saját életünkbe és másokéba.

Mi az öröm?

Az öröm egyik meghatározása a „nagyfokú élvezet és derű érzése”¹. Az utolsó napi próféták világossá tették, hogy honnan jön az öröm, és miként lehet rálelni. „Az örömnek, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket – mondta Russell M. Nelson elnök. – Az öröm [Jézus Krisztustól] származik, és Őmiatta van benne részünk. Ő minden öröm forrása.”²

A szolgálattétel örömet hoz

Amikor Lehi vett az élet fájának gyümölcséből, lelke „rendkívül nagy örömmel” (1 Nefi 8:12) telt el. Az volt az első vágya, hogy megossa a gyümölcsöt a szeretteivel.

Az arra való hajlandóságunk, hogy szolgálattételt nyújtsunk másoknak, képes elhozni ezt az örömet számunkra és számukra is. A Szabadító azt tanította a tanítványainak, hogy az a gyümölcs segít elérnünk az öröm teljességét, melyet akkor termünk, amikor kapcsolatban vagyunk Vele (lásd János 15:1–11). Az Ő munkájának a végzése azáltal,

hogy szolgálunk és másokat igyekszünk Óhozhozni, örömteli élmény lehet (lásd Lukács 15:7; Alma 29:9; Tan és szövetségek 18:16; 50:22). Ezt az örömet még akkor is megtapasztalhatjuk, amikor ellenállással és szenvedéssel szembeesülünk (lásd 2 Korinthusbeliek 7:4; Kolossébeliek 1:11).

A Szabadító megmutatta nekünk a tökéletes példát, miszerint a halandó életben az igaz öröm egyik legnagyobb forrására a szolgálaton keresztül lehet rábukkanni. Amikor a Szabadítóhoz hasonlóan – jószívúséggel és szeretettel a szívünkben – nyújtunk szolgálattételt a fivéreinknek és nővéreinknek, akkor olyan örömet tapasztalhatunk meg, amely meghaladja az egyszerű derűt.

„[A]mikor készséges szívvel befogadjuk [a szolgálattételt], akkor... közelebb kerülünk ahhoz, hogy sioni nép legyünk,

AZ IGAZ ÖRÖM FORRÁSA

A Szabadító megmutatta nekünk a tökéletes példát, miszerint a halandó életben az igaz öröm forrására a szolgálaton keresztül lehet rábukkanni.

és mindent felülmúló örömet érzünk majd azokkal együtt, akiket segítettünk a tanítványság ösvényén járva” – tanította Jean B. Bingham nővér, a Segítőegylet általános elnöke.³

Hogyan tehetjük örömtelibbé a szolgálattételt?

Sok módja van annak, hogy nagyobb örömet vigyünk a szolgálattételünkbe. Íme néhány ötlet:

- 1. Értsd meg, hogy mi a célod a szolgálattétellel.** A szolgálattételnek számos oka lehet. Végső soron azonban az erőfeszítéseinknek igazodniuk kell Isten céljaihoz, vagyis „hogy véghezvigyék az ember halhatatlanságát és örök életét” (lásd Mózes 1:39). Amikor elfogadjuk Russell M. Nelson elnök felhívását, és segítünk másoknak a szövetség ösvényén haladni, örömet találhatunk abban, hogy részt veszünk Isten munkájában.⁴ (További részletekért a szolgálattétel céljait illetően lásd a Szolgálattételi tantételek: A szolgálattételünkben beálló változások célja című cikket a *Liahóna* 2019. januári számában.)
- 2. Úgy végezd a szolgálattételt, hogy az az emberekről szóljon, ne a feladatokról.** Thomas S. Monson elnök gyakran emlékeztetett minket: „Soha ne engedjük, hogy egy megoldandó probléma fontosabb legyen egy ember szereteténél.”⁵

A szolgálattétel az emberek iránti szeretetről, nem pedig a teendőkről szól. Amikor odáig fejlődünk, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan tudjunk szeretni, akkor nyitottabbak leszünk arra az öröme is, amely mások szolgálatából fakad.

- 3. Tedd a szolgálattételt egyszerűvé.** M. Russell Ballard elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke ezt mondta nekünk: „Nagyszerű dolgok fakadnak a kis és egyszerű dolgokból. [...] [A] mi kis és egyszerű, kedves cselekedeteink és szolgálataink is egy olyan életet alkotnak majd, mely telve van Mennyei Atyánk iránti szeretettel, az Úr Jézus Krisztus munkája iránti odaadással, valamint a béke és öröm érzésével, melyet mindig érzünk, amikor segítők kezét nyújtunk másoknak.”⁶
- 4. Lazíts!** Nem a te felelősséged, hogy kidolgozd bárkinek is a szabadulását. Az közte és az Úr között van. A mi

Ne halogasd a szolgálatból fakadó örömet!

Az emberek néha haboznak a szükséges segítségért folyamodni, tehát lehetséges, hogy pont arra van szükségük, hogy felajánljuk a szolgálatunkat. De az sem jelent megoldást, ha ráerőszakoljuk magunkat az emberekre. Jó ötlet, ha szolgálattétel előtt engedélyt kérünk.

Dieter F. Uchtdorf elder a Tizenkét Apostol Kvórumából elmesélt egy történetet egy egyedülálló édesanyjáról, aki bárányhimlős lett – aztán a gyerekei is megbetegedtek. Az amúgy makulátlan otthon hamar rendetlen és koszos lett. Egyre csak gyűlt a mosatlan edény és szennyes.

Amikor már úgy érezte, hogy teljesen összecsapnak a hullámok a feje felett, segítőegyleti nővérek kopogtattak be hozzá. Nem mondtak olyat, hogy „szólj, ha segíthetünk valamiben”, hanem meglátták, hogy mi a helyzet, és azonnal munkához láttak.

„Rendbe szedték a káoszt, fényt és tisztaságot varázsoltak az otthonba, és felhívták az egyik barátjukat, hogy hozzon némi ennivalót, amire nagy szükség volt már. Amikor végre befejezték a munkát és elköszöntek, könnyek között hagyták az anyát – a hála és a szeretet könnyei között.”⁷

Egyaránt érezte a melengető örömet az is, aki adott és az is, aki kapott.

felelősségünk, hogy szeressük őt, és segítsünk neki Jézus Krisztus felé – a Szabadítója felé – fordulni.

Tápláld az örömet az életedben

Minél több örömet, békességet és megelégedettséget tudunk kialakítani az életünkben, annál többet tudunk megosztani belőle másokkal a szolgálattételünk során. Az öröm a Szentlelken keresztül érkezik (lásd Galátziabeliek 5:22 és Tan és szövetségek 11:13). Olyasmi ez, amiért imádkozhatunk (lásd Tan és szövetségek 136:29), és amit meghívhatunk az életünkbe. Íme néhány ötlet, hogy miként alakítsunk ki örömet az életünkben:

- 1. Számold össze az áldásaidat.** Amikor áttekinted az életedet, írd le a naplódba azokat a dolgokat, melyekkel Isten megáldott téged.⁸ Vedd észre magad körül a jót.⁹ Figyelj oda arra, hogy mik akadályozhatnak abban, hogy örömet érezz, és írd le, hogy milyen módokon tudod feloldani vagy jobban megérteni ezeket. A húsvéti időszak során szakíts időt arra, hogy mélyebb kapcsolatra törekedj a Szabadítóval (lásd Tan és szövetségek 101:36).
- 2. Gyakorold a figyelmességet** Könnyebben rád talál az öröm a csendes elmélkedés pillanataiban.¹⁰ Figyelj oda jól arra, hogy mi okoz neked örömet (lásd 1 Krónika 16:15). A figyelmesség gyakorlásához néha szükség lehet a médiától távol töltött időre.¹¹
- 3. Ne hasonlítsd magad másokhoz!** Valaki azt mondta, hogy az összehasonlítás meglopja az örömet. Pál arra figyelmeztetett, hogy akik „magukat magukhoz mér[jik] és magukhoz hasonlít[ják] magukat, nem okosan cselekesznek” (2 Korinthusbeliek 10:12).
- 4. Törekedj személyes kinyilatkoztatásra.** A Szabadító ezt tanította: „Ha kértek, akkor kinyilatkoztatást kinyilatkoztatásra, ismeretet ismeretre kaptok, hogy ismerhessétek a rejtelmeket és a békés dolgokat – azokat, amelyek örömet hoznak, azokat, amelyek örök életet hoznak” (Tan és szövetségek 42:61).

Felkérés a cselekvésre

Hogyan növelheted szolgálattétel által az életedben talált örömet? ■

Az e cikkben található tantételek felhasználhatóak a mindennapi kapcsolattartásban is, de a céljuk az, hogy segítsék a szolgálattévő fivéreket és nővéreket azon erőfeszítéseikben, hogy megáldják a hozzájuk kijelölt egyéneket és családokat.

JEGYZETEK

1. “Joy,” [öröm] en.oxforddictionaries.com
2. Lásd Russell M. Nelson: Öröm és lelki túlélés. *Liahóna*, 2016. nov. 82.
3. Vö. Jean B. Bingham: A Szabadító módján való szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 107.
4. Lásd Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 4.
5. Thomas S. Monson: Örömet lelni a földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 86.
6. M. Russell Ballard: A szeretetteljes szolgálattól fakadó öröm. *Liahóna*, 2011. máj. 49.
7. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Örömmel megélni az evangéliumot. *Liahóna*, 2014. nov. 120–123.
8. Lásd Henry B. Eyring: Ó, emlékezzetek, emlékezzetek! *Liahóna*, 2007. nov. 67.
9. Lásd Jean B. Bingham: Hogy „a ti örömetek beteljék”. *Liahóna*, 2017. nov. 87.
10. Lásd Dieter F. Uchtdorf: Dolgok, melyek a leginkább számítanak. *Liahóna*, 2010. nov. 21.
11. Lásd Gary E. Stevenson: Lelki napfogyatkozás. *Liahóna*, 2017. nov. 46.

Az elkeserítő időkben gondolj

a naini özvegyre

Amikor úgy érezzük, hogy elfeledkeztek rólunk, vagy mellőznek, akkor különösképpen emlékeznünk kell rá, hogy a Szabadító pontosan akkor érkezett az özvegy segítségére, amikor annak szüksége volt rá, és hogy hozzánk is el fog jönni.

Írta: Keith J. Wilson

egyetemi docens, Brigham Young Egyetem, Ősi Szentírások Tanszék

Az élet hullámhegyei és hullámvölgyei során néha úgy érezhetjük, hogy Isten nem igazán vesz részt tevékenyen a mindennapi életünkben. Minden ugyanolyan unalmasan és egyhangúan ismétlődik. Nem változik sok minden, és néha elég nehéz bármely területet kiemelni, ahol azt mondhatnánk, hogy Isten közvetlenül beavatkozott volna az életünkbe. Amikor engem is megtalálnak a jelentéktelenség ilyen érzései a saját életemben, akkor gyakran jut eszembe egy újszövetségi asszony, akinek hasonló érzései lehettek. A szentírások nem írják le a nevét, csupán a családi állapotát és a faluja nevét.

Ez az asszony a naini özvegy, és csak Lukács evangélista jegyzi le a bámulatos történetét. Számomra ez az asszony a Szabadító személyre szabott szolgálattételének lényegét jelképezi, illetve azt, ahogy Ő a saját közege reményvesztett, hétköznapi emberei felé fordult. A beszámoló határozott választ ad arra a kérdésre, hogy vajon Isten ismer-e bennünket és törődik-e velünk.

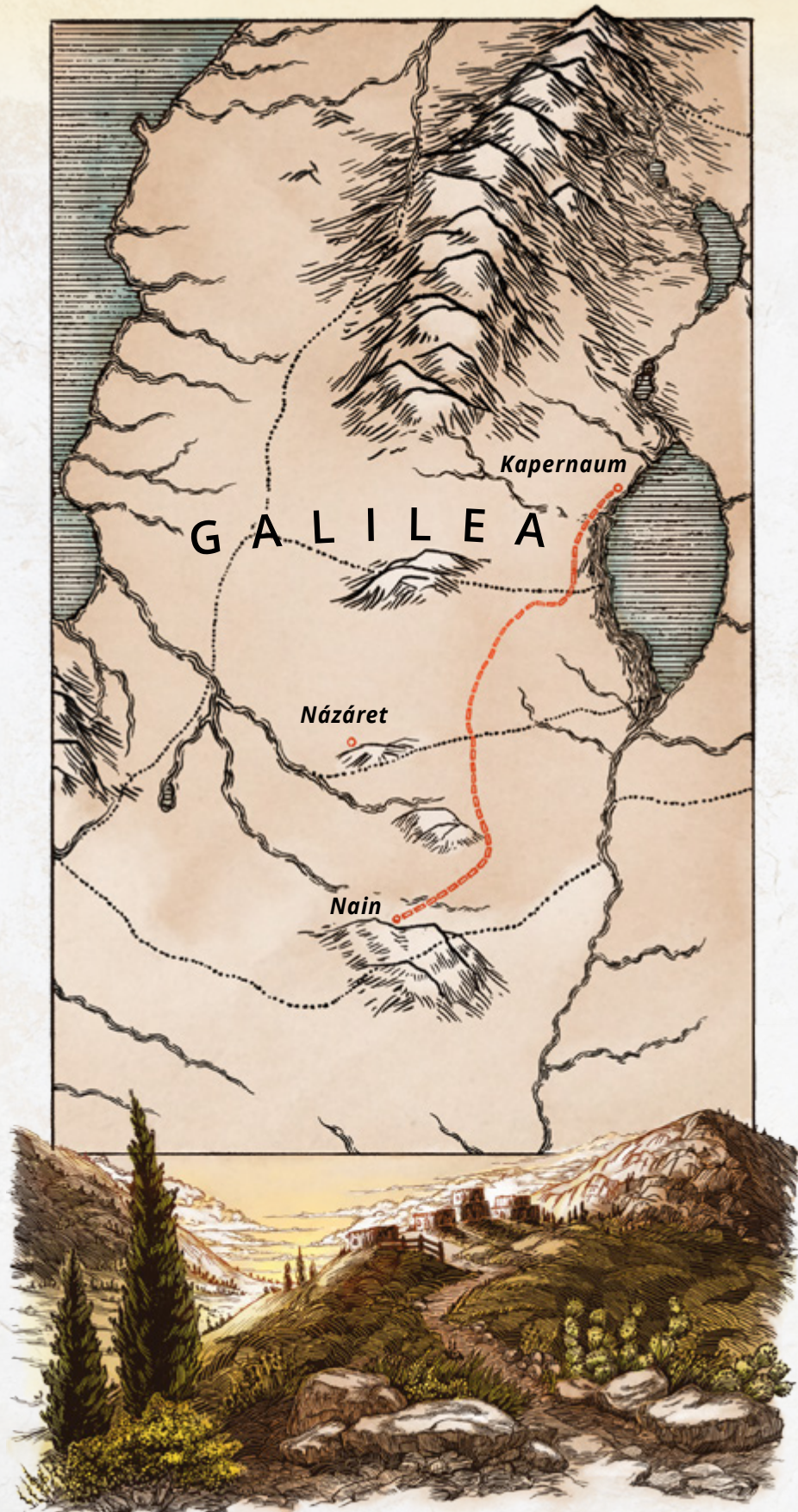
A Lukács 7. fejezetében ismertetett csoda röviden úgy foglalható össze, hogy Jézus megállít egy temetési menetet, és csodálatos módon életre kelt egy halott fiatalembert. Azonban a körülményeket megértve látjuk, hogy ennél sokkal többről van szó. Minden csodára igaz, de erre különösképpen, hogy a történet megértéséhez létfontosságú az összefüggések ismerete. Mivel valamikor tanítottam a Brigham Young

Egyetem Jeruzsálemi Központjában, megosztok néhány személyes meglátást ezzel a csodával kapcsolatban.

Jézus korában Nain a Jezréel-völgy keleti oldalát képező Moré-hegy lankáira simuló apró földműves falu volt. Maga a település nem feküdt forgalmas útvonalak mentén. Egyetlen úton lehetett eljutni oda. Már Jézus idején is elég apró és viszonylag szegény hely lehetett, és ez azóta sem változott. Volt olyan időszak a történelme során, amikor mindössze 34 házat és 189 lakost írtak össze a településen.¹ Ma körülbelül 1500 embernek ad otthont.

Lukács azzal a megjegyzéssel kezdi a beszámolóját, hogy Jézus az előző napon Kapernaumban volt, ahol meggyógyította a százados szolgáját (lásd Lukács 7:1–10). Majd arról értesülünk, hogy a Szabadító, tanítványai nagy csoportjának kíséretében, „*másnap*” elment egy „Nain nevű városba” (11. vers; kiemelés hozzáadva). Ez a sorrend nagyon fontos! Kapernaum a Galileai-tenger északi partján, a tenger szintje alatti 183 méteres magasságon fekszik. Nain Kapernaumtól közel 50 kilométerre délnyugatra található, 213 méteres tengerszint feletti magasságon, ami tehát egy fárasztó hegymenetet feltételez. Legkevesebb egy-két napba telt, hogy valaki eljusson Kapernaumból Nainba. Nemrégiben egy csoport friss és fiatal egyetemista a BYU Jeruzsálemi Központjából 10 óra alatt járta végig ezt az útvonalat aszfaltozott utakon. Ez azt jelenti, hogy Jézusnak valószínűleg nagyon korán kellett kelnie, vagy akár éjszaka is gyalogolnia kellett, hogy „*másnap*” megállíthassa a temetési menetet.²

Amint Krisztus e kimerítő út végén a település felé közeledett, éppen egy feltehetőleg a 20-as éveiben járó fiatalembert³ hoztak kifelé halottszállító saroglyán. Lukács közli velünk, hogy ez a fiatalember egy özvegyasszony egyetlen fia volt, és vannak tudósok, akik úgy értelmezik a görög szöveget, hogy az özvegynek lánya sem volt.⁴ Falusiak népes csoportja kísérte az asszonyt ezen igen szerencsétlen családi tragédia során.

Természetesen bárki számára tragédia, ha meghal a fia, de gondoljunk bele, hogy milyen következményekkel járt ez erre az özvegyasszonyra nézve. Pontosan mit is jelentett társadalmilag, lelkiileg és anyagilag, ha az ókori Izráelben valaki örökös nélküli özvegyasszonnyá vált? Az ószövetségi társadalmak hiedelmei szerint, ha egy férj még fiatalon meghalt, az annak a jele volt, hogy Isten megbüntette a bűneiért. Ennek megfelelően egyesek úgy vélték, hogy Isten erre a túlélő özvegyasszonyra is büntetést mért. Ruth könyvében olvashatjuk, hogy amikor Naómi fiatalon megözvegyült, ekképpen panaszkodott: „[A]z Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet” (Ruth 1:21).⁵

E naini özvegyasszonynak nemcsak lelki és érzelmi gyötrelemben volt része, hanem anyagi tönkremenetel is várt rá – még akár az éhezés réme is fenyegethette.⁶ Amikor egy asszony férjhez ment, a férje feladata lett, hogy anyagilag gondoskodjon róla. Ha a férje meghalt, a gondoskodás felelőssége az elsőszülötti joggal rendelkező fiára szállt. Most, hogy meghalt ezen özvegyasszony első és egyetlen fia, ezzel ő maga az anyagi lehetőségei végére ért. Ha a fia a 20-as éveiben járt, akkor ő maga valószínűleg középkorú asszony lehetett, aki egy apró, elzárt földműves faluban élve immár lelkiileg, társadalmilag és anyagilag is sanyarú helyzetben találta magát.

Pont abban a szűk időablakban – amikor a falusiak éppen temetni vitték az asszony fiát – ért

oda Jézus, aki megállította a menetet, és „megkönyörüle” az asszonyon (Lukács 7:13). Lukács itt tulajdonképpen nagyon szerényen fogalmaz. Jézus valamiképpen már korábban megérezte ennek az özvegyasszonynak a végletekig reményvesztett helyzetét. Talán az asszony a döngölt padlón fekvé töltötte az éjszakát, és Mennyei Atyához könyörgött, hogy megérthesse az okokat. Talán még azt is nyíltan megkérdezte, hogy Isten miért akarja még életben tartani őt itt a földön. Vagy talán rettegés töltötte el, ha a rá váró magányra gondolt. Nem tudjuk. Azt viszont tudjuk, hogy a Szabadító úgy döntött, azonnal útra kel Kapernaumból, vagyis akár egész éjszaka is gyalogolnia kellett, hogy még azelőtt megállítsa a temetési menetet, mielőtt a testet leeresztenék a földre.

Valóban, amikor Jézus meglátta a temetési menetben vándorló asszony könnyáztatta arcát, hatalmas könyörületet érzett iránta – ám úgy tűnik, hogy a könyörülete olyan érzésekből fakadt, melyeket jóval korábban élt át annál, hogy „véletlenül” keresztezte a gyásznap útját. Pontosan a szükség pillanatában érkezett.

„Ne sírj” – mondta ekkor Jézus az asszonynak (13. vers). A rituális tisztátalanságtól nem tartva megérintette a saroglyát,

a menet pedig megállt. Ekkor így utasította a halottat: „Ifjú, néked mondom, kelj föl!”

„És felüle a megholt, és kezdte szólni; és [Jézus] adá őt anyjának” (14–15. vers). Természetesen a falusiak tömege és Jézus követői egyaránt elámultak, miközben a közös gyászuk tiszta örömmé változott. Mindannyian „dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk” (16. vers). Ez a csoda ugyanakkor egy reményvesztett lélek megmentéséről is szólt. Jézus tudatában volt annak, hogy ennek az asszonynak, akit a társadalmuk lenézett, valami nagyon rossz dolog történik az életében. A helyzete az Ő azonnali figyelméért kiáltott, még akkor is, ha messzire kellett utaznia, hogy pont jókor legyen jó helyen. Ismerte az asszony reményvesztett helyzetét, és sietve jött. Thomas S. Monson elnök (1927–2018) mondott egy tagadhatatlan igazságot: „Egy nap, amikor majd visszatekintünk életünk látszólagos véletlenjeire, látni fogjuk, hogy talán mégsem voltak annyira véletlenek.”⁷

Mármint bármennyire felemelő is ez az eset, egy klassz bibliai történetnél sokkal többet kell látnunk benne a magunk számára. Félreérthetetlenül igazolja azt, hogy Jézus tudott erről a nincstelen, elfeledett és nyomorgó özvegyasszonnyal. Amikor

úgy érezzük, hogy elfeledtek rólunk, vagy mellőznek, vagy hogy jelentéktelenek vagyunk, akkor különösképpen emlékeznünk kell rá, hogy a Szabadító akkor érkezett az özvegyhez, amikor annak kétségbeesett szüksége volt rá, és hogy hozzánk is el fog jönni. Levonhatunk továbbá egy második tanulságot is a Szabadító példájából, méghozzá azt, hogy milyen fontos a körülöttünk lévők felé fordulni, hogy megáldjuk őket. Sokan vannak a környezetünkben, akik időről időre elke-
sередnek. Talán megváltoztathatja a napjukat, ha beszéltek nekik „Naini nővéréről” és arról, hogy az Úr pontosan ismerte az ő reményvesztettségét és a mélységes személyes válságát. Spencer W. Kimball elnök (1895–1985) elevenbe vágó megfigyelése szerint: „Isten valóban észrevesz minket és vigyáz ránk. Általában azonban egy másik ember által elégíti ki a szükségleteinket.”⁸

Jézus összes csodája közül, melyeket a földön töltött ideje során vitt véghez, kevés van annyira gyengéd és könyörületes, mint a naini özvegynek nyújtott szolgálattétele. A történetek arra emlékeztetnek bennünket, hogy számítunk Neki, és hogy soha nem fog megfeledkezni rólunk. Ezt nem feledhetjük. ■

JEGYZETEK

1. Lásd E. Mills, *Census of Palestine 1931: Population of Villages, Towns, and Administrative Areas* (1932), 75.
2. Lásd S. Kent Brown, *The Testimony of Luke* (2015), 364.
3. Lásd Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
4. Lásd Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
5. Az Ésaías 54:4-ben az Úr azt mondja Izraelnek mint özvegynek, hogy „özvegységednek gyalázatáról többé meg nem emlékezel”.
6. Lásd Brown, *The Testimony of Luke*, 365.
7. Thomas S. Monson, in Joseph B. Wirthlin, “Lessons Learned in the Journey of Life,” *Liahona*, May 2001, 38.
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006), 89.

A “Widow of Nain”
[A naini özvegy] című
rövidfilm megtekinthető
(angol nyelven) az
lds.org/go/041917
oldalon.

BÍZZATOK A Szabadító SZABADÍTÁSÁBAN!

Írta: Henry B. Eyring elnök
második
tanácsos az Első
Elnökségben

A Szabadító engesztelése és feltámadása hatalmat adott Neki arra, hogy megerősítsen minket a próbatételeinkben, vagy meg is szabadítson minket azoktól.

Ha veszítettük már el szerettünket, az előttük álló út szomorúnak és magányosnak tűnhet – különösen igaz ez azokra, akik nélkülözik a Szabadító Jézus Krisztus engeszteléséről és feltámadásáról való tudást és bizonysgot. Emlékezhettek a két kételkedő tanítványra az Emmausba vezető úton. A feltámadt Úr odament hozzájuk, és megkérdezte, hogy miért szomorkodnak. Lukács tudósít minket a válaszról:

„Azok pedig mondanak néki: ...a Názáretbeli Jézus[ért], ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt:

És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt.

Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja váltani az Izráelt” (Lukács 24:19–21).

Vigaszt meríthetünk abból a tudásunkból és bizonysgunkból, hogy *valóban* Ő volt az, aki megváltotta Izráelt. *Valóban* Ő volt az, aki „széttörte a halál kötelékeit” (Móziás 15:23). *Valóban* Ő volt az, aki „zsengéjük lón azoknak, kik elaludtak” (1 Korinthusbeliek 15:20). *Valóban* Ő volt az, aki lehetővé tette a templomi szövetségeket, melyek örökre azokhoz kötnek bennünket, akiket „régóta szeretünk, ám egy ideje elvesztettünk”¹.

E húsvéti időszak alkalmából szeretnék részlegesen megosztani egy áhítati beszédet, melyet néhány évvel ezelőtt tartottam a Szabadítónk megszabadító hatalmáról. Az előkészítése és az elmondása megerősített engem. Azért imádkozom, hogy titeket is erősítsen meg az olvasása.

A Szabadító ismeri a gyászunkat

Az élet előbb-utóbb mindannyiunk számára – némelyeknek pedig igen korán – véget ér. Mind-egyikünk próbára tétetik azáltal, hogy szembe kell néznünk valamely szerettünk halálával.

A napokban találkoztam egy férfival, akit még nem láttam azóta, hogy meghalt a felesége. Véletlen találkozás volt ez egy üdülés alkalmával, egy kellemes társasági összejövetelen. Mosolyogva jött oda hozzám. Mivel eszembe jutott a

felesége halála, igen óvatosan tettem fel a szokásos kérdést: „Hogy vagy?”

A mosolya szertefoszlott, a szeme könnybe lábadt, és halkán, nagyon őszintén ezt mondta: „Megvagyok. De nagyon nehéz.”

Amint azt a legtöbben már tudjátok, és ahogy azt idővel mindannyian meg fogjuk tudni, ez *valóban* nagyon nehéz. E próba legnehezebb része, hogy nem tudjuk, mit kezdjünk a szomorúsággal, a magányossággal és azzal a veszteséggel, amely olyan, mintha önmagunkból veszítettünk volna el egy részt. A gyász idült fájdalomként állandósulhat. Egyeseknél pedig a harag vagy az igazságtalanság érzése is jelentkezhet.

A Szabadító engesztelése és feltámadása hatalmat adott Neki arra, hogy megszabadítson minket

egy-egy ilyen próbatétel idején. Mindannak révén, amit átélt, az összes szomorúságunkat megismer-
te. Megismerhette volna a Lélek sugalmazása
révén is, de inkább úgy döntött, hogy a megisme-
résük érdekében Ő maga éli át ezeket. Ekképpen:

„És íme, Jeruzsálemnél fog megszületni, mely
ősatyáink földje, Máriától, aki egy szűz lesz,
egy becses és választott edény, akit beárnyékol
a Szentlélek hatalma, és megfogam, és fiút szül,
igen, méghozzá Isten Fiát.

„És ő megy, mindenféle fájdalmat és meg-
próbáltatást és kísértést szenvedve el; és ez azért
lesz, hogy beteljesedjen az ige, mely azt mondja,
hogy magára fogja venni népének fájdalmait és
betegségeit.

És magára veszi a halált, hogy megoldhassa
a halál kötelékeit, amelyek népét lekötözik; és
magára veszi a gyengeségeiket, hogy bensője
irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a
test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a
gyengeségeik szerint” (Alma 7:10–12).

A körülöttetek lévő jó emberek azon lesz-
nek, hogy megértsék a szereteteitek elvesztése
által kiváltott gyászosokat. Lehetséges, hogy ők
maguk is gyászolni fognak. A Szabadító nemcsak
általában érti és érzi a gyászt, hanem átérzi a
csak általatok érzett *személyes* gyászt is. Ráadásul
tökéletesen ismer benneteket. Ismeri a szíveteket.

Hívjátok meg a Szentlelket!

A Szabadító az, aki tudhatja, hogy az álta-
latok megtehető számos dolog közül melyik
lesz számotokra a legjobb, amikor meghív-
játok a Szentlelket, hogy vigaszt és áldást
hozzon számotokra. Ő tudni fogja, hol lenne a
legjobb elkezdenetek. Időnként az imádkozás
lesz ez a pont. Máskor pedig az, hogy elmentek
megvigasztalni valaki mást. Ismerek egy olyan
betegségben szenvedő özvegyasszonyt, amely
már teljesen felemésztette őt. Ez az asszony azt
a sugalmazást kapta, hogy látogasson meg egy
másik özvegyet. Nem voltam jelen, de biztos
vagyok benne, hogy az Úr küldött sugalmazást
az egyik hithű tanítványának, hogy keressen fel
egy másikat, megsegítve ezáltal mindkettejüket.

Sokféleképpen segítheti meg a Szabadító

*A Szabadító megismerhette volna a Lélek
sugalmazása révén is a szomorúságain-
kat, de inkább úgy döntött, hogy
a megismerésük érdekében
Ő maga éli át ezeket.*

a gyászolókat, és ezek mindegyike személyre szabott. Biztosak lehetek
abban, hogy Ő oly módon tudja – és fogja is – megtenni ezt, amely a gyá-
szolóknak és a környezetének is a legjobb. Állandó jellemzője annak, amikor
Isten megszabadítja az embereket a szomorúságuktól, hogy gyermeki
alázatot éreznek Őelőtte. Nagyszerű példát látunk a hithű alázat erejére
Jób életében (lásd Jób 1:20–22). Másik állandó jellemző – és ez Jóbra is
igaz volt – a Szabadító feltámadásának hatalmába vetett maradandó hit
(lásd Jób 19:26).

Mindannyian fel fogunk támadni, beleértve ebbe elhunyt szerettein-
ket is. A velük történő egyesülésünk nem éteri lesz, hanem olyan testben
fog megtörténni, amely soha nem hal meg, nem öregszik meg, és el sem
gyengül.

Amikor a Szabadító a feltámadása után megjelent az apostolainak,
nemcsak számukra hozott megnyugvást a gyászból, hanem mindannyi-
unk számára, akik valaha is gyászolhatunk. Őket és minket is e szavakkal
nyugtatózott meg:

„Békesség néktek! [...]

Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok:
tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa és
csontja, a mint látjátok, hogy nékem van!” (Lukács 24:36, 39).

Az Úr képes rá, hogy sugalmazásban részesítsen bennünket, hogy a
számunkra legmegfelelőbb módon forduljunk ahhoz a hatalomhoz, mely
megszabadít a gyászsunktól. Dönthetünk úgy, hogy másokat szolgálunk
az Úrért. Bizonyosságot tehetünk a Szabadítóról, az evangéliumáról, az
egyháza visszaállításáról, valamint az Ő feltámadásáról. Betarthatjuk a
parancsolatait.

E döntések mind meghívják a Szentlelket. A Szentlélek az, aki a
szükségleteinknek leginkább megfelelő módon képes vigaszt nyújtani
nekünk. A Lélek sugalmazása által pedig bizonyosságunk lehet a feltáma-
dásról, és világosan láthatjuk a jövőbeni dicsőséges egyesülést. E vigaszt
éreztem, amikor egy olyan személy sírja fölött álltam, akit jól ismertem
– olyasvalaki, akiről tudom, hogy valamikor a jövőben majd a karomban
tarthatom. E tudás birtokában nem csupán a gyásztól nyertem szabadu-
lást, de eltöltött egy boldog várakozás is.

Ha az a kislányka megérte volna a felnőtt-kort, másfajta próbatételek során lett volna szüksége megszabadításra. Próbára lett volna téve, hogy hithű marad-e Istenhez mindazon testi és lelki megpróbáltatások során, melyek mindenkit elérnek. Bár a test pompás alkotás, működőképességének fenntartása mindannyiunkat próbára tévő feladat. Mindenkinek meg kell küzdenie a betegségekkel és az öregedés hatásaival.

„Legyél alázatos”

Már jelen van a hatalom, hogy megszabaduljunk a próbatételeinkből. Ugyanúgy működik, mint azon próbatételtől való szabadulásunk, amely akkor következik be, amikor egy szerettünk halálával kell szembenéznünk. Mint ahogy e megszabadulás sem mindig azt jelenti, hogy a szerettünk életben marad, úgy a többi próbatételtől való megszabadulásunk sem feltétlenül ezek elvételét jelenti. Lehet, hogy az Úr nem ad enyhülést mindaddig, míg ki nem fejlesztjük a hitet az olyan döntések meghozatalához, amelyek működésbe hozzák

*Biztosak lehetnek
abban, hogy Ő oly módon
tud – és fog is – segíteni,
amely a gyászolóknak
és a környezetének
is a legjobb.*

az engesztelés hatalmát az életünkben. Ezt nem közömbösségből, hanem irántunk való szeretetből követeli meg.

Thomas B. Marsh, aki ekkor a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke volt, útmutatást kapott arra vonatkozóan, hogy miként részesülhet az Úr azon hatalmából, mely megszabadít az ellentétekből származó nehézségektől ebben az életben. Éppen nehéz próbatételeken ment keresztül, és az Úr tudta, hogy még nincs vége. Ez volt az általa kapott tanács, melyet

megfogadok a magam számára, és nektek is továbbadok: „Legyél alázatos; és az Úr, a te Istened kezdnél fogva vezet majd téged, és választ ad néked az imáidra” (Tan és szövetségek 112:10).

Az Úr mindig megszabaduláshoz akar vezetni bennünket azáltal, hogy igazlelkűbbé válunk. Ez bünbánatot igényel, amihez pedig alázatosságra van szükség. A megszabaduláshoz vezető út tehát mindig alázatosságot igényel annak érdekében, hogy az Úr képes legyen kézen fogva vezetni bennünket oda, ahova Ő el akar minket vinni, keresztül a mi gondjainkon, egészen a megszentelődésig.

A próbatételek sértődöttséget és csüggedést válthatnak ki. Az az alázat, melyre nektek és nekem szükségünk van ahhoz, hogy az Úr kézen fogva vezethessen, a hitből fakad. Abból a hitből fakad, miszerint Isten valóban él, hogy Ő szeret bennünket, és hogy amit Ő akar – bármily nehéz legyen is –, mindig az lesz nekünk a legjobb.

A Szabadító megmutatta nekünk ezt az alázatot. Olvastátok a Gecsemáné kertjében mondott imáját, amikor is olyan próbatételt szenvedett el értünk, melyet sem felfogni nem tudunk, sem kibírni nem lennénk képesek, de amelyről még csak leírást sem tudok adni. Emlékeztek az imájára: „Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lukács 22:42).

Ismerte Mennyei Atyját, a nagy Elohimot, és bízott Benne. Tudta, hogy az Atyja mindenható és végtelenül kedves. A Szeretett Fiú alázatos – mintegy gyermeki – szavakkal hívta segítségül a megszabadító hatalmat.

Merítsetek bátorságot és vigaszt

Az Atya nem úgy szabadította meg a Fiút, hogy elvette a próbatételt. A mi érdekünkben tette, hogy nem így cselekedett, hanem lehetővé tette a Szabadítónak, hogy befejezze a küldetését, melynek elvégzésére érkezett. Mégis örökre bátorságot és vigaszt meríthetünk abból, hogy ismerjük a segítséget, melyet megadott Neki az Atya:

„És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.

És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő veritéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

És minekutána fölkelt az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt,

És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne esetek” (Lukács 22:43–46).

A Szabadító megszabadulásért imádkozott. Nem a próbatételtől való megmenekülést kapta, hanem oly mértékű vigaszt, hogy dicsőségesen haladhasson keresztül rajta.

A szintén próbára tett tanítványaihoz intézett parancsa útmutatásul szolgál nekünk. Eltökélhetjük, hogy követni fogjuk azt. Eltökélhetjük,

*Jézus Krisztus megfizette az árat minden
bűnünkért és Mennyei Atyánk összes
gyermekének minden bűnéért, hogy meg-
szabadulhassunk a haláltól és a büntől.*

hogy fölkelünk és nagy hittel és alázattal imádkozunk. És követhetjük a Márknál olvasható további parancsot is: „Keljetek föl, menjünk” (Márk 14:42).

Ebből tanácsot kaptok ahhoz, hogyan teljesítsétek az élet testi és lelki próbáit. Szükségetek lesz Isten segítségére, miután ti már minden töletek telhetőt megtettetek. Keljetek hát föl és menjetek, ám a lehető leghamarabb vegyétek igénybe a segítségét, és ne várjatok a válságig azzal, hogy kéritek a megszabadítást.

Ünnepélyes tanúságomat teszem, hogy az Atyaisten él és szeret minket. Ezt tudom. Az Ő boldogságterve tökéletes és *valóban* a boldogságterve. Jézus Krisztus feltámadt, ahogy mi is fel fogunk. Szünetelt, hogy minden próbatételünkben segíthessen minket. Megfizette az árat minden bűnünkért és Mennyei Atyánk összes gyermekének minden bűnéért, hogy megszabadulhassunk a haláltól és a büntől.

Tudom, hogy Jézus Krisztus egyházában a Szentlélek el tud jönni, hogy vigaszt nyújtson nekünk és megtisztítson minket, amikor a Mestert követjük. Kívánom, hogy részesüljete az Ő vigasztalásában és segítségében a szükség idején, életetek minden próbája és próbatétele során! ■

A 2008. január 15-én a Brigham Young Egyetemen elhangzott The Power of Deliverance [A szabadítás hatalma] című áhitati beszéd alapján.

JEGYZETEK

1. Utalás a Vezess, kis fény! című Himnusz (Himnuszok, 49. sz.) angol szövegére.

GECESEMÉ (RÉSZLET), KÉSZÍTETTE: J. KIRK RICHARDS; OLAJÁGAK A GETTY IMAGES JÓVOLTÁBÓL

Gecsemáné kertjében

Elgondolkozva ♩ = 60-68

Szöveg és zene: Tammy Simister Robinson

1. Ge - cse - má - né kert - jé - ben Meg - vál - tott a ke - gyel - med.
 2. Lát - tam seb - zett tes - te - det - A - ján - dé - kod jel - ké - pe.
 3. A po - hár az aj - ka - mon Em - lé - kez - tet, míg i - szom,

Ott, a - zon a szent he - lyen Kö - nyö - rög - tél é - ret - tem,
 Min - den - ki - ért szen - ved - tél, Még - is ér - tem hal - tál meg,
 Ér - tem meg - tört tes - ted - re - Ta - núd va - gyok ö - rök - re,

Kö - nyö - rög - tél é - ret - tem. Fo - gadd meg - tört szí - ve - met,
 U - ram, ér - tem hal - tál meg. Fo - gadd meg - tört szí - ve - met,
 Ta - núd va - gyok ö - rök - re. Fo - gadd meg - tört szí - ve - met,

A - ka - ra - tom le - te - szem. Ge - cse - má - né kert - jé - ben
 A - ka - ra - tom le - te - szem. Min - den - ki - ért szen - ved - tél,
 A - ka - ra - tom le - te - szem. Hogy töb - bé ne szen - ved - jél,

Kö - nyö - rög - tél é - ret - tem, Kö - nyö - rög - tél é - ret - tem.
 Még - is ér - tem hal - tál meg, U - ram, ér - tem hal - tál meg.
 U - ram, ér - ted é - lek én, U - ram, ér - ted é - lek én.

© Tammy Simister Robinson, 2003. All rights reserved.

Erről a dalról készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra.

Ezt a megjegyzést minden másolaton fel kell tüntetni!

Írta: **Brian K. Ashton**

második tanácsos a Vasárnapi
Iskola Általános Elnökségében

Három lecke a szeretetről, örömről és békességről

Sokat jelenthet az életetekben, és segíthet érezni a Lélek gyümölcseit, ha követitek e három lépést.

Egyetemista koromban sokat gondolkodtam a jövőmön. Amikor aztán megérkeztem a jövőbe – az egyetem utáni életbe –, három olyan létfontosságú leckét tanultam, amelyek jelentős hatással voltak az életemre. Abban a reményben szeretném megosztani ezeket veletek, hogy nektek nem kell majd annyi idő az elsajátításukhoz, mint amennyi nekem kellett. E tanulságok segíthetnek nektek nagyobb örömet találni az életben, végső soron pedig elérni a felmagasztosulást Mennyei Atyátoknál.

1. Keressétek a boldogságot, a békességet és a Szentlelket!

Mintegy hat hónappal a misszióm után, az egyetem második évében ismertem meg a leendő feleségemet, Melindát. Azonnal tudtam, hogy feleségül akarom venni. Melinda viszont ezt nem éppen ugyanígy élte meg. Csak öt évvel később jött el a pillanat, amikor végül azt a választ kaptam, hogy „rendben van”, ha hozzám jön feleségül.

*Amikor
megteszitek
a kis dolgokat,
és bíztok*

Ezen öt év alatt az életem egyik legnehezebb próbatételén mentem keresztül. Tudtam, hogy kit kellene feleségül vennem, és a Lélek is egyre csak buzdított, de valahogy mégsem sikerült elérnem ezt a célt.

Röviddel azután, hogy lediplomáztam, Melinda úgy döntött, hogy misszióba megy – meggyőződésem szerint részben azért, hogy meglépjen előlem. Amíg ő missziót szolgált, én időnként nyomorúságosan éreztem magam, mert arra összpontosítottam, hogy mi az, ami hiányzik. Ettől függetlenül mindennap imádkoztam és tanulmányoztam a szentírásokat, szolgáltam az egyházban, és mindannak a megtételére törekedtem, ami elhozta az életembe a Szentlelket.

Egy nagyon hideg vasárnapon, miközben korán reggel egyházi gyűlésre igyekeztem a minnesotai Minneapolisban, ez jutott eszembe a volán mögött: „Kifejezetten nyomorultul kellene most éreznem magam. Semmi sem akar úgy sikerülni, ahogyan szeretném. Mégsem érzem magam nyomorultul. Hihetetlenül boldog vagyok!”

Mármost, hogy is van az, hogy boldog vagyok, miközben egy számomra igen terhes megpróbáltatáson megyek éppen keresztül?

A válasz a Galátziabeliek 5:22-ben található: „[A] Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”.

Mivel olyan dolgokat tettem, amitől a Lélek jelen volt az életemben, éreztem Isten szeretetét. Éreztem az örömet és a békeséget. Hosszan túrtam, mégis boldog voltam.

Nem azért van szeretet, öröm és békeség az életünkben, a családukban és a házasságunkban, mert nagy a házunk, szépek az autóink, divatosak a ruháink, szakmai sikereket érünk el, vagy bármi egyébvel rendelkezünk, ami a világ szerint boldogságot hoz. Sőt, minthogy a szeretet, öröm és békeség érzése a Lélektől ered, ezen

*Jézus Krisztus
áldozatában, akkor
a körülményeitektől
függetlenül
szeretemben,
örömben és
békeségben
lehet részetek.*

érzéseknél egyáltalán nem kell a múlandó körülményeinktől függeniük.

Kérlek, ne értsétek úgy, hogy szerintem mindig is boldogok leszünk, és hogy a múlandó körülményeink soha nincsenek hatással a boldogságunkra! Sőt, ha nem ízeljük meg a keserűt, akkor az édeset sem ismerhetjük (lásd Tan és szövetségek 29:39; lásd még Mózes 6:55).

Időnként küszködnünk kell. Ráadásul bizonyos fizikai és érzelmi állapotok olyan rendkívüli szenvedést is okozhatnak nekünk, amely megnehezíti számunkra, hogy érezni tudjuk a Lelket. Ha azonban törekszünk arra, hogy a Lélek jelen legyen az életünkben, és bízunk Istenben, akkor általánosságban elmondható, hogy boldogok lehetünk.

Személyes tapasztalatból teszem bizonyosságot arról, hogy ez igaz. Ezen élmény óta, amely Melinda missziója alatt ért engem, azt vettem észre, hogy ha megteszem mindazt, ami elhozta a Lelket az életembe – beleértve ebbe azt is, hogy elhiszem és elfogadom, hogy a dolgok Isten szándéka szerint fognak alakulni –, olyankor általában boldog vagyok (lásd Jákób 3:2).¹

2. Nehogy bedőljete a hamisítványoknak!

Sátán Isten minden műve helyett kínál hamisítványokat, hogy megpróbáljon összezavarni és megtevesztetni minket. A Szabadító azt tanítja nekünk – Sátán azon kísérletei ellenére, hogy meggyőzzön minket ennek ellenkezőjéről –, hogy „a romlott fa [n]em teremhet jó gyümölcsöt” (3 Nefi 14:18). Mivel Sátán romlott fa, ezért nem is kaphatjuk meg tőle a „szeretet, öröm, békeség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség [és] mértékletesség” (Galátziabeliek 5:22) érzését. Ehelyett Sátán inkább nyomorulttá akar tenni minket (lásd 2 Nefi 2:27).

Mit tesz tehát Sátán ennek érdekében? Megpróbál megtevesztetni minket.

Az egyik kedves ismerősömet, a kiválasztottak egyikét is megtevesztette. Ez a nővér missziót szolgált, és kiemelkedő misszionárius volt. Miután hazatért a missziójából, úgy gondolta, hogy megteszi majd mindazokat a kis dolgokat, amelyek a missziója során elhozták az életébe a Lelket és megerősítették őt. És egy ideig meg is tette.

*Sátán Isten
minden műve
helyett kínál
hamisítványokat,
hogy megpróbálja
összezavarni és
megtéveszteni
minket. A
Szabadító azt
tanítja
nekünk, hogy
„a romlott fa
[n]em teremhet jó
gyümölcsöt”*

(3 Nefi 14:18).

Látott azonban az ismerősei közt sok olyan visszatért misszionáriust, aki minden vasárnap eljárt istentiszteletre, de azon kívül úgy élte az életét, ahogy a világ teszi. Boldognak tűntek. „Szórakoztató” dolgokat tettek. Ráadásul úgy tűnt, hogy az életmódjuk nem igényel annyi erőfeszítést, mint az övé.

Lassanként felhagyott a kis dolgok megtételével, amelyek lelki erőt adtak neki a missziója során. Még mindig volt bizonyosága, de – amint azt nekem később elmondta – arra a következtetésre jutott, hogy „ha eljárók az egyházi gyűléseimre, az pont elég, azzal sínen vagyok”. Azonban azt is hozzátette, hogy „lelkileg már nem voltam tevékeny”.² Úgy élt, ahogy a világ. Minden rossz döntés újabbakat eredményezett, és hamarosan teherbe esett.

A hamislelkű döntései végül utolérték őt. Nem volt boldog, és tudta is, hogy nem az. Szerencsére ez a kedves ismerősöm ráébredt a megtévesztésre, és bűnbánatot tartott.

Az ő története azt mutatja, hogy a megtévesztés még a legjobbakat is elérheti közöttünk. Rámutat a története arra is, hogy állandóan óvnunk kell magunkat a megtévesztéstől. Azt úgy érjük el, ha megtesszük a kis dolgokat, amelyek elhozzák a Lelket az életünkbe.

Boldogan jelenthetem, hogy ez a kedves ismerősöm ma már boldog: a parancsolatok betartására törekszik, továbbá fizikailag és lelkileg is tevékeny az evangéliumban.

Sátán megtévesztései sokféle formában jelentkezhetnek. Csupán néhányat említek ezek közül.

Sátán arról próbál meggyőzni minket, hogy a múlandó dolgokat a lelki dolgok elé helyezzük. Onnan tudhatjuk, ha felborult a fontossági sorrendünk, hogy megfigyeljük, milyen gyakran mondunk ilyesmit: „Most túl elfoglalt/fáradt vagyok ahhoz, hogy _____.” Az üres helyre

beilleszthetjük azt, hogy „templomba menjek”, „szolgálattételt nyújtsak”, „tanulmányozzam és átgondoljam a szentírásokat”, „az elhívásomat végezzem”, vagy éppenséggel „elmondjam az imámat”.

Az egyik oka annak, amiért ilyen elfoglaltnak érezzük magunkat az, hogy Sátán keményen dolgozik a figyelmünk elterelésén. Felhasználja a kezünkben lévő okostelefont, az autókban lévő rádiót, az otthonunkban lévő tévéket, és temérdek egyéb dolgot, hogy szinte folyamatosan elvonja a figyelmünket. Ennek eredményeképpen elfoglaltabbnak érezzük magunkat, mint amennyire ténylegesen azok vagyunk.

E figyelemelterelés másik eredménye az, hogy egyre kevesebbet és kevesebbet elmélkedünk. Sátán azért igyekszik elvonni a figyelmünket, mert tisztában van vele, hogy az elmélkedés

– különösképpen a szentírásokon való elmélkedés – fokozottabb megtéréshez és kinyilatkoztatáshoz vezet.

Sátán másik megtévesztése abban az elképzelésben rejlik, hogy a kifelé mutatott cselekedeteink fontosabbak a belső indítatásainknál. Amikor híján vagyunk a lelki dolgok megtételére irányuló megfelelő indítatásnak, akkor az evangélium örömét sem fogjuk érezni. Ez azt eredményezi, hogy a parancsolatok betartása elkezd taposómalomnak tűnni, Sátán pedig tudja, hogy ha sikerül ilyen érzést kiváltania bennünk, akkor valószínűleg felhagyunk mindazzal, amiről tudjuk, hogy meg kellene tennünk.

Sátán megtévesztő módon azt is elhitheti velünk, hogy az öröm és a boldogság a könnyű életből fakad, vagy egyszerűen abból, hogy állandóan szórakozunk. Ez nem így van. Az igazság az, hogy nincs öröm vagy boldogság ott, ahol nem kell felülkerekednünk valamin (lásd 2 Nefi 2:11, 23).

Sátán megtévesztései között utolsóként említem meg azt, hogy megpróbál meggyőzni minket, hogy az ideiglenes élvezeteket eredményező gonoszság a tényleges boldogság. Sátán tudja, hogy bizonyos érzések vagy

érmek – legalábbis abban a pillanatban – 1.) elhitethetik velünk, hogy a lélek gyümölcsait érezzük, 2.) visszafoghatják az e gyümölcsök iránti vágyunkat, vagy 3.) elfogadható pótlékoknak tűnhetnek.

Példának okáért, Sátán megkísérhet minket, hogy a szeretet helyett buja vágyakra törekedjünk. A tartós öröm helyett az izgalom csapdájába csalhat bennünket. Ahelyett, hogy békességet adna nekünk, megpróbálja elterelni a figyelmünket. Azt szeretné, ha önelégültek, vakbuzgóak és „politikailag korrektek” lennénk ahelyett, hogy önzetlenek, következetesen engedelmesek, és lelkileg megfelelően összpontosítóak lennénk. A kísértései azt okozhatják, hogy összezavarodjunk, ami viszont oda vezethet, hogy azt higgyük, hogy a parancsolatok megszegése boldogságot fog eredményezni.

3. Tegyétek meg a kis dolgokat!

Rendszerint a kis dolgok hozzák el a Lelket az életünkbe, őriznek meg minket a megtévesztéstől, és végső soron segítenek nekünk abban, hogy szert tegyünk a parancsolatok betartásához és az örök élet elnyeréséhez szükséges erőre. A Szabadító így tanította e tantételt az egyház eldereinek az ohiói Kirtlandben: „Ne fátaljatok bele tehát a jó tevésebe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű” (Tan és szövetségek 64:33).

Miért ily fontosak a kis dolgok? A következő versben a Szabadító kifejtette, hogy „az Úr a szívet és készséges elmét [követeli] meg” (Tan és szövetségek 64:34). Miért kapcsolta össze a Szabadító a kis dolgok megtételét a szívet és a készséges elmével? Mert a kis dolgok következetes megtételében átengedjük szívünket és elménket Istennek, ami megtisztít és megszentel minket (lásd Hélamán 3:35).

E megtisztítás és megszentelés magát a természetünket változtatja meg apránként, hogy egyre inkább hasonlóná váljunk a Szabadítóhoz. Azt is eredményezi, hogy fogékonyabbá válunk a Szentlélek késztetéseire, aminek köszönhetően kisebb eséllyel lehet minket megtéveszteni.

A középiskola utolsó évében édesapám otthon tartott nekem ifjúsági hitoktatást. Mivel abban az évben a Mormon könyve volt a téma, Apa úgy döntött, hogy versről versre közösen elolvassuk, és megbeszéljük, hogy mit tudtunk meg belőle. Ahogy olvastuk, édesapám olyan kérdéseket tett fel nekem, amelyek gondolkodásra készítettek az olvasottakról, és elmagyarázta azt, amit nem értettem. Még mindig emlékszem, ahogy a Szabadítóról tanulva éreztem, hogy Ő valóban ellátogatott a nefitákhoz, és hogy az engesztelésének köszönhetően valóban bocsánatot nyerhetek a bűneimre.

A szentírásbeli alapjaimat az édesapámmal tartott akkori közös órákra vezetem vissza. Éreztem valamit olvasás közben. Ami pedig talán még fontosabb, hogy átalakultak a vágyaim, az indítékaim és a cselekedeteim. Jobbá akartam válni. Elkezdtem észrevenni, hogy miben próbálnak megtéveszteni. Gyakrabban tartottam bűnbánatot. Az egyetemen, a gólyaévem végére már naponta olvastam a szentírásokat.

Nagyjából akkoriban kérte meg Ezra Taft Benson elnök (1899–1994) az egyháztagokat, hogy olvassák naponta a Mormon könyvét, és alkalmazzák a tanultakat.³ Így tehát bármit is olvastam éppen, mindig olvastam mellé valamennyit a Mormon könyvből is.

A missziómon megtanultam, hogyan tanulmányozzam igazán a szentírásokat, és miként lakmározzak belőlük. Olvasás közben nemcsak a Szentlelket éreztem, de kezdtem örömet is érezni, amikor a saját és az érdeklődőim gondjaira adható válaszok után kutattam a szentírásokban.

Megígérem,
hogy
ha naponta
fogtok
lakmározni
a szentírásokból,
különösképpen
a Mormon
könyvből, azzal
meghívjátok
a Lelket
az életetekbe.

Szolgálattételt akartam végezni, és meg akartam menteni másokat. Kevésbé voltam fogékony Sátán megtévesztésére és kísértéseire. Jobban szerettem a Szabadítót.

Annak az évnek a novemberében elhívtak, hogy legyek az egyházközségünk püspöke. Hinckley elnök kérésének teljesítése felkészített engem arra az elhívásra. Azóta azt vettem észre, hogy minél elfoglaltabbá válok a munkahelyen vagy az egyházban, annál nagyobb szükségem van arra, hogy tanulmányozzam a szentírásokat, különösképpen a Mormon könyvét.

Nektek is rendelkezésetekre állhatnak ugyanezen áldások és hatalom az életetekben, ha ti is naponta lakmároztok a szentírásokon. Megígérem, hogy ha naponta fogtok lakmározni a

szentírásokon, különösképpen a Mormon könyvén, azzal meghívjátok a Lelket az életetekbe, és természetes lesz számotokra, hogy naponta imádkoztok, hogy gyakrabban tartotok bűnbánatot, és könnyebbnek fogjátok találni azt, hogy istentiszteletra járjatok, és hetente vegyetek az úrvacsorából.

Bizonyágomat teszem nektek, hogy amikor megteszitek a kis dolgokat, és bíztok az Úrban, akkor szeretetet, örömet, békességet és boldogságot fogtok találni. Arról is bizonyágomat teszem, hogy ez Jézus Krisztus áldozatának köszönhetően vált lehetségessé. Minden jó dologban Neki köszönhetően van részünk (lásd Moróni 7:22, 24). ■

Elhangzott a Happiness, Deceit, and Small Things [Boldogság, megtévesztés és az apró dolgok] című áhítati beszéd részeként 2017. december 5-én a Brigham Young Egyetemen.

JEGYZETEK

1. Amikor szilárdak vagyunk a Krisztusba vetett hitben, akkor a körülményeinktől függetlenül lakmározhatunk Isten szeretetéből.
2. Az interjú jegyzetei és átirata a szerző tulajdonában.
3. Lásd Ezra Taft Benson, "A Sacred

- Responsibility," *Ensign*, May 1986, 77–78; lásd még "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," *Ensign*, Nov. 1986, 4–7.
4. Lásd Gordon B. Hinckley, "First Presidency Message: A Testimony Vibrant and True," *Ensign*, Aug. 2005, 2–6.

A misszióm után továbbra is naponta lakmároztam a szentírásokból. Mivel e szokásnak köszönhetően jelen volt az életemben a Szentlélek, útmutatást kaptam Tőle, amely segített eredményesebben beosztani az időmet. Ennek eredményeként javult az iskolai – később pedig a munkahelyi – teljesítményem. Könnyebb lett jó döntéseket hozni. Többet imádkoztam, és szorgalmasabb voltam az elhívásaim betöltésében. A szentírásokból való napi szintű lakmározás nem oldotta meg az összes gondomat, de könnyebbé vált az élet.

2005 augusztusában Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) azt a kihívást fogalmazta meg, hogy olvassuk el vagy olvassuk újra a Mormon könyvét az év vége előtt.⁴ Mivel addig is naponta olvastam a Mormon könyvből, így ekkor már Ethernél vagy Moróninál tartottam. Következésképpen, amikor egy-két héttel később a könyv végére értem, elkönnyeltem magamban, hogy ezzel eleget is tettem Hinckley elnök kérésének.

Csakhogy akkor meglátogatott minket egy hithű házitanító. Megkérdezte, hogy hol állok Hinckley elnök felhívásával.

Elmondtam neki, hogy szerencsére még Hinckley elnök kérése előtt elkezdtem olvasni a Mormon könyvét, majd egy kis önelégültséggel jelentettem be, hogy elvégeztem a feladatot.

Szerencsére a házitanítóm másként látta a dolgokat. Amint kedvesen helyretett, a Lélek azt súgta nekem, hogy a házitanítómnak igaza van.

Immár napi két fejezetet kellett elolvasnom ahhoz, hogy az év végéig ismét befejezhessem a könyvet. Ahogy növeltem a Mormon könyvből olvasottak mennyiségét, azt vettem észre, hogy még több erő áradt az életembe. Több örömöm volt. Világosabban láttam a dolgokat. A korábbiaknál is gyakrabban tartottam bűnbánatot.

Mit nekünk hurrikán!

Nem sokkal azután, hogy visszatértem a misszióból, meghívtak egy táncrendezvényre. A rendezvényen elkavartam a telefonomat, és egy fiatalember felajánlotta, hogy segít megkeresni. Ahogy beszélgettünk, rájöttünk, hogy mindketten visszatért misszionáriusok vagyunk, és sok hasonló elképzelésünk és célunk van.

A kapcsolatunk egyre mélyült, majd eljegyeztük egymást. Az volt az álmunk, hogy a Washington D.C. templomban pecsételjenek minket egymáshoz, még mielőtt felújítás miatt 2018. márciusában bezárták volna. Miután azonban meghoztuk ezt a döntést, elkezdődtek a próbatételek. Először is elvesztettem az állásomat, és nem tudtam pénzt félretenni a templomi utunkra. A másik, hogy egy hurrikán pont az esküvőnk kitűzött napja előtt készült lecsapni Puerto Ricóra.

Amikor a Maria hurrikán végül elérte gyönyörű szigetünket, óriási

pusztítást végzett. A boltok bezártak. Elment az áram; nehezen lehetett élelemhez, vízhez és más alapvető cikkekhez jutni. Mindent elvesztettünk, amit a lakodalomhoz terveztünk felhasználni. Le is kellett mondanunk, és úgy nézett ki, hogy talán törölni kell az esküvőt is. Puerto Ricóban korlátozták a be- és kiutazást, és senki sem tudta, hogy ez meddig lesz így. Kezdtém elcsüggedni, kétely és zavarodottság fogott el.

Egyik este a helyzetünkről beszélgettünk a vőlegénnyel. Az utazás bizonytalan, nem lesz lakodalom és esküvői ruhánk, de a Lélek megerősítette, hogy bízunk kell az Úrban. Számunkra az volt a legfontosabb, hogy egymáshoz pecsételjenek minket a templomban. Segítségért imádkoztunk Mennyei Atyához.

Amikor újraindultak Puerto Ricóból a repülőjáratok, új utazási terveket kellett készítenünk, és át kellett tennünk a pecsételés időpontját is. A hurrikán

után hetekig nem tudtunk érintkezni a külvilággal, de az egyik ismerősünk mobilja továbbra is működött. Így aztán megengedte, hogy felhívjuk rajta a templomot. Sikerült mindent úgy átszerveznünk, hogy mégis megtörténhessen a pecsételés! Az út előtt néhány héttel a családtagjaink és barátaink cipőt és ruhát adtak nekünk, és segítettek sok mindent beszerezni az esküvőhöz.

Amikor végre beléptünk a templomba, minden aggodalmunkat magunk mögött hagytuk. Egymás kezét fogva lépdeltünk a közös jövőnk felé. Igazán elmondhatom, hogy éreztem az Úr kezét, amint utat mutatott, és megnyitott minket, hogy minden rendben lesz, amíg bízunk Őbenne. Mára már megáldattunk egy gyönyörű kisfiúval is, és az egész örökkévalóságra összepecsételt családuknak van. ■

Koraima Santiago de Jesus, Puerto Rico, San Juan

A Maria hurrikán után úgy nézett ki, hogy talán törölni kell az esküvőt.

„Jó helyen vagy!”

Későn értem haza az egyik téli estén, miután püspökként számos interjút folytattam le. Kimerült voltam. A munkahelyemen már hetek óta nagy volt a nyomás, a családi és egyházi feladataim miatt pedig úgy éreztem, hogy szétszakadok.

Aznap este még a kocsit is meg kellett javítanom, hogy másnap reggel munkába tudjak menni. Felvettem a kezeslábasomat, és püspökből autószerelővé vedlettem át. Feküdtem a koci alatt a garázs hideg padlóján, és nekiálltam szerelni. Miért kell az aznapi kemény munka után még ott fagyoskodnom kimerülten, és leamortizálnom az ujjaimat? Fogytán volt a türelmem, és elkezdtem egy nyavalygós-alkudozós imát mondani Mennyei Atyához.

„Nem lehetne, hogy legalább egy kicsit segíts nekem? – mondtam. – Igyekszem a tőlem telhető legjobb apának, férjnek és püspöknek lenni, és a parancsolatok szerint élni. Vajon nem lennék képes jobban szolgálni, ha pihenhetnék valamennyit? Kérlek, segíts nekem ezt befejezni, hogy elmehessek lefeküdni!”

Hirtelen három jól érthető szó hatolt erőteljesen az elmémbe: „Jó helyen vagy!”

„Micsoda?” – kérdeztem vissza.

Újra hallottam a szavakat: „Jó helyen vagy!”

Az elmém és a szívem lassacskán felfogta a szavak jelentését, amikor harmadszor is hallottam őket: „Jó helyen vagy!” A szavak által hordozott üzenet a lelkemig hatolt. A „hely” a halandó élet volt, nekem pedig éppen egy olyan fejlődést hozó élményben volt részem, amely úgy lett megtervezve, hogy segítsen azzá válnom, akivé Mennyei Atya szeretné. Mintha csak ezt mondta volna nekem a Lélek: „Talán arra számítottál, hogy a földi utazásod mentes lesz a küszködéstől?” Amikor felkeltem arról a fagyos betonpadlóról, más ember voltam.

Bár attól függ, hogy miként reagálunk rájuk, a próbatételekre úgy tekinthetünk, mint amelyek egy szeretetteljes Mennyei Atya ajándékai. Lehetőséget biztosít számunkra, hogy próbatételekkel szembesüljünk, és ezáltal megtanuljunk Hozzá fordulni. Amikor így

Az autótam javítottam, amikor egy világos üzenet hatolt erőteljesen az elmémbe.

teszünk, tanulással és lelki növekedéssel áldatunk meg.

E három szó, mely azon a hideg estén, a garázsom betonpadlóján érkezett az elmémbe, több mint 35 éve jelent áldást számomra. Keményen igyekszem meglátni, hogy nincs felesleges próbatétel. Lehetőségként tekintek a próbatételekre, amikor olyasmit tanulhatok, amit semmilyen más módon nem tanulhatnék meg. ■

Richard J. Anderson, USA, Utah

Láttam Apát énekelni

Még csak négy és fél hónapja voltam a hawaii, honolulu-i missziómon, amikor volt egy komoly rohamom, amelyet követően epilepsziát állapítottak meg nálam. A rákövetkező hónapok során aztán jöttek a kórházlátogatások, számtalan vizsgálat, és egy új gyógyszer, amely kellemetlen mellékhatásokkal járt.

Addig annyira lefoglalt a misszionáriusi munka, hogy nem igazán volt honvágyam, de a rohamot követően egyre csak sajnáltam a szívem. Hiányoztak a szüleim, és akkor is egyedül éreztem magam, amikor csodálatos, gondoskodó emberek vettek körül. Nem akartam hazamenni, de békességet szerettem volna érezni.

A misszióelnököm engedélyével beszélhettem a szüleimmel telefonon a gyógyszeremről. Édesapám, akinek pont előtte teljesedett be élete nagy

álma, hogy a Templom téri Tabernákulum kórus tagja legyen, biztatólag elmondta nekem, hogy a másnapi általános konferencián teljes szívéből nekem fog énekelni.

Másnap reggel buzgón imádkoztam a békességért, melyre oly kétségbeesetten szükségem volt. Korábban is kaptam már választ konkrét kérdésekre az általános konferenciák alatt, és bíztam benne, hogy megint kaphatok útmutatást. A konferencia nyitásaként a kórus elénekelt a Drága gyermek, Isten itt van című himnuszt (*Himnuszok*, 48. sz.). Már az első percben megláttam édesapámat a tévé képernyőjén. A kamera ráközelített az arcára, és elég hosszan elidőzött rajta.

Könnycsökök szöktek a szemembe, és hatalmas békességérzet költözött belém. Tudtam, hogy Isten szeret

engem. Pontosan tudta, hogy aznap mire van szükségem – egy egyszerű bizonyosságra, hogy Ő közel van és ismer engem. Éreztem Isten szeretetét, ezen keresztül pedig a családom, a társaim és a misszióelnököm szeretetét is. Ahelyett, hogy a terheit éreztem volna, immár a lehetőséget láttam arra, hogy közelebb kerüljek az Úrhoz.

Az egészségügyi gondjaim nem múltak el. Végül kénytelen voltam idő előtt hazamenni a misszióból, de tudtam, hogy Isten ott van és szeret. Ez a bizonyosság számos további szívfájdalom során is velem maradt, és a legsötétebb óráimban is reményt adott. Mások talán véletlen egybeesésnek mondanák, de én tudom, hogy amikor láttam édesapámat énekelni, az Isten egyik apró csodája volt a szükségem idején. ■

Maria Oka, USA, Kalifornia

Könnycsökök szöktek a szemembe, amikor megláttam édesapámat a tévé képernyőjén.

Ricardo meghívója

Amikor értesülök egy egyházi rendezvényről, mindig meghívok 10 olyan embert, aki nem tagja az egyháznak. Évek óta így teszek. Elkészítem a meghívókat, beleteszem őket egy-egy fehér borítékba, és a Lélek útmutatásáért imádkozom. Utána kiosztom a meghívókat. Ritka eset, hogy mind a 10 ember eljöjjön, de ha csak egy ember is eljön, máris úgy érzem, hogy sikerrel jártam.

Néhány évvel ezelőtt egy házaspárnak szóló esti beszélgetésre készítettem tíz meghívót. Kiosztottam kilencet a munkatársaimnak, de az utolsó még megmaradt. Nem tudtam, hogy kinek adjam. Pár perccel később Ricardo, az egyik értékesítési képviselő haladt el az asztalom mellett. Készítést éreztem, hogy meghívjam, bár korábban már visszautasította egy másik kolléga meghívását egy másik egyház rendezvényére. Nem hittem, hogy érdekelné.

Amikor azonban kifelé menet ismét elhaladt az asztalom mellett, megint éreztem a készítést. Csakhogy olyan gyorsan távozott, hogy nem tudtam megszólítani. Imádkoztam, hogy Ricardo visszatérjen, ha tényleg neki kell odaadnom a meghívót.

Ahogy végeztem az imával, Ricardo visszatért, hogy megkérdezzen tőlem valamit. Ezután azt mondtam: „Ricardo, az egyházamban lesz egy házaspárnak szóló rendezvény. Megosztjuk a tapasztalatainkat arról, hogy miként élhetünk boldogan mindennap. Utána tánc lesz. Ha meghívlak, eljöttök?”

„Hát persze!” – felelte Ricardo, de a válasza nem győzött meg.

Kiosztottam kilenc meghívót a munkatársaimnak, de az utolsó még megmaradt. Nem tudtam, hogy kinek adjam.

„Legalább én megtettem a részemet” – gondoltam magamban.

A feleségemmel valamivel korábban érkeztünk a rendezvényre, hogy üdvözölni tudjuk az érkezőket. Hirtelen megláttam Ricardót és a feleségét, Regínát. Bemutattam őket a feleségemnek és a többieknek. Az este során mindvégig az látszott, hogy Ricardo és Regina jól érzi magát. Meglepődtem, amikor közölték, hogy vasárnap eljönnek istentiszteletre, hogy további részleteket tudjanak meg.

Ricardo, Regina és a két gyermekük tudása valóban tovább bővült.

Annnyira, hogy végül csatlakoztak az egyházhoz. Később egymáshoz pecsételték őket a templomban. Ricardo egyszer aztán elmondta, hogy a feleségével már a válást fontolgatták, de az Úr ekkor az irodámba vezette őt.

Azóta már kértem Istent, hogy bocsásson meg, amiért úgy gondoltam, hogy Ricardo nem fogja elfogadni a meghívásomat. Megtanultam, hogy fontos mindenkit meghívni. Sohasem tudhatjuk, ki fogadja el. ■

Martin Apolo Cordova, Brazília, Paraná

Virágzó vállalkozás

Írta: Joshua J. Perkey

Egyházi folyóiratok

Amikor Teddy Reyes előtt bezárult egy ajtó, az önellátási órákon tanultaknak köszönhetően kinyílt egy másik.

Dominikai Köztársaság, Santo Domingo. Hajnali 4 óra. Teddy Reyes már talpon van és dolgozik. Ma is sok tennivaló vár rá, hogy működésben tartsa a virágzó vállalkozását. Nekilát a paradicsomok és a kenyerek felszeletelésének, aztán elkészíti a különleges szószt.

Reggel 6-kor két alkalmazott érkezik segíteni, és onnantól felgyorsulnak az előkészületek. Nyolc órára már 300, egyenként fóliázott és bezacskozott szendvics sorakozik előttük. Megérkezik még hat alkalmazott, és az egész csapat elindul árusítani.

Mire kilencet üt az óra, már túl is adtak az összes szendvicsten – kivéve azt a néhányat, amelyeket Teddy a csapatának tett félre.

Teddy vállalkozása jól megy, de nem volt mindig könnyű dolga. Tulajdonképpen az elmúlt öt évben egyáltalán nem talált állandó munkát a választott hivatásában, vagyis ügyvédként.

Szóval, hogyan is nyergelt át Teddy a jogi tanácsadásról a szendvicsek árusítására? Természetesen rengeteg kemény munka kellett hozzá, de emellett gondosan alkalmaznia kellett azokat a tantételeket is, melyeket az egyház

Önellátási Szolgáltatások programja keretében tartott órákon tanult.

Állástalanul

Öt évvel ezelőtt Teddy élete fantasztikusnak tűnt. Ügyvédként jó állása volt, nem sokkal korábban házasodott, és ő keresztelhetette meg a feleségét. „Ért minket néhány megpróbáltatás – meséli –, és elvesztettem a munkámat.”

Az elkövetkező négy év során Teddy azon küszködött, hogy munkát találjon. „Munka az lett volna sok, de senki nem akart fizetni érte. Megpróbáltam belevágni különböző önálló munkákba, de nem jött össze.”

A feleségének, Stephanynak, jó állása volt, de [name] fizetése önmagában nem fedezte a számlákat. A házaspárnak hamarosan gyermeke született. A fiatalok repeszek az örömtől, de az anyagi helyzetük egyre szűkösebb lett. Elvesztették a házukat, el kellett adniuk az autójukat, és felérték az összes megtakarításukat. Végül kénytelenek voltak beköltözni egy kis házikóba, amely Stephany édesanyjának a nevének volt.

De Teddy nem adta fel, és hamarosan felmerült egy váratlan lehetőség.

Az önellátás ereje

Miután már éveken át küszködött, Teddy tudta, hogy ideje váltani.

„Úgy döntöttem, hogy részt veszek az egyház önellátási tanfolyamain – mondja Teddy. – Hallottam már róluk, de mindig úgy gondoltam, hogy nem nekem valók. Azt hittem, csak arról szólnak, hogy mindent magad csinálj. De az órák csodálatosak voltak!”

Teddy először egy Személyes pénzügyek csoporthoz csatlakozott, aztán egy Vállalkozásom elindítása és bővítése csoporthoz. A csoportos órák segítettek Teddynak az üzleti ismeretek terén, ugyanakkor a lelki fejlődéséhez is hozzájárultak.

„Az órákon való részvétel mindent megváltoztatott – idézi fel. – Úgy döntöttem, hogy megteszek mindent, amit ott tanultam. És a pénzügyeim azonnal átalakultak. Elkezdtem tizedet fizetni, naponta imádkozni és tanulmányozni a szentírásokat, valamint hitet gyakorolni. A dolgok pedig megváltoztak: elkezdtem pénzt félretenni, és megszentelni a szombatot. Minden tantétel áldást hozott.”

A Vállalkozásom elindítása és bővítése csoportban Teddy megtanulta, hogyan ismerjen fel egy lehetséges terméket, amely hasznára válhatna a lakóhelyén lévő vásárlóknak. Amint felmérte, hogy mit is keresnek az emberek, elkezdett áradni az ihlet. Az emberek azon a környéken szerették a friss szendvicset, ugyanakkor szívesen rendeltek egyedileg is házhoz.

„Sok étterem készít valamilyen különleges szószt, amitől egyvedi lesz az ételük – mutat rá Teddy. – Így hát én is kifejlesztettem a saját különleges szószomat!”

A vállalkozás bővítése

A vállalkozás elindításának napján Teddy 30 szendvicset készített.

„Fél órával később már otthon voltam – emlékszik vissza. – A feleségem aggódni kezdett, amikor

meglátott a kanapén. Megkérdezte, hogy mit csinálok otthon, amikor éppen szendvicseket kellene árusítanom. Mondtam neki, hogy már mindent eladtam!”

A rákövetkező hetekben Teddy helyi vállalkozásokat és iskolákat keresett meg. Sokan örömmel vásároltak a szendvicseiből, és az üzlet növekedésnek indult. Gyorsan megtanulta, mit kell tennie, hogy elálljanak a friss zöldségek. Azt is pontosan tudja, hogy meddig áll el a különleges szósz. A kenyeret minden egyes este megrendeli és maga hozza el. Szombatonként leárazva veszi a zöldséget, mert így olcsóbb, viszont még hétfőn is jó.

Hamarosan különleges szendvicsekre kapott megrendeléseket, valamint nagy tételben is rendeltek tőle rendezvényekre. Segítségre volt szüksége, és elkezdett alkalmazottakat felvenni.

Azáltal, hogy jó kapcsolatot épített ki a helyi iskolákkal és vállalkozásokkal, Teddy egy jól menő, kitartó ügyfélkört hozott létre. Alig telt el négy hónap, és már nyolc alkalmazottal dolgozott, napi 300 szendvicset adva el a hét öt napján. Az értékesítői csapata olyan eredményes volt, hogy még nyáron, a tanítási szünetben is eladtak minden szendvicset. Teddy készen áll, hogy tovább bővíljenek.

Teddynak annak köszönhetően jött az ihlete a szendvicses vállalkozáshoz, hogy részt vett az önellátási órákon. „Az egyháztól kapott útmutatásnak és a kapott áldásoknak köszönhetően nagyon erős bizonyágom van az egyházzal és Jézus Krisztussal” – mondja Teddy. ■

A fiunk Mennyei Atya fia

Írta: Jerlyn Murphy

A mikor a drága kicsi fiunk, Hayden megszületett, el volt kékülve, nem lélegzett, és az életben maradásért küzdött. Nem sírt fel. Nem mozdult meg.

Ahogy az orvosok és az ápolók fel-alá rohagáltak a szülőszobában, tudtam, hogy valami szörnyűség történt. Haydent sietve elvitték az intenzív osztályra, de előtte még a férjem és az édesapám gyorsan adott neki egy papsági áldást. Hamarosan egy ritka szívrendellenességet állapítottak meg Haydennél. Napokon belül több szívműtétet is végeztek rajta.

A papsági áldások, a böjtök és az imák csodás hatalma által Hayden a rossz esélyek ellenére is életben maradt. Túláradó örömmel vittük haza a fiunkat, és megkezdtük a közös életünket.

Hayden mérhetetlenül nagy örömet hozott az életünkbe. Dédelgettük és imádtuk. Ahogy azonban telt az idő, elkezdtem aggódni, hogy nem fejlődik az elvárható ütemben. Bár a szakemberek biztosítottak minket arról, hogy idővel majd behozza a lemaradását, a gyötrő szorongás megmaradt, miközben azzal küszködtem, hogy miként segítsék a fiamnak.

A férjemmel mindent áttanulmányoztunk Hayden betegségére vonatkozóan, amit csak tudtunk. Megtettünk mindent, amit az orvosok előírtak számunkra. Mégsem történt fejlődés.

Egyre fáradtabb és csalódottabb lettem. Könyörögtem Mennyei Atyámhoz, hogy segítsen találni valakit, aki segíthet Haydennek, de a segítség nem jött. Hayden állapota csak romlott. Elkezdtek rohamai lenni.

Megjijedtünk. Arra gondoltunk, hogy el fogjuk veszíteni.

Az egyik este sokáig fennmaradtam válaszok után kutatva. Ekkor írtam egy levelet Haydennek. Elmondtam benne, hogy mennyire szeretem, és hogy milyen keményen próbálom könnyebbé tenni az életét. Ígéretet tettem, hogy az életem hátralévő részét azzal töltöm, hogy megpróbálom biztosítani neki a szükséges segítséget.

Egy pillanatra erőt vett rajtam a csalódottság és a bizonytalanság. Letérdeltem, és megkérdeztem Mennyei Atyámat: „Miért?” Azt gondoltam, azért küldte hozzám Haydent, mert tudta, hogy soha nem fogom feladni a megsegítésére irányuló próbálkozást. De akkor miért nem találtam válaszokat? Miért szaladtunk minden újabb orvossal és minden újabb kezeléssel újabb és újabb akadályokba? Mennyei Atya talán nem szereti Haydent?

Soha nem fogom elfelejteni azt a pillanatot. Hirtelen a szeretet mindent betöltő érzése ölelt át engem. Olyan szavak érkeztek az elmémbe, melyek nem a sajátjaim voltak: „Jerlyn, azt gondold, hogy jobban szereted őt, mint én?”

Megdermedtem. Megállt az idő. Könnyek csordultak végig az arcomon – azonban a korábbiakkal ellentétben ezek nem a csalódottság, hanem a remény, a megértés és a szeretet könnyei voltak.

Abban az egyetlen pillanatban minden megváltozott. A szívem meglágyult. A kérdéseim megváltoztak. Immár tudtom, hogy Mennyei Atyám tökéletes szeretettel szereti Haydent.

Hayden olyan testtel lett ideküldve, amely illeszkedik a szükségleteihez, valamint a fejlődési és tanulási lehetőségeihez. A képességek és kihívások saját egyedi választékával rendelkeznek, ahogy mi is mindannyian. Mostanra megértettem, hogy a fogyatékkal élő gyermekek is Mennyei Atya becses és szeretett gyermekei, akiknek különleges küldetésük van itt a földön.

A férjemmel állandóan kapunk válaszokat és áldásokat, ám ezek az Úr időzítése szerint érkeznek, nem a sajátunk szerint. Útmutatást kaptunk, hogy eljussunk a megfelelő könyvek-

hez, kezelésekhöz, iskolákhoz és tanárokhoz, hogy Hayden segítséget kapjon egy sikeres halandó élethez.

Igyekszünk,

hogy arra az ösvényre leljünk rá, melyet Mennyei Atyánk jelölt ki Hayden számára, ne pedig arra, amelyre mi küldtük volna.

Megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy segítsünk neki elérni a benne rejlő isteni lehetőségeket, és azt az életet élni, melyet Mennyei Atya eltervezett számára. Sokkal világosabban értjük Mennyei Atya tervét azóta, hogy megértettük: Hayden előbb volt az Övé, mint a miénk. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Arizonában él.

Olyan szavak jöttek az elmémbe, melyek nem a sajátjaim voltak: „Azt gondold, hogy jobban szereted őt, mint én?”

A TEST EGY FELBECSÜLHETLEN AJÁNDÉK

„Rendszerint ismeretlen okokból néhány ember testi fogyatékos-sággal születik. A test egyes részei rendellenességet mutathatnak.

A test működését szabályozó rendszerek kibillenhetnek egyensúlyukból. És a mi egész testünk is ki van téve a betegség és a halál veszélyének. Mindamellet a fizikai test ajándéka felbecsülhetetlen. Enélkül nem érhetnénk el az öröm teljességét.

Nem szükséges tökéletes test az isteni rendeltetés teljesítéséhez. Sőt, ami azt illeti, a legdrágább lelkek némelyike gyenge testben lakik. A testi megpróbáltatásokkal küszködők gyakran nagy lelki erőre tesznek szert, pontosan azért, mert megpróbáltatásokat állnak ki. Az ilyen egyének jogosultak minden áldásra, melyeket Isten a hithű és engedelmes gyermekei számára tartogat.”

Vö. Russell M. Nelson: Isten gyermekei vagyunk. *Liahóna*, 1999. jan. 103.

Megbirkózni a tragédiával

Előbb vagy utóbb a gyermekek szembesülni fognak valamilyen közeli vagy távoli tragédiával. De amikor a világ felbolydul körülöttünk, mi akkor is részesülhetünk a belső béke áldásában.¹ Íme pár dolog, amelyet megtehetsz azért, hogy segíts a gyermekeknek megérezni ezt a békét.

Biztos pont

Amikor bekövetkezik valamilyen tragédia, a gyermekek azt érezhetik, hogy a világuk kibillent az egyensúlyából. Mutass számukra példát az állhatatosságra. Beszélj higgadtan és magabiztosan a kérdésről. Próbáld a lehető legjobban megőrizni a mindennapok addigi menetét. Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy megtartsátok a családi esteket, a szentírástanulmányozást, az imát és a többi családi szokásokat. Idővel a gyermekek levonhatják ebből azt a tanulságot, hogy amikor megrázkódtatás éri a világukat, az evangélium keret ad neki, az élet pedig megy tovább.

Tisztelet

Tanúsíts tiszteletet a gyermekek érzelmei iránt. Hallgasd meg őket, és nyugtázd az érzéseiket. Mutasd meg nekik, hogy komolyan veszed az aggodalmaikat. Vonulj vissza, ha ezt igénylik, de add értésükre azt is, hogy te ott leszel, amikor készen állnak beszélgetni. A kérdéseiket őszintén és az életkoruknak megfelelően válaszold meg. Add a gyermekeid tudtára, hogy mindig beszélhetnek veled a féleleimről és aggodalmaikról.

Útmutatás

Lehet, hogy a gyermekeid ezt kérdezik majd: „Miért engedi Isten, hogy rossz dolgok történjenek?” Magyarázd el, hogy a jó és a rossz időszakok is részei az életnek és Isten örökkévaló tervének. Minden egyes embernek megengedi, hogy meghozza a saját döntéseit, és az emberek néha rossz döntéseket hoznak, amelyek szenvedést eredményeznek. Máskor a tragédiákért nem okolható senki, hanem az csupán a természet velejárója. Bárhogy legyen is, Mennyei Atya ott van velünk. Az Ő segítségével tanulhatunk és növekedhetünk, még a fájdalmas élmények nyomán is. Őhöz fordulhatunk, hogy békére leljünk.

Bevonás

Biztosíts valamilyen segítségnyújtási lehetőséget a gyermekeknek, ezáltal erősítve meg őket abban, hogy igenis tehetnek valamit. Például segíthetnek adományokat gyűjteni egy katasztrófa áldozatainak, meglátogathatják egy beteg vagy sérült barátjukat a kórházban, örömet okozhatnak valakinek, aki elvesztette egy családtagját, vagy imádkozhatnak a küszködőkért. Nem tudunk mindent helyrehozni, ám sok jó megtételére vagyunk képesek, és amikor csak segítsünk enyhíteni egy másik ember szenvedését, olyankor a békéért munkálkodunk.²

Vigasztalás

Emlékeztess a gyermekeidet, hogy Isten szereti őket, és te is. Ne tégy nekik hamis ígéreteket, miszerint soha semmi rossz nem fog történni velük, de biztossítsd őket arról, hogy jelenleg biztonságban vannak, és hogy minden tőled telhetőt megteszel, hogy megvédd őket. Nyugtasd meg őket, hogy Mennyei Atya segíteni fog nekik keresztüljutni bármely megpróbáltatásukon.

Amikor azt tapasztalod, hogy elcsüggesztenek a viszontagságok, jusson eszedbe, hogy a végén a jó diadalmaskodni fog a gonosz felett. „[H]áborúban állunk a bűnnel, de nem szabad kétségbeesnünk – tanította Thomas S. Monson elnök (1927–2018). – Ezt a háborút meg tudjuk és meg is fogjuk nyerni. Mennyei Atyánk megadta számunkra az ehhez szükséges eszközöket. Ó áll a kormányrúdnál. Nincs mitől félnünk!”³ ■

JEGYZETEK

1. Lásd “Peace,” Gospel Topics, [topics.lds.org](https://www.lds.org/topics).
2. Lásd “Peace,” Gospel Topics, [topics.lds.org](https://www.lds.org/topics).
3. Thomas S. Monson: Visszatekintve és előre haladva. *Liahóna*, 2008. máj. 90.

GYERMEKEKNEK

Az e havi *Jóbarát* tartalma:

- Újra látni fogom (J20. oldal)
- Vigaszkárttyák (J21. oldal)

További forrásanyagokért látogass el a [lessonhelps.lds.org](https://www.lessonhelps.lds.org) oldalra, és kattints a Lesson Helps by Topic pontra.

TIZENÉVESEKNEK

Ebben a számban:

- Békére lelni önmagad és mások számára a gondterhes időkben (52–53. oldal).

További forrásanyagokért látogass el a [youth.lds.org](https://www.youth.lds.org) oldalra.

Mutatja-e nekem Isten az utat?

Eletünk tele van nagy döntésekkel: milyen szakmát válasszak, kivel házasodjak össze, hova menjek továbbtanulni, stb. Életünk tele van napi gondokkal is: az időnk legjobb kihasználását választani, megkísérelni megérteni a tant, illetve békére lelni a próbatételek közepette. Összességében **személyes kinyilatkoztatásra van szükségünk**. Néha azonban nehéz lehet tudni, hogyan kaphatjuk meg, és honnan ismerhetjük fel, amikor megkapjuk. Amikor nem kapunk válaszokat – vagy nem ismerjük fel azokat –, akkor talán eltűnődünk: „Ez most a Lélek volt, vagy csak a saját ötletem?” „Miért éreztem késztetést, hogy ezt és ezt tegyem, ha aztán kudarcot vallottam?” „Miért érzem úgy, hogy Isten nem válaszolja meg az imáimat?”

Szerencsére a Hogyan döntsünk? Önrendelkezés kontra kinyilatkoztatás című cikkben (44. oldal), Erin elmeséli a saját történetét a személyes kinyilatkoztatásról egy olyan helyzetben, amikor az egész életét megváltoztató döntés előtt állt. Bár **Isten szeretne utat mutatni nekünk**, ugyanakkor abban is szeretne segíteni, hogy megtanuljunk az önrendelkezésünkre támaszkodva jó döntéseket hozni.

A kinyilatkoztatás elnyerésének és felismerésének másik létfontosságú alkotóeleme, hogy megtanuljuk, hogyan szól hozzánk a Szentlélek. Ez mindenkinél eltérő lehet. A 48. oldalon **számos fiatal felnőtt beszél arról, hogy miként szokott kinyilatkoztatást kapni**.

A digitális cikkek egyikében Aspen kifejti, miszerint a személyes kinyilatkoztatáshoz az kell, hogy „gyűj lélekre”.

A jövőről való gondolkodás nyomasztó vagy akár rémisztő is lehet. Különösen fiatal felnőttként. Amikor azonban felidézem, hogy miként **vezérelte Isten az életemet** a múltban, az megadja nekem a bátorságot, hogy lépjek és cselekedjek, bízva abban, hogy menet közben **Ő továbbra is el fog látni engem a szükséges útmutatással**.

Őszinte tisztelettel:

Katie Sue Embley

A LEGJOBB TANÁCS...

Fiatal felnőttek osztják meg a legjobb tanácsot, amelyet azzal kapcsolatban kaptak, hogy miként kaphatnak személyes kinyilatkoztatást:

„Az EFY-tanácsadóm egyszer azt mondta nekem: »Fejleszd a kapcsolatodat Istennel, a leked szó szerinti Atyjával. Minél erősebb a kapcsolatod velem, annál többet fogsz érteni és útmutatásban részesülni.« Ez hatalmas változást hozott az imáimban.”

– **Grant Goolsby, USA, Kalifornia**

„A cövekpátriárkánk mindenkinek megtanítja a következő pár szót: »ha kinyilatkoztatást akarsz kapni, olvass kinyilatkoztatást.« Ez sokat segít nekem, amikor a szentírásokat olvasom.”

– **Shelby Tippets, USA, Missouri**

„Fordíts időt az elmélkedésre. Joseph Smith is elmélkedett a Jakab 1:5-ön, mielőtt eltökélte, hogy cselekedni fog. Mennyei Atyánk néha azt akarja, hogy kitaróan imádkozzunk és tanulmányozzunk, mielőtt válaszokat adna. Így tanuljuk a legtöbbet.”

– **Natasha Herbst, USA, Utah**

„A szíveddel hallgass, ne a füleddel!”

– **Sai Tua, Amerikai Szamoa**

Mi a legjobb tanács, amelyet valaha kaptál a bűnbánattal kapcsolatban? A válaszodat a liahona.lds.org oldalon küldheted be 2019. április 30-ig.

A FIATAL FELNŐTTEKNEK SZÓLÓ ROVAT SZERZŐIRŐL

Erin Rider ügyvéd és egy podcast társműsorvezetője. Nemrég futotta le az első félmaratoni távját. Szabadidejében szeret olvasni, túrázni, wakeboardozni, valamint a családtagjaival és barátaival tölteni az idejét.

Aspen Stander egy utah-i író és szerkesztő. Szeret túrázni, utazgatni, olvasni és zongorázni.

Katie Sue Embley úgy véli, hogy a világ tele van csodás emberekkel, akiknek a történeteit el kell mesélni. Újságírást és spanyolt tanul, mert az a mottója, hogy #ÁrasszJót.

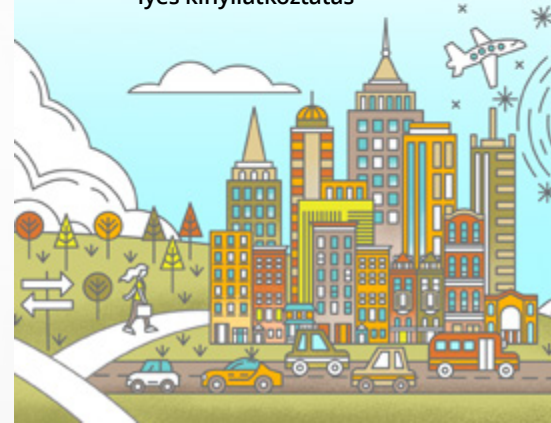

EBBEN A ROVATBAN

44 Hogyan döntsünk? Önrendelkezés kontra kinyilatkoztatás

Írta: Erin Rider

48 Személyre szabott személyes kinyilatkoztatás

Itt találod meg ezeket a cikkeket és további tartalmakat:

- A liahona.lds.org oldalon
- A **Heti FF** rovatban (az Evangéliumi könyvtár Fiatal felnőttek részében)
- A [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona) oldalon

NYOMTATÁSBAN NEM JELENIK MEG

Gyűrj lélekre!

Írta: Aspen Stander

OSZD MEG A TE TÖRTÉNETEDET!

Neked is van egy hihetetlen történeted, amelyet megosztanál? Vagy vannak bizonyos témák, amelyekről olvasni szeretnél? Ha igen, akkor írd meg nekünk! A cikket vagy visszajelzést a liahona.lds.org oldalon küldheted be.

Milyen mértékben kell a nagy döntések meghozatalakor Istenre bízunk, hogy megmondja nekünk, mit tegyünk?

Hogyan döntsünk?

Önrendelkezés

kontra

kinyilatkoztatás

Írta: Erin Rider

Mindannyian minden egyes nap számos alkalommal kerülünk döntési helyzetbe. Egyesek elég hétköznapiak: Mit vegyek fel? Mit egyek ebédre? Ideje másik cipőt venni, vagy még ez is jó lesz egy darabig? Időnként azonban egy-egy komolyabb döntés meghozatala vár ránk: Visszamenjek tanulni? Elfogadjam ezt az állásajánlatot? Elköltözök egy másik városba? Ezt a kocsi vegyem meg? Randizzak ezzel az emberrel? Ő legyen a házastársam? – és még sorolhatnánk.

Amikor komolyabb döntéseket kell meghoznunk, általában egy kicsit tovább tanakodunk rajta – ami helyes. Azt a tanácsot követjük, melyet Oliver Cowdery kapott a Tan és szövetségek 9:8–9-ben, ahol is az Úr ezt mondja:

„De íme, én azt mondom neked, hogy tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes.

De ha nem helyes, akkor nem lesznek ilyen érzéseid, hanem gondolataid

megdermednek, ami miatt elfelejtet az, ami helytelen”.

Bár ez kétségtelenül egy jó tanács, ám amikor a komolyabb döntésekről van szó, időnként egy kicsit túlzottan hagyatkozunk arra a részre, mely szerint Isten megmondja nekünk, hogy mi a helyes, és nem eléggé arra a részre, ahol azt mondja, hogy tanulmányozzuk azt az elménkben. Annyira leragadunk abban, hogy várjuk a döntéseink isteni megerősítését, hogy közben hihetetlen lehetőségeket szalasztunk el. Még talán el is ismerjük az önrendelkezés szerepét, ám rettegünk attól, hogy olyan döntést hozzunk, amely eltéríthet bennünket az előre kialakított „tervünktől”, és végül arra jutunk, hogy ha nincs kifejezetten „égető érzés a keblünkben” vagy egy hang a mennyből, az azt jelenti, hogy helytelen döntést hoztunk. Sokunk számára ez a kimondatlan ellentét, amely az önrendelkezés és a személyes kinyilatkoztatás között feszül, egyetlen jelentős kérdéshez vezet: Mi Isten szerepe abban, hogy segítséget kapjunk a döntéseink meghozatalához?

Isten szerepe a döntéseink meghozatalában

E kérdést talán a Járed fivérééről szóló történeten keresztül lehet a legjobban megválaszolni. Van ebben a történetben a növekedésnek egy érdekes mintája, amely arról tanít minket, hogy miként hozzunk döntéseket Isten elvárásainak megfelelően. Miután Babel tornyánál össze lettek zavarva a nyelvek, Járed azt kéri a fivéréától, tudja meg az Úrtól, hogy nekik is el kell-e költözniük arról a földről, és ha igen, akkor hova (lásd Ether 1:36–43). Járed fivére felteszi a kérdést, az Úr pedig a tenger partjára vezeti őket. Az utazásuk alatt az Úr egy felhőben szól hozzájuk, és az útjuk minden lépését irányítja. Végül elérik a tengerpartot, ahol négy éven át időznek.

Négy év után Isten arra utasítja Járed fivérét, hogy építsen bárkákat, és készüljön fel az óceánon való átkelésre. Amikor Járed fivére ráébred, hogy a hajókban nem lesz levegő, akkor a már ismerős mintát követve Istenhez fordul, hogy megkérdezze, mitévő legyen. Ahogy arra számítani lehet, az Úr a válaszában részletes utasításokkal látja el, miszerint készítsen nyílásokat a hajók tetején és alján. Figyeljük meg, hogy eddig milyen minta szerint zajlott a kinyilatkoztatás: Isten ad nekik egy tervet, ők kérdéseket tesznek fel azzal kapcsolatban, hogy miként vigyék azt véghez, Isten pedig részletes és határozott válaszokat ad.

Miután azonban Járed fivére elkészíti a nyílásokat, rájön arra, hogy fény sem lesz a hajókban. Ismét megkérdezi Istent, hogy mit tegyen. Azonban ahelyett, hogy válaszolna, az Úr visszakérdez: „Mit szeretnél, mit tegyek, hogy legyen világosságotok a bárkáitokban?” (Ether 2:23). Ahelyett, hogy a korábbiaknak

megfelelően most is részletes útmutatással szolgálna, az Úr ezúttal megvárja, hogy Járed fivére döntsön a teendőkről.

Talán az Úr efféle választ a legnehezebb megérteni, amikor döntést próbálunk hozni. Azt tanuljuk, hogy imádkozunk, és várunk válasza, így hát természetesen aggódunk, amikor nem hallunk semmiféle választ. Gyakran felöltik bennünk, hogy talán a világos válasz hiánya azt jelenti, hogy „megdermedtek a gondolataink” (lásd T&Sz 9:9), ami arra utalna, hogy a döntésünk helytelen. Máskor azon tűnődünk, hogy talán ez azt jelenti, hogy nem vagyunk eléggé igazlelkűek, vagy esetleg nem „igaz szándékkal” kérjük (lásd Moróni 10:4). Van azonban egy harmadik lehetőség is, amelyet időnként nem veszünk fontolóra: hasonlóan Járed fivérének esetéhez, Isten talán *ránk* vár, hogy meghozzuk a *saját* döntésünket.

A döntés meghozatala

Nemrégiben egy olyan helyzetbe szembesültem, amely megkérdőjelezte azt, ahogyan addig az önrendelkezésről és

a személyes kinyilatkoztatásról gondolkodtam. Közel jártam a másoddiplomám megszerzéséhez, és volt néhány állásajánlatom különböző városokból, de nem tudtam eldönteni, hogy melyiket fogadjam el. Járed fivéréhez hasonlóan addigra már nekem is volt számos olyan élményem, amikor imádkoztam egy-egy komoly döntéssel kapcsolatban, és Isten igen határozott választ adott. E korábbi élményekre támaszkodva imádkozni kezdtem, és kértem Istent, hogy segítsen eldönteni, melyik állást válasszam. Egyúttal megtettem a saját részemet is azzal, hogy áttanulmányoztam mindegyik álláslehetőséget, és sok ember tanácsát kikértem. De bármennyit is imádkoztam vagy böjtöltem, a mennyek némák maradtak, és nem kaptam választ.

Közeledett a döntés meghozatalának határideje, én pedig egyre jobban megremültem. Hiszen ez nyilván egy olyan döntés, amelyik az Úrnak is fontos, de akkor miért nem válaszol? Még ha az talán nem is fontos Neki, hogy melyik állást választom, azzal nyilván törődik,

hogy melyik városba költözöm, hiszen az kétségtelenül hatással lesz az életemre. A múltban az Úrnak mindig számítottak a döntéseim, akkor ez most miért nem érdekli?

Ennek ellenére bármennyire is próbálkoztam, nem jött válasz. Eltűnődtem, hogy talán olyan messzire sodródtam Istentől, hogy nem vagyok képes meghallani a választát. Azon is tanakodtam, hogy vajon azért nem hallom-e a választ, mert tudat alatt nem *akarom* meghallani. Végül eljött a határidő előtti utolsó nap, és mivel tudtam, hogy muszáj döntenem, a saját belátásomra támaszkodva döntöttem. Aznap este egy egyszerű imát mondtam, mindössze annyit kérve, hogy tudassa velem, ha helytelenül döntöttem. Válasz továbbra sem jött, úgyhogy beleváltam, és elfogadtam az állást.

Hónapokkal később még mindig voltak kétségeim a döntéssel kapcsolatban, ezért megerősítésként papsági áldást kértem. Az áldásban az hangzott el, hogy azért nem kaptam választ az imámra, mert Isten a lehetséges döntések

bármelyikével elégedett volt. Ez az áldás megerősítette a misszióelnökömtől korábban kapott tanácsot, miszerint gyakran nem igazán számít ez vagy az a döntés. Isten azt akarja, hogy megtanuljunk a saját lábunkon állni, és döntéseket hozni arról, hogy miként éljük az életünket. A misszióelnököm arra is emlékeztetett engem, hogy Isten, aki a mi Mennyei Atyánk, nem fog megbüntetni minket, és nem fogja megvonni az ígért áldásokat, ha őszintén igyekszünk kitalálni, hogy mit is tegyünk.

Valószínű, hogy Járed fivére szinte bármilyen megoldási javaslattal előállhatott volna a bárkák világtítását illetően, és az Úrnak ezek teljesen megfeleltek volna. A történetek lényege nem csupán abban állt, hogy Járed fivére megerősítse a hitét, hanem abban is, hogy megtanuljon döntést hozni.

Az önrendelkezés gyakorlása

Az önrendelkezés gyakorlása örökérvényű szemzőből nézve a személyes növekedés szükséges alkotóeleme.

Enélkül nem hozhatjuk meg az olyan döntéseket, amelyek segíteni fognak nekünk maradéktalanul kihozni magunkból mindazt, ami bennünk rejlik. A növekedés – mint minden más is az evangéliumban – „sor[ról] sorra, előírás[ról] előírásra” (2 Nefi 28:30) érkezik. Isten azt akarja, hogy felkészült, nem pedig lebénult emberek legyünk, és elvárja, hogy gyakoroljuk az önrendelkezésünket, és a tőlünk telhető legjobban éljük az életünket.

Akkor tapasztalhatjuk meg csak igazán a lelki növekedést, miután megtanuljuk megtalálni az önrendelkezés és a kinyilatkoztatás közti egyensúlyt. Ez történt Járed fivérével is. Miután átgondolta a kérdést, 16 követ olvasztott ki egy sziklából, majd megkérte Istent, hogy érintse meg és tegye őket ragyogóvá (lásd Ether 3:1–5). Ezúttal, amikor az Úr válaszolt, minden megváltozott. Járed fivére immár nem egy felhőben hallotta Isten hangját, hanem ténylegesen látta az Urat, aki nemcsak hogy megjelent Járed fivérének, de hihetetlen látomások is mutatott neki a világról és minden

eljövendő dologról (lásd Ether 3:6–26). Lehetséges, hogy Járed fivére nem lett volna lelkiileg felkészült arra, hogy része legyen e látomásban, ha korábban nem élte volna át azt a személyes növekedést, mely abból fakadt, hogy önálló döntést hozott.

Egy-egy döntés meghozatala előtt mindenképpen kövessük Alma tanácsát, miszerint minden dolgunkban tanácskozzunk az Úrral (lásd Alma 37:37). Amikor az Úr valamilyen konkrét döntés meghozatalát várja tőlünk, akkor azt tudatni fogja velünk, és segíteni fog abban, hogy ne tévedjünk el. Azonban készen kell állnunk, hogy felkeljünk és hittel menjünk előre, függetlenül attól, hogy jött-e válasz vagy sem. Ameddig megtartjuk a szövetségünket, és hűek maradunk Jézus Krisztus evangéliumához, addig magabiztosságot érezhetünk az igazlelkű döntéseink során, és békességet érezhetünk annak köszönhetően, hogy az erőfeszítéseink kedvesek az Úr előtt. ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Utah-ban él.

Hogyan különbözteted meg a kinyilatkoztatást a saját gondolataidtól?

SZEMÉLYRE SZABOTT személyes kinyilatkoztatás

A lehetőségek világában élünk. Szabadon választhatjuk meg a szakmánkat, a tanulmányainkat, a házastársunkat, a lakhelyünket és sok minden mást is. Ez valóban áldás a nemzedékünknek. Másfelől viszont ettől nehezebb is választani a sok lehetőség közül, mert nehéz a döntés, amikor olyan sok jó irányba vivő ösvény és lehetőség áll előtted. Hogyan válasszunk helyesen, amikor ilyen sok lehetőség van, amelyek mindegyike jó? Amikor elveszítettnek és zavarodottnak érzed magad a döntéseknek ebben a fergetegében, tudnod kell, hogy Mennyei Atya utat szeretne mutatni neked. Akkor tudod a helyes ösvényt választani, és megkapni a keresett válaszokat, ha követed az Ő hangját. Ismerd fel, hogy milyen módokon szól hozzád, bízz Őbenne, kövesd a prófétát, légy türelmes, légy derűlátóbb és legyen hited, így végül a helyes irányba leszel vezetve.

– *Vira Vascsenko, Ukrajna, Kijev*

A z életem során mindig láttam, ahogy az Úr irányt mutatott nekem, és elismerem, hogy mindent Neki és az Ő iránymutatásának köszönhetően értem el. Még amikor úgy hiszem, hogy egyedül megyek az úton, Ő végül akkor is tudtomra adja és érezteti velem, hogy mindig is ott volt mellettem. Ezért hoztam olyan döntést, hogy mindig hittel fogok haladni előre – még akkor is, amikor úgy érzem, hogy magam vagyok. Időnként nem látom teljesen tisztán az ösvényt, és nem mindig látom, hogy mi vár rám a jövőben, de mindig megteszem a hit lépéseit, és aztán meglátom a világosságot, és felismerem Isten kezét az életemben. Tudom, hogy Mennyei Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus szeretnek minket, és hajlandóak utat mutatni nekünk, de egyúttal elvárják, hogy vessük Beléjük a hitünket, és cselekedjünk, amikor készítetéseket kapunk a Lélektől.

– *Indhira Mejia, Dominikai Köztársaság*

Szerintem az egyik legfantasztikusabb képesség, amelyet el kell sajátítanunk, az a Szentlélek szelíd suttogásainak felismerése. Nálam a szorgalmas szentírás-tanulmányozás váltotta ki azt, hogy jobban elmélyedjek benne. Mindig is hittem abban, hogy aki szorgalmasan keres, az talál, és a Szentlélek hatalma által Isten rejtelvei feltáruznak előtte (lásd 1 Nefi 10:19). Más szavakkal, ha fel szeretném ismerni a Lelket, akkor nem engedhetem, hogy haszontalan módon az élet mindennapi aggodalmai felé terelődjenek a gondolataim, hanem ehelyett bele kell merülnöm ebbe a munkába, és el kell feledkezni magamról. Ekkor leszek képes jobban felismerni a Lelket, mert készen fogok állni rá! Mint ahogy egy hajónak sem könnyű átkelnie a viharon, úgy mi sem hallhatjuk meg a Lelket, ha félrevisznek az élet azon gondjai, amelyeket nem tudunk befolyásolni.
– Emmanuel Borngreat Dogbey, Ghána, Accra

Ahogy idősebb lettem, meg kellett tanulnom a Lélek nyelvét. A Lélek egyszerű gondolatok útján beszél hozzám. Kellett egy kis gyakorlás, amíg megszoktam, de a Lélek általában csendes helyeken jön el hozzám, mint például akkor, amikor munkába menet ülök a volán mögött. Onnan tudom, hogy ezek nem a saját gondolataim, hogy a Lélek gyakran olyankor kapcsolódik be, amikor nem is gondolkodom az adott témán.
– Clarissa Mae Taylor, USA, Utah

A mi kis családjunkban az általunk – különösen a férjem és általam házastársakként – érzett békességből ismerjük fel a Lelket. Amikor a saját gondolatainkról van szó, akkor soha nem érezzük határozottan, hogy az a helyes – mindig motoszkál bennünk egy kis kétség vagy félelem. De amikor kinyilatkoztatásról van szó, akkor mindig békességet érzünk, még akkor is, ha megpróbáljuk megmagyarázni, vagy ha eleinte nem mindennek látjuk az értelmét. Amikor aztán követjük és végigvisszük, akkor mindig látjuk, ahogy minden a helyére kerül és megoldódik. Olyankor egymásra nézünk, hogy „ó, így már érthető!”
– Maryana Wright, USA, Utah

Bár mindannyian eltérő módokon kaphatunk személyes kinyilatkoztatást, egy dolog kétségtelenül biztos: Isten gyakran szól hozzánk. Csak éppen hajlandónak kell lennünk megtenni az erőfeszítést, hogy fokozzuk az Ő hangjának felismerésére és meghallására való képességünket. Amint azt Russell M. Nelson elnök tanácsolta: „Jézus Krisztus nevében imádkozzatok az aggodalmaitok, a félelmeitek, a gyengeségeitek – igen, szívetek hő vágyai felől! Aztán pedig figyeljete! Írjátok le az elmétekbe érkező gondolatokat! Jegyezzétek fel az érzéseiteket, és hajtsátok végre a tetteket, melyekre késztetést éreztek! Ezt a folyamatot napról napra, hónapról hónapra, évről évre ismételve »belenőthettek a kinyilatkoztatás tantételébe«” (Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 95.). ■

EBBEN A ROVATBAN

52 Békére lelni önmagad és mások számára a gondterhes időkben

Írta: Alex Hugie és Aspen Stander

54 Az élet egy maraton

Írta: Sally Johnson Odekirk

60 Kérdések és válaszok: Hogyan segíthet nekem a pátriárkai áldásom a döntéseim meghozatalában?

62 Tégy próbát néhány új húsvéti hagyománnyal

Írta: David Dickson

64 Az utolsó szó: Isten szeretetének legnagyobb megnyilvánulása

M. Russell Ballard elnök

Amikor elkezdtem

a felsős gimnit, egy dologgal nagyon megszenvedtem: amikor egy-egy új tantárgyat kezdtünk tanulni, csak nehezen fogtam fel. Az egyik este Mennyei Atyához imádkoztam, hogy segítsen leküzdenem ezt a nehézséget, és megértsem, amit kell. Volt hitem, és valóban jobban kezdtem érteni ezeket. Azóta az ima és a hit ott szerepel a teendőim között az iskolában is és mindenhol, ahova csak megyek.

Fiúiskolába járni emberpróbáló tud lenni, mert a tanulók sok erkölcsstelen dolgot tesznek. Amikor ilyesmi történik, a szüleim szavai jutnak eszembe: „Ne tégy olyasmit, ami elűzné a Szentlelket!” Hálás vagyok Anyának, aki mindig emlékeztet rá, hogy hallgassak a Szentlélekre. Amikor azt tesszük, ami helyes, Isten megáld minket.

Nyame S., 16 éves, Ghána

BÉKÉRE LELNI

Az élet néha fel- és kiburít minket. Talán családi, egészségügyi vagy iskolai gondok miatt aggódsz, vagy éppen a világban napjainkban zajló fenyegető történések valamelyike miatt. Hogyan lelhetünk személyes békére egy gondterhes világban? Akármilyen is az oka a békéd hiányának – olyan események, amelyek felett nincs hatalmad, vagy éppenséggel olyanok, amelyeket befolyásolhatsz vagy megváltoztathatsz –, íme néhány ötlet, amely segít belső békére lelni Jézus Krisztus által.

NÉGY MÓD ARRA, HOGY TE MAGAD BÉKÉRE LELJ

1. Összpontosíts arra, ami örökkévaló!

Nem könnyű békességet érezni, amikor a rövid távú aggodalmakra összpontosítasz. Ha azonban a teljes képre – Isten boldogságtervére – összpontosítasz, békére lelhetsz abban a tudásban, hogy ami most éppen fáj, az nem fog örökké fájni. A templom például segít az örökkévalóságra összpontosítanunk. Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) azt tanította, hogy a templomban „olyan békességet ismertek meg, melyre sehol máshol nem lelték rá”¹.

2. Engedd el, ami felett nincs hatalmad!

Amikor valami olyan dűl fel a békédet, ami felett nincs hatalmad, akkor nagy a kísértés, hogy reményszegett és dühös érzésed legyenek. Csakhogy annak semmi haszna sincs, ha olyasmiken rágódsz, amin nem tudsz változtatni. Inkább kerülj közel a Szabadítóhoz, hogy akkor is belső békére lelj, amikor az élet rossz lapokat oszt neked. Ő ígéretet tett arra, hogy elküldi a Vigasztalót, a Szentlelket (lásd János 14:26–27).

3. Bocsáss meg másoknak!

Gyakran az az egyik legnehezebb dolog, hogy elengedd azokat a rossz érzéseket, amelyeket akkor érzel, amikor valaki kiszúr veled. Azonban Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja ezt tanította: „Elnyerjük a megbocsátás örömét a saját életünkben, ha hajlandóak vagyunk mások felé is kiterjeszteni ezt az örömet. [...] Ennek eredményeképpen az Úr Lelke a lelkiismeret isteni nyugalalmát kísérő örömmel fogja eltölteni a lelkünket (lásd Móziás 4:2–3).”² Ha a Szabadítóhoz fordulsz, az segíthet neked megszabadulni az érzelmi terhektől, és eltelni békességgel.

4. Tarts bűnbánatot, és támaszkodj Krisztusra!

Mindegy, hogy mi megy éppen jól az életedben, a bűn terhének hordozása mindig meg fog fosztani téged a békességtől. Néha a püspökünk segítsége is kell ahhoz, hogy maradéktalanul bűnbánatot tarthassunk. De mindannyiunknak rendszeresen kell bűnbánatot tartanunk, és Jézus Krisztus engesztelése révén megtisztulnunk mindentől, ami visszatart bennünket attól, hogy hasonlóbbá váljunk Őhöz.

Önmagad és mások számára a gondterhes időkben

Írta: Alex Hugie és Aspen Stander
Egyházi folyóiratok

*Íme nyolc módszer arra, hogy önmagad
és mások számára is segíts békére lelni,
amikor az élet bekeményít.*

NÉGY MÓD ARRA, HOGY SEGÍTS MÁSOKNAK BÉKÉRE LELNI

1. Oszd meg Jézus Krisztus evangéliumát!

Ahogy mi magunk is békére lelhetünk, ha a Szabadítóra összpontosítunk, úgy másokat is Őhöz irányíthatunk, „aki a békesség megalapítója” (Móziás 15:18). Megkísérelhetsz megosztani például egy olyan szentírásverset vagy általános konferenciai idézetet, amely segített neked többet megtudni Jézus Krisztusról.

2. Légy béketeremtő!

Segíts a barátaidnak vagy a testvéreidnek feloldani a vitáikat! Ahogy Alma könyvében az anti-nefi-lehiták, úgy mi is eltemethetjük a harci fegyvereinket – az olyan fegyvereket, mint a pletyka, a bosszúvágy vagy az önzés –, és lecserélhetjük azokat a béke eszközeire: a kedves szavakra, az Isten parancsolatainak való engedelmességre, valamint a másoknak való megbocsátásra (lásd Alma 24:19).

3. Légy jó hallgatóság!

A küszködőknek időnként arra van szükségük, hogy őszintén beszélhessenek a gondolataikról és az érzéseikről, és ne kelljen magukba fojtaniuk azokat. Nem kell, hogy megoldjuk helyettük a gondjukat, hanem egyszerűen csak meghallgathatjuk az aggodalmaikat, és krisztusi szeretetet és megértést tanúsítva támogatást nyújthatunk nekik.

4. Nyújts szolgálattételt az egyházközséged és a helyi közösséged tagjainak!

Elmehetsz önkéntesnek egy hajléktalanszállóra, korrepetálhatsz egy korodbelit, vagy kóstolót vihetsz egy újonnan a környékre költözött családnak. Segíts az embereknek békességre lelni az apró dolgokban. Sokat számít, ha van egy állandó hely, ahol ehetnek és megalhatnak, egy megbízható mentor, vagy valami apró jele annak, hogy valaki törődik velük.

Jézus e megnyugtató szavakat mondta azoknak, akik azzal küszködnek, hogy békére leljenek: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:27). Ha önmagunkat és másokat is közelebb viszünk Jézus Krisztushoz, képesek leszünk akkor is békére lelni, amikor az élet bekeményít. ■

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley: Örömet lelni a templomi áldásokban. *Liahóna*, 2002. dec. 33.
2. Dieter F. Uchtdorf: A biztonságos visszatérés pontja. *Liahóna*, 2007. máj. 101.

AZ ÉLET EGY M

ARATON

Ott élnek ma ezek az ifjú utolsó napi szentek, ahol az újszövetségi időkben Pál apostol élt. És az ő szavait megfogadva élnek.

Írta: Sally Johnson Odekirk

Egyházi folyóiratok

Néhány hónappal ezelőtt egy ifjúsági hitoktatási osztály gyűlt össze az Athén közelében található Mars-dombnál, ahol annak idején Pál erőteljes prédikációt tartott (lásd Apostolok cselekedetei 17:22–34). A tanulók arról beszélgettek, hogy milyen hatással van az életükre az ifjúsági hitoktatás, beleértve Pál tanításait is.

A 18 éves Alexis H. állítja: „Éltre kel az Újszövetség azáltal, hogy most Görögországban élek. Édesapám szeret azoknak a helyszíneknek a romjaihoz látogatni, ahol Pál tanított, és ilyenkor megoszt egy szentírást, vagy mesél nekünk valamit az esemény helyszínéről.”

Ahogy Pál is nehézségekkel nézett szembe a maga idejében, a görögországi fiataloknak is meg kell birkózniuk különböző társadalmi, politikai és gazdasági kérdésekkel. Az ifjúsági konferenciák és a Fiatal Nők táborok ritkaság számba mennek errefelé, de még az ifjúsági hitoktatáson sem mindig könnyű részt venni. Ezen és más nehézségek ellenére a görögországi fiatalok a gyakorlatban valósítják meg Pál biztatását, miszerint „erősen álljatok egy lélekben, egy akarral viaskodva együtt az evangélium hitéért” (vö. Filippibeli 1:27).

Ezek a fiatalok Görögországban élnek, vagyis örömeiket lelhetik az enyhe időjárásban, a tengerpartokban, az ételekben és a táncban. Ezen kívül igencsak örömeiket lelik egymás társaságában is. Amikor összejönnek az ifjúsági hitoktatási vagy a gyülekezeti rendezvények alkalmával, erősödik a hitük és a barátságuk.

„Megtanultam, hogy az evangélium mindenütt ugyanaz. A tengerentúlon élve megtanultam, hogy az evangéliumi igazságokra és arra összpontosítsak, hogy érezzem a Lelket, ahelyett, hogy a helyi szokások elvonják a figyelmemet.”

– Bryana W., 15 éves

„Felírtam a tükrömre, hogy »Emlékezz!« – azért, hogy emlékezzek rá, mi minden történt az idén: FSY, Fialat Nők tábora, ifjúsági hitoktatás. Ez segít emlékezniem rá, hogy hol is jártam.”

– Marie H., 17 éves

„Tudom, hogy amikor elmegek ifjúsági hitoktatásra, elégedettség tölthet el, mert tudom, hogy azt teszem, amit kell, és hogy minden rendben lesz.”

– Lizzie T., 17 éves

A 15 éves Loukia H. a Fialat Nők táborban mondott először biznyságot, később pedig megkeresztelkedett.

Az ifjúsági hitoktatási csoport az athéni gyülekezeti ház előtt.

Ifjúsági hitoktatás a Mars-dombon

Amikor néhány évvel ezelőtt Görögországban is elindult az ifjúsági hitoktatás, összesen öt résztvevője volt. Hetente három reggelen gyűltek össze, és néhányan közülük videokonferencia útján csatlakoztak. Találkoztak továbbá szerda délutánonként, amikor ifjúsági hitoktatást, azt követően pedig tevékenységeket tartottak. Közélebb kerültek egymáshoz, és világosság lettek a barátaik számára, akik felfigyeltek a példájukra. Amikor pedig a barátaiknak kérdéseik vannak, ezek a fiatalok elviszik őket magukkal ifjúsági hitoktatásra és a közös tevékenységekre.

Az egyik fiatal férfi, a 15 éves Pavlosz K. ezt mondja: „Az ifjúsági hitoktatásra járás jól indítja a napot, és segít, hogy erős maradjak. Ráhangol arra, hogy példa legyek másoknak. Segít úgy kezdeni a napot, hogy Jézus Krisztusra gondolok.”

Ahogy a fiatalok gyarapodnak erőben és egységben, egyre érkeznek az áldások és a lehetőségek. 2017-ben például abban az áldásban volt részük, hogy részt vehettek A fiatalság erősségéért (FSY) rendezvényen, amely egy nagyszabású térségi ifjúsági konferencia. A fiatal nők pedig minden idők első görögországi Fialat Nők

táborában vettek részt. Ennek eredményeként szorosabb lett a csoportjukon belüli kötelék, két fiatal nő pedig csatlakozott az egyházhoz.

Nemzetközi FSY-konferencia

A Németországban tartott konferenciára szerte Európából gyűltek össze a fiatal utolsó napi szentek. A görögországi és ciprusi fiatalok sok száz kilométerről érkeztek, és a konferencia mély hatást gyakorolt rájuk. A 14 éves Makszimosz A. szerint „az FSY legemlékezetesebb része az volt, amikor megosztottuk a biznyságunkat. Mindenki érezte a Lelket, és az arra indított, hogy fejlesszem ki a saját biznyságomat.”

„Először úgy volt, hogy csak négy fiatal megy – teszi hozzá a 15 éves Loukia H. –, de végül soha nem látott létszám jött össze: 15-en vettek részt tőlünk, beleértve 3 nem egyháztag barátunkat is.

Annyira jó volt, hogy együtt lehetünk valahol, ahol ugyanabban az evangéliumban hiszünk, és nem lógsz ki a sorból! Mind együtt voltunk, és ugyanazt a Lelket éreztük. Az ilyenek segítenek nekem.”

„Apukám nem egyháztag, és nem akarta engedni, hogy elmenjek az FSY-ra, vagy hogy

megkeresztelkedjek – idézi fel a 16 éves Xhesiana. – De aztán a gyülekezet tagjai böjtöltek értem, és a nagymamám beszélt apukámmal. Ezután az apukám azt mondta, hogy elenged!”

Sok mindennel az FSY-on találkozott először: „Az, hogy részt vettem a tanításokon és a tevékenységekben, és megosztottam a bizonyágomat, segített megértenem, hogy milyen is az valójában, amikor az ember érzi a Szentlelket. Korábban soha nem éreztem így a Lelket – nagyon boldog és izgatott voltam! Bizonyágot is akkor tettem először.”

Azon túlmenően, hogy lelki táplálásban volt részük, a fiatalok közösen lazíthattak és szórakozhattak is a konferencián. Haig T. (14) Ciprusról érkezett a konferenciára. „Megtanultam jobban elvegyülni a többiekkel, valódi barátságokat kötni, és jól érezni magam, még a nehéz időszakokban is.”

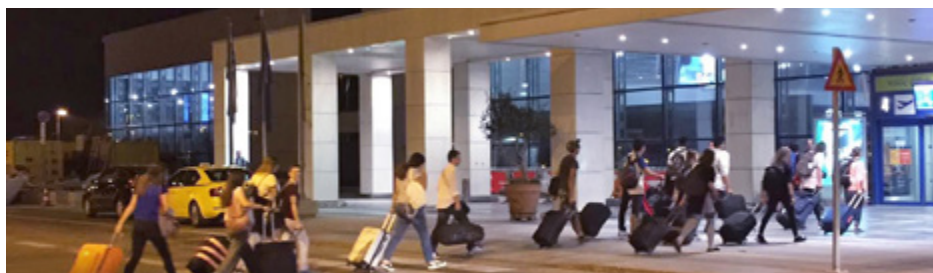
Fiatal Nők tábora

A Fiatal Nők tábora hasonló hatást gyakorolt. Tizenkét fiatal nő és a vezetőik gyűltek össze az ókori marathóni csata helyszínének közelében. Három napot töltöttek együtt, miközben megtanultak egymásra támaszkodni erőért és biztatásért.

„Akkor jártam először az egyházban, amikor 12 éves voltam – meséli Loukia –, és nagyon boldog voltam, de aztán rájöttem, hogy én vagyok az egyetlen korombeli. Azóta eltelt két év,

„Nekem az FSY-ban a legjobban a sport, a tánc és a csoportos gyűlések – a reggeli áhítatok és áttekintések – tetszettek. Sokat segített, hogy segítőkészebb és türelmesebb legyek, és jobban értékeljem a szentírásokat.”
– Haig T., 14 éves

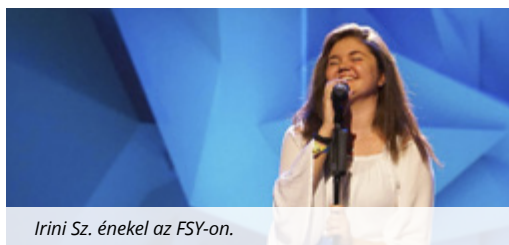
Úton Stuttgart felé az FSY-ra.

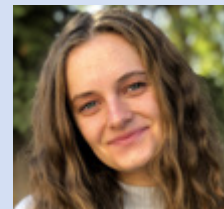
Az FSY résztvevői a Jakab 1:5-re utalva az ASK („kérj”) szót formázzák.

Erősen álljatok egy lélekben, egy akarattal.

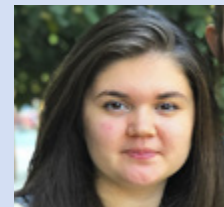
(lásd: Filippibeliek 1:27)

Irimi Sz. énekel az FSY-on.

„Az FSY-on elkezdtünk csoporttá válni, és ez megerősített minket. Segített abban, hogy alakítani tudjuk a görögországi ifjúsági programot, és hatással lehessünk rá, mert most már sokkal jobban ismerjük egymást.”
– Alexis H., 18 éves

„Életem egyik legmerészebb lépése volt, hogy az FSY-on kiálltam énekelni a színpadra, ugyanakkor ez volt életem egyik legvárásosabb élménye is. Abban a pillanatban megértettem, milyen fontosak vagyunk mi magunk ebben a gyönyörű világban.”
– Irimi Sz., 17 éves

„A Fialat Nők táborban megtanultam, hogy az élet olyan, mint egy maraton. Segített növelni a hitemet az a tudat, hogy éppen úgy meg kell maradnunk a helyes útvonalon, mintha egy maratoni futáson vennénk részt. Ez az élmény segít abban, hogy növeljem a bizonyosságomat, megtartsam a hitemet, és megmaradjak a helyes ösvényen.” – Winifred K., 14 éves

„Az élet egy maraton, nem rövidtávfutás.”

A Fialat Nők tábor mottója

Fialat nők a görögországi Marathón mellett.

„Mindannyian egyediek vagyunk, mint ahogy a tengerparton is mindegyik kavics egyedi.” – Bryana W.

„A napkelte látványa megnyugtató, gyönyörűséges lelkiséget hozott.” – Lizzie T.

és olyan sok fiatal nő van nálunk, hogy most először már Fialat Nők tábort is tudunk tartani.” Azt mondja, hogy ahogy ott voltak együtt, „rájöttem, mit is jelent utolsó napi szentnek lenni. Amikor az evangélium szerint élünk, világosság vesz körül bennünket.”

A 15 éves Bryana W. számára az FSY és a Fialat Nők tábor segített megnyílni, és elbeszélgetni másokkal. „A családom sokat költözik, nekem pedig nehezemre esett szoros kapcsolatot kialakítanom másokkal, mert visszahúzódó vagyok – mondja Bryana. – De annak köszönhetően, hogy nagyon közel kerültem az FSY-csoportunk tagjaihoz, sikerült néhány igazán jó barátot találnom. A bizottságtételi gyűlés alatt megosztottuk az érzéseinket, és rájöttem, hogy másoknak is olyan érzéseik vannak, mint nekem.”

Marie H. (17) a tábor mottóját idézi fel: „Az élet egy maraton, nem rövidtávfutás”. Azt mondja, a fiatal nők és a vezetőik arról beszélgettek, hogy milyen fontos kitartani, és befejezni a versenyt. „Ez emlékeztetett arra, hogy képes vagyok kitartani, beosztani az erőmet, és folyamatosan a célvonalra összpontosítani. Akkor képes vagyok megtenni mindazt, amit Mennyei Atya szeretne tőlem.”

A tábor egyik csúcspontja a tengerparti napkelte áhítat volt az utolsó reggelen. A 17 éves Lizzie T. szavaival: „Fogtuk a szentírásainkat, megtartottuk az áhítatot, aztán néztük, ahogy felkel a nap. Mindannyian éreztük Isten szeretetét. Csodálatos befejezése volt ez az együtt töltött időnek.”

Félelem nélkül tekintve a jövő felé

„Sokat tanultam az FSY és a Fialat Nők tábor révén az evangéliumról és arról, hogy az miként segíthet az én életemben – fejt ki Irini Sz. (17). – Sok barátot találtam, és megtanultam,

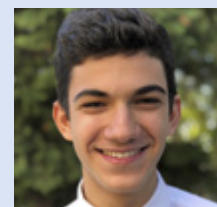
A 2017-es Fiatal Nők tábor, amely az első volt Görögországban.

hogy milyen fontos kifejezni a gondolataimat és érzéseimet. Elmélyülten éreztem a Szentleket és a Szabadítónk, Jézus Krisztus szeretetét.”

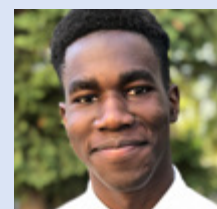
Mint mondja, megerősítette az önbizalmát, hogy más utolsó napi szent fiatalok között volt. „Az FSY előtt nem vettem észre azokat a jó és szép dolgokat, amiket Isten készített számunkra, és a terveket, amiket ma is készít nekünk.”

„Nem szabad, hogy hatással legyen ránc bárki vagy bármi a környezetünkől, ha megpróbál eltávolítani az evangélium szerinti élettől – szögezi le Manasseh A. (17). – Az evangélium mindenütt azonos, és mindig a helyes ösvényen kell maradnunk.”

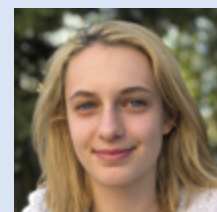
És legyen szó Görögországról vagy a világ bármely más helyéről, ha közösen tapodjuk ezt az ösvényt, akkor egyek tudunk lenni lélekben. ■

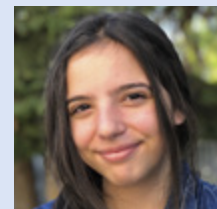
„Nagyon jó volt látni, milyen az, amikor azonos hitű fiatalokkal van együtt az ember. Úgy érzem, mintha nemcsak egymás nevét tudnánk, de mintha mindannyian összekapcsolódnánk valamilyen különleges módon.”
– Pavlosz K., 15 éves

„Örülök, hogy lehetőséget volt találkozni más fiatalokkal, akik ugyanazt élik meg, amit én is mindennap.”
– Joshua K., 17 éves

„FSY-on és Fiatal Nők táborban részt venni ugyanolyan érzés a világ bármely részén. Azért tetszett ez a kisebb Fiatal Nők tábor, mert könnyebb volt megtalálni a közös hangot egymással.” – Olivia H., 15 éves

„Nem vagyok az egyház tagja, de hetente eljövök, amikor csak tudok. Imádom, amit a fiatal nők képviselnek.”
– Eirini H., 14 éves

Az egyház Görögországban

Az 1900-as évek elején egy athéni nyomdász, Rigasz Pofantisz, érdeklődő levelet küldött Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza vezetőinek. Az egyház törökországi missziójának elnöke elkezdte tanítani őt, majd 1905 októberében meg is keresztelkedett.

Görögországban az egyház alig növekedett, viszont az 1950-es években görög-amerikai egyháztagok megszervezték Salt Lake Cityben a Hellén Utolsó Napi Szent Társaságot, hogy ápolják az örökségüket, és megőrizték a kapcsolatukat az óhazával.

Az egyház vezetői 1965-ben létrehoztak egy kis gyülekezetet Athénban, majd 1967-ben újjászervezték azt. 1990 júliusában lett létrehozva a Görögország Athén Misszió, az első görögországi gyülekezeti ház építése pedig 1999 májusában fejeződött be.

Gyülekezeti ház Athén Halandri városrészében

Egyháztagság: 802
Gyülekezetek: 3

„Hogyan segíthet nekem a pátriárkai áldásom a döntéseim meghozatalában?”

„A pátriárkai áldás kinyilatkoztatás a címzett felé, éppenséggel egy fehér vonal az úttest közepén, hogy óvjon, sugalmazzon, valamint tevékenységre és igazlelkűsége ösztönözzön. A pátriárkai áldás szó szerint fejezeteket tartalmaz az örökkévaló lehetőségeitek könyvéből. [...]”

A világosság Liahónája ez, amely tévedhetetlenül fogja mutatni nektek az utat a mennyei otthonotok felé.”

Thomas S. Monson elnök (1927–2018):
“Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light,” *Ensign*, Nov. 1986, 65, 67.

A személyes Liahónánk

A pátriárkai áldások arra szolgálnak, hogy Mennyei Atya segítsen nekünk megismerni a halandóság előtti, a halandó és az örökkévaló kilétünket. Segítségünkre van Isten számunkra készített tervének követésében, ha ismerjük e három különleges igazságot saját magunkat illetően. Tudjuk, hogy kik vagyunk, miért jöttünk, és hova juthatunk. Ahogy a Liahóna működése is attól függött, hogy Nefi és családja mekkora hittel és szorgalommal követte a tanácsait (lásd 1 Nefi 16:28), mi is lehetünk hithűek és szorgalmasak a saját Liahónánk és a tanácsainak követésében, ami megmutatja az utat a bennünk rejlő isteni lehetőségek felé.

Utai elder, 20 éves, Argentína Salta Misszió

Örökkévaló szemléletmód

Amikor tanácsalannak érzem magam egy-egy döntés meghozatalakor, olyankor a pátriárkai áldásomhoz fordulok, és eltöprengek a benne foglalt isteni kinyilatkoztatáson. Onnantól pedig már könnyű a döntés. Ez nemcsak abban segít, hogy kibírjam a földi életemet, és learassam a megígért áldásokat, de arra is emlékeztet, hogy készítsem fel magamat, hogy egy nap majd érdeemesen léphessek be az Úr királyságába. Folyamatosan segít növekednem a hitben, bíznom az Úr akaratában, és örökkévaló szemléletmóddal élni.

Abigail F., 18 éves, Fülöp-szigetek, Cagayan-völgy

Mennyei tanács

A pátriárkai áldásom Mennyei Atyámtól jövő tanácsot ad nekem. Tudom, hogy ha követem ezt a tanácsot, akkor kinyilatkoztatást fogok kapni a rám váró döntésekhez. Egyes kérdéseimet még azelőtt megválaszolja, hogy feltenném azokat.

Cami H., 16 éves, USA, Utah

Hallgass a Lélekre!

Ha megnyugvásra vagy iránymutatásra vágysz, vagy egy égető kérdésre szeretnél választ kapni, akkor imádkozz róla őszintén, és igaz szívbéli szándékkal olvasd a pátriárkai áldásodat, miközben a Lélekre hallgatsz. A szentírásokban való kutatás is segít. Hiszem, hogy ha igaz hittel teszed ezt, akkor az Úr megadja neked a választ a Neki megfelelő időben, és a legjobb módon.

Kezia B., 15 éves, USA, Hawaii

Megígért áldások

A pátriárkai áldás megmondja nekünk, hogy mivel kíván megáldani bennünket az Úr. Figyelmeztetéseket is ad nekünk, és elmondja, miként válhatunk hasonlóbbá Őhozzá. Amikor tudjuk, hogy mit tartogat számunkra Mennyei Atya, és hogy miképpen tehetünk rá szert, akkor úgy fogunk dönteni és cselekedni, hogy tényleg megkaphassuk.

Hunter H., 18 éves, USA, Utah

A válaszok célja nem az, hogy hivatalos egyházi tanokat jelentsenek ki, hanem hogy segítséget nyújtsanak, és bemutassák mások nézőpontjait.

Fiatal nőként inkább a tanulmányaimra és a szakmai pályafutásomra összpontosítsak, vagy arra, hogy feleség és anya váljon belőlem?

Tudjuk, hogy „a család központi szerepet játszik a Teremtő... tervében”, és hogy „az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek”.¹ Valamint azt is tudjuk, hogy különböző alapos okból kifolyólag a próféták a férfiaknak és a nőknek is azt tanácsolták, hogy részesüljenek oktatásban.² Ráadásul azt is tudjuk, hogy sok nő számára elkerülhetetlen vagy éppen kívánatos lesz a szakmai pályafutás.

Dallin H. Oaks elnök, első tanácsos az Első Elnökségben, azt mondta, hogy a nők számára a választás nem úgy néz ki, hogy vagy a család vagy a tanulás és a munka. „Az időzítés az, amit meg kell válogatnunk – mondta. – Ennek megtételekor pedig az Úr sugalmazását és az Ő szolgáinak tanításait követjük.”³

Tervezd be a tanulmányokat, és tervezd be a családalapítást is! Betervezheted a szakmai pályafutást is. Az a helyes, ha mindezek során Mennyei Atya tervének követése és az Ő akaratának megtétele lebeg a szemed előtt.

JEGYZETEK

1. A család: Kiáltvány a világhoz (familyproclamation.lds.org).
2. Lásd *A fiatalság erősségéért* (füzet, 2011). 9.
3. Dallin H. Oaks, Face to Face event with Elder Oaks and Elder Ballard (worldwide young single adult event, Nov. 19, 2017), broadcasts.lds.org.

Az [lds.org/go/41961](https://www.lds.org/go/41961) oldalon egy fiatal felnőtt mesél arról, hogy nem tudta eldönteni, vajon a munkára vagy a családra összpontosítson inkább. Nézd meg, hogy mit mondott neki Russell M. Nelson elnök.

Te mit gondolsz?

„Mit mondasz, amikor a barátaid nem hiszik el, hogy olyan események, mint például az első látomás megtörténhettek?”

A válaszodat és – ha szeretnéd – a nagy felbontású fényképedet 2019. május 15-ig küldheted be a liahona.lds.org oldalon (kattints a Submit an Article vagy a Feedback felíratra). Ímélnél is elküldheted a válaszodat és a fényképedet a liahona@ldschurch.org címre. Írd bele a teljes nevedet, valamint az egyházközséged és a cöveked (vagy a gyülekezeted és a kerületed) nevét.

A válaszok átszerkesztésre kerülhetnek terjedelem, illetve érthetőség szempontjából.

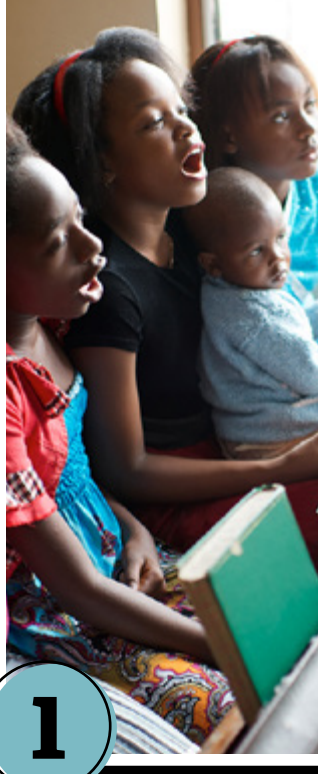

Írta: **David Dickson**
Egyházi folyóiratok

Amikor ünnepekről van szó, általában a karácsonyra irányul a legnagyobb figyelem. Azonban a húsvétkor ünnepelt régvolt történések nélkül nem létezne a karácsony sem.

Gordon B. Hinckley elnök (1910–2008) egykor ezt tanította: „Nem lenne karácsony, ha nem lett volna húsvét. A Gecsemáné és a Kálvária megváltó Krisztusa és a feltámadás dicső ténye nélkül a betlehemi Jézus ugyanolyan csecsemő lenne, mint bármely másik.”¹

Íme néhány új hagyomány, melyeket érdemes lehet minden évben beilleszteni az ünneplésbe.

1

Menj el húsvéti dalokat énekelni

Leszámítva a rénszarvasokról és manókról szóló jópofa dalocskákat, a karácsonyi énekek mind Jézus Krisztusról szólnak. A húsvét tökéletes alkalom a Szabadítóról szóló zenéhez – bizony, még akkor is, ha azt a szomszédod kapuja előtt adjátok elő.

Ha nincs ötleted, lapozz a himnuszoskönyv Témák szakaszához, és keress énekeket a húsvét és az engesztelés címszavak alatt. Bármelyik ének, amely Jézus Krisztust ünnepli, beleillik a húsvéti énekek sorába.

2

Bocsáss meg valakinek

Milyen gyakran adtál hálát a bűnbánat ajándékáért? A húsvét alkalmat kínál arra, hogy alaposabban átgondoljuk, miként közvetítsük mások felé a megbocsátás ugyanezen lelkületét.

Jézus ezt tanította: „Azt mondom tehát nektek, hogy meg kell bocsátanotok egymásnak...

Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok” (Tan és szövetségek 64:9–10).

Tegyétek fel magatoknak a kérdést: Ki iránt tápláltok rossz érzéseket? Imádkozzatok erőért, hogy meg tudjatok bocsátani ennek az embernek, és hagyjátok, hogy a Szabadító segítsen eltüntetni ezeket a fájdalmas érzéseket.

3

Tarts szabadtéri játékokat, színdarabot vagy más előadást

Te is színre tudsz vinni egy húsvéti előadást. Ennek a legegyszerűbb példája egy családi esti szentírásolvasás vagy egy együtt éneklős közösségi koncert lehet.

Tégy próbát néhány új húsvéti hagyománnyal

4

Látogass el a szeretteid sírjához

Jézus Krisztusnak köszönhetően a halál elveszítette a fullánkját (lásd 1 Korinthusbeliek 15:55). Szánj időt a szeretteid sírjainak meglátogatására, hogy elgondolkodhass ezen a nagyszerű híren.

Akár fel is olvashatsz néhányat a feltámadással foglalkozó kedvenc szentírásrészből, amikor ezekhez a sírokhoz látogatsz. *Sok ideillő szentírásrész van, például: 1 Korinthusbeliek 15:20–22; Alma 11:42–44; valamint Tan és szövetségek 88:14–16.*

5

Légy egy kicsit jobb

A húsvét mindannak az ünnepe, ami a Gecsemánében történt, ami a kereszten zajlott, hogy aztán a Szabadító feltámadt a halálból a harmadik napon, és hogy a mennybemenetelét megelőzően 40 napon át végzett szolgálattételt.

Ráadásul, nem sokkal azután, hogy felment a mennybe, Jézus Krisztus megjelent a nefitáknak és szolgálattételt nyújtott számukra (lásd 3 Nefi 11–28). Ez rengeteg ünnepelni való!

Miért is ne hosszabbíthatnád meg a húsvéti időszakodat? Gyönyörködjön a lelked még tovább a húsvét csodáiban! Tégy tudatos erőfeszítést azért, hogy krisztusibb légy a húsvétot

követő 40 napban. Ihlet céljából vedd fontolóra a következő felkérést Russell M. Nelson elnöktől: „[A]z idők egy részét minden héten annak szenteljétek, hogy tanulmányoztok *mindent*, amit Jézus mondott és tett, ahogy az az Ószövetségben feljegyzésre került, hiszen Ő az Ószövetség Jehovája. Tanulmányozzátok törvényeit, ahogyan az Újszövetségben feljegyzésre kerültek, hiszen Ő annak Krisztusa. Tanulmányozzátok tanát, ahogy az a Mormon könyvében feljegyeztetett, mert nincs más szentíráskönyv, mely világosabban felfedné az Ő küldetését és szolgálatát. És tanulmányozzátok szavait, ahogy azok a Tan és a szövetségekben leírattak, mert Ő ebben az adományozási korszakban is tovább tanítja a népét.”²

A hagyományaid rád várnak

Dieter F. Uchtdorf elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja ezt tanította: „A történelem legfontosabb napjának megtalálásához vissza kell mennünk ahhoz a majdnem 2000 évvel ezelőtti estéhez a Gecsemáné kertjében, amikor Jézus Krisztus hő imát mondva letérdelt, és felajánlotta magát váltságul a bűneinkért.”³

A történelem legfontosabb eseményei megérnek annyit, hogy minden évben rászánjuk az időt, és elgondolkodjunk rajtuk. A hagyományok – akár az itt felsoroltak, akár a sajátjaid – ebben segítenek nekünk.

Te milyen hagyományt fogsz elindítani az idén? ■

Ezen a húsvéton tölts egy kicsit több időt azzal, hogy felidézed a valaha kapott legnagyobb ajándékot.

JEGYZETEK

1. Gordon B. Hinckley, “The Wondrous and True Story of Christmas,” *Ensign*, Dec. 2000, 5.
2. Russell M. Nelson: *Próféták, vezetés és isteni törvény.* (Világméretű áhítat fiatal felnőtteknek, 2017. jan. 8.), broadcasts.lds.org.
3. Dieter F. Uchtdorf: *Ímhol az ember!* *Liahóna*, 2018. máj. 108.

Isten szeretetének legnagyobb megnyilvánulása

Írta: **M. Russell Ballard** elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

Isten azáltal fejezi ki irántunk a szeretetét, hogy azzal az útmutatással szolgál, amelyre szükségünk van a fejlődéshez és a bennünk rejlő lehetőségek eléréséhez. Ő, aki a legtöbbet tudja rólunk és a bennünk rejlő, valamint az előttünk álló – örökkévaló – lehetőségekről, isteni tanácsokat és parancsolatokat adott nekünk a használati utasításokat tartalmazó kézikönyveiben, vagyis a szent írásokban. Amennyiben megértjük és követjük ezeket az utasításokat, az életünknek van célja és értelme. Kiderül számunkra, hogy az Alkotónk szeret bennünket, és az a vágya, hogy boldogok legyünk. Irántunk való isteni szeretetének páratlan megnyilvánulásaként elküldte az Ő Egyszülött Fiát, Jézus Krisztust.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (János 3:16–17).

Jézus halandóságba született. Tökéletes életet élt, és ezáltal kijelölte számunkra a követendő ösvényt. Ekképpen tanította a tanítványait: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (János 8:12).

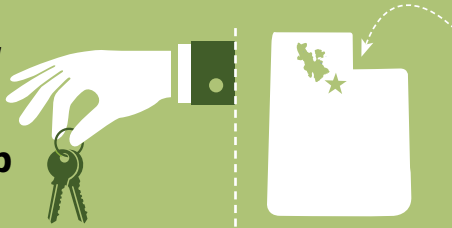
Akkor kezdhetjük megérteni Krisztus irántunk való szeretetének mélységeit, ha belegondolunk, hogy kész volt a bűneinkért engesztelést hozni és ezek gyötrelmeit elszenvedni, „amely szenvedés nyomán még [Ő], Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszket[ett] a fájdalomtól, és minden pórusból vér[zett], és testben és lélekben is szenved[ett]” (Tan és szövetségek 19:18).

E húsvét során adjunk kiemelten hálát Istennek az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus engeszteléséért és feltámadásáért. Mert Őbenne, Ő általa és Ő rajta keresztül változtatható ez az ideiglenes halandó állapot egy állandó, tökéletes létezéssé, amely feletti örömünk leírásához nincsenek szavak.

A természet összes csodája ablak az Ő isteni hatalmára, és az Ő szeretetének megnyilvánulása. Azonban még vár ránk minden csoda legnagyobbika. Ez akkor fog bekövetkezni, amikor az Ő hatalma által előjövünk a halálból és a sírból egy új világba, amely már nem múlik el, és amelyben – ha érdemesek vagyunk rá – örökkön örökké Ő vele és a mi Mennyei Atyánkkal leszünk. ■

Egy 1988. áprilisi általános konferenciai beszéd alapján.

Az 1950-es évek elején édesapja autókereskedésében dolgozott, és ő volt a legeredményesebb értékesítő.

Született 1928. október 8-án a utah-i Salt Lake Cityben.

A Utah-i Egyetemen végezte a tanulmányait.

elnök M. RUSSELL BALLARD

Angliában szolgált teljes idejű missziót.

1974 és 1977 között a Kanada Toronto Misszió **misszióelnökeként** szolgált.

A Utah-i Egyetem **tanévnyitó bálján** ismerte meg a leendő feleségét, Barbara Bowent.

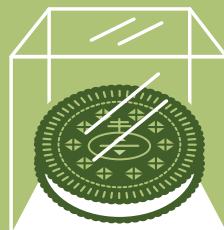

1951. augusztus 28-án vette feleségül **Barbara Bowent** a Salt Lake templomban.

7 gyermeke,
43 unokája,
91 dédunokája van.

Van az íróasztalán egy dobozba zárt **Oreo keksz**, hogy emlékeztesse egy fiúra, aki egy hosszú utazás végén megérkezett a menekülttáborba, kapott egy csomag kekszet, és az elsővel rögtön Ballard elnököt kínálta meg.

Nagyapa: Melvin J. Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából

Nagyapa: Hyrum Mack Smith elder a Tizenkét Apostol Kvórumából

1985. október 6-án támogatták a **Tizenkét Apostol Kvóruma** tagjaként.

2018. január 14-én elválasztották a Tizenkét Apostol Kvóruma **ügyvezető elnökének**.

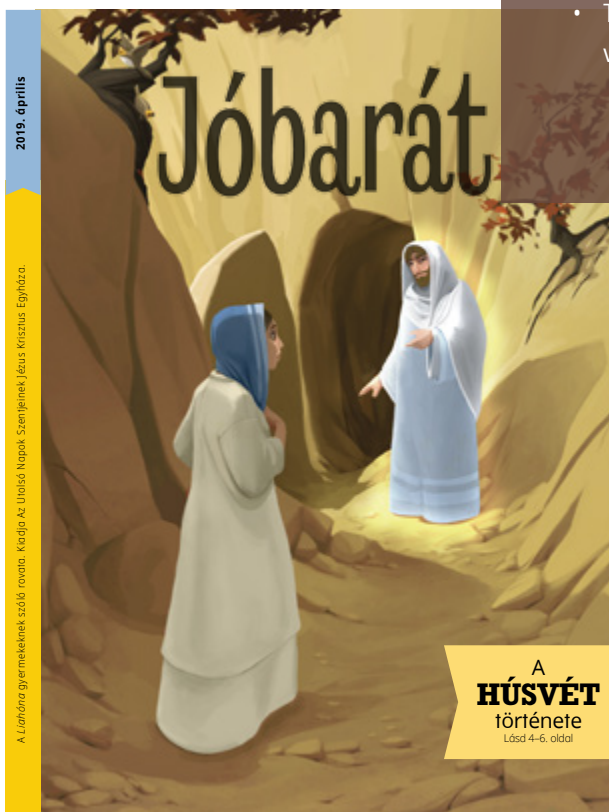

Az 1980. októberi általános konferenciát követően több mint **600 levelet** írt olyan egyháztagok bátorítására, akik küszködtek a bizonyosságukkal.

TÖBB OLDAL A GYERMEKEKNEK

Vedd jó hasznát a *Jóbarátnak*. Ha nincsenek otthon gyermekeid, megteheted, hogy...

- Megosztod a *Jóbarátot* egy olyan családdal, akikhez nem jár a *Liahóna*.
- Odaadod egy ismerősödnek vagy szomszédodnak.
- Továbbadod egy elemis vezetőnek vagy tanítónak.

FIATAL FELNŐTTEKNEK
SEGÍTSÉGRE VAN
SZÜKSÉG A NAGY
DÖNTÉSEKHEZ?

42

FIATALOKNAK
BÉKÉRE LELNI
ÖNMAGAD ÉS MÁSOK
SZÁMÁRA

52

HÚSVÉT
ÚJ HAGYOMÁNYOK

62

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

Jóbarát

A
HÚSVÉT
története

Lásd 4–6. oldal

Írta: Russell M. Nelson elnök

Isten nagyszerű AJÁNDÉKA

Nemrégiben Nelson nőtestvér és én egy akváriumban jártunk, ahol trópusi halakat láttunk. Különféle alakú és méretű, élénk színű halak cikáztak a vízben ide-oda. A közelben álló kísérőtől megkérdeztem, ki eteti ezeket a gyönyörű halakat.

Azt felelte, hogy ő.

Aztán ezt kérdeztem tőle: „Előfordult már, hogy megköszönték?”

Mire a hölgy így felelt: „Még nem.”

Az emberek között is vannak olyanok, mint ezek a halak. Nincsenek tudatában Istennek és az Ő irántuk tanúsított jóságának. Mennyivel jobb lenne, ha mindannyian jobban tudatában lennének Isten szeretetének, és ki is fejeznék Neki a hálánkat.

Hála Jézus Krisztusért

Isten elküldte a Fiát, Jézus Krisztust, hogy segítsen nekünk. Azért tette ezt, mert ilyen nagyon szeret minket.

Jézus azért jött, hogy **megváltson** minket.

Az **engesztelésének** köszönhetően van lehetőségünk feltámadni a halálunk után.

Az engesztelésének köszönhetően visszatérhetünk, hogy örökre Mennyei Atyával éljünk.

Jézus ezt így magyarázta:

„Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal!”
(János 11:25–26).

Ez a húsvét csodálatos üzenete! ●

Az Adjunk hálát Istennek! című beszéd alapján (Liahóna, 2012. máj. 77–80.).

Jézus a Szabadítóm

Jézus húsvét reggelén támadt fel. Olvasd el a mondatokat, hogy megtudd, mit tett értünk. Színezz ki egy-egy napsugarat az egyes mondatok elolvasása után. Azután színezd ki a kép többi részét is.

Jézus a Gecsemáné kertjében és a kereszten is azért szenvedett, hogy megszabadítson minket a bűneinktől.

Jézus meghalt és feltámadt, hogy megszabadítson minket a haláltól.

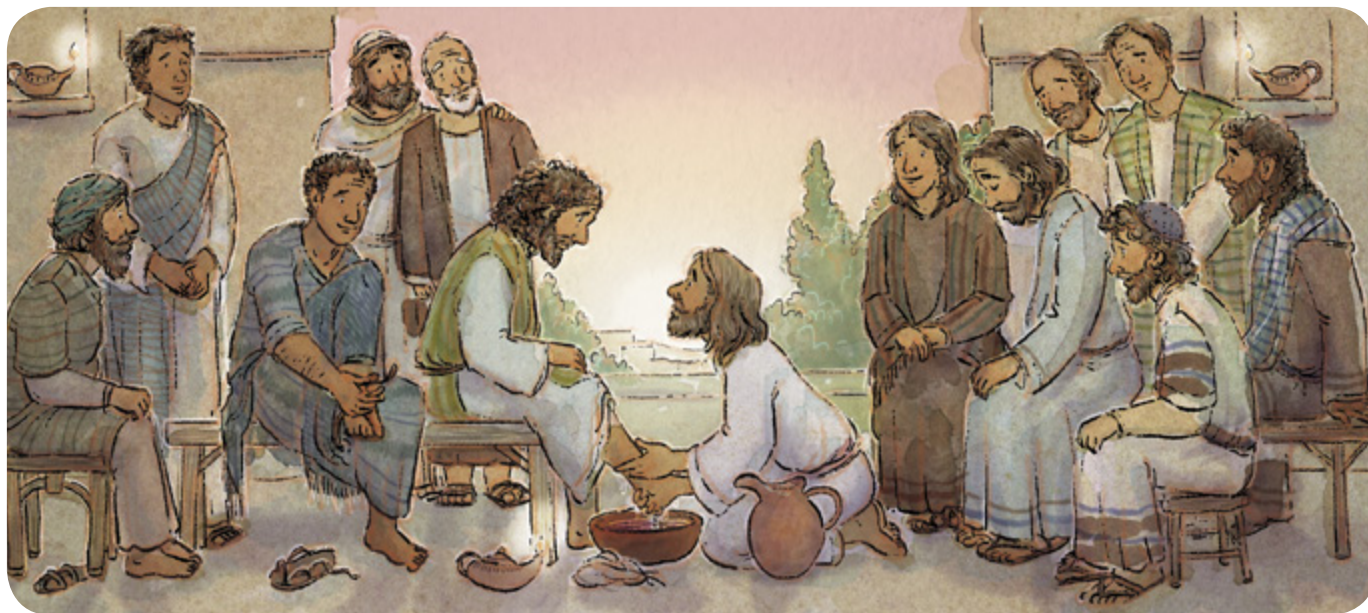
Jézus azért adta nekünk az Úrvacsorát, hogy segítsen emlékeznünk Őrá.

Jézus azt tanította nekünk, hogy bocsássunk meg másoknak.

Jézus megmutatta nekünk, hogyan legyünk kedvesek.

Jézusnak köszönhetően mindannyian fel fogunk támadni a halálunk után.

A húsvét története

Jézus szerette a barátait. Megmosta a lábukat. Aztán úrvacsorát adott nekik. Azt mondta nekik, hogy emlékezzenek Őrá. Azt is mondta nekik, hogy szeressék egymást.

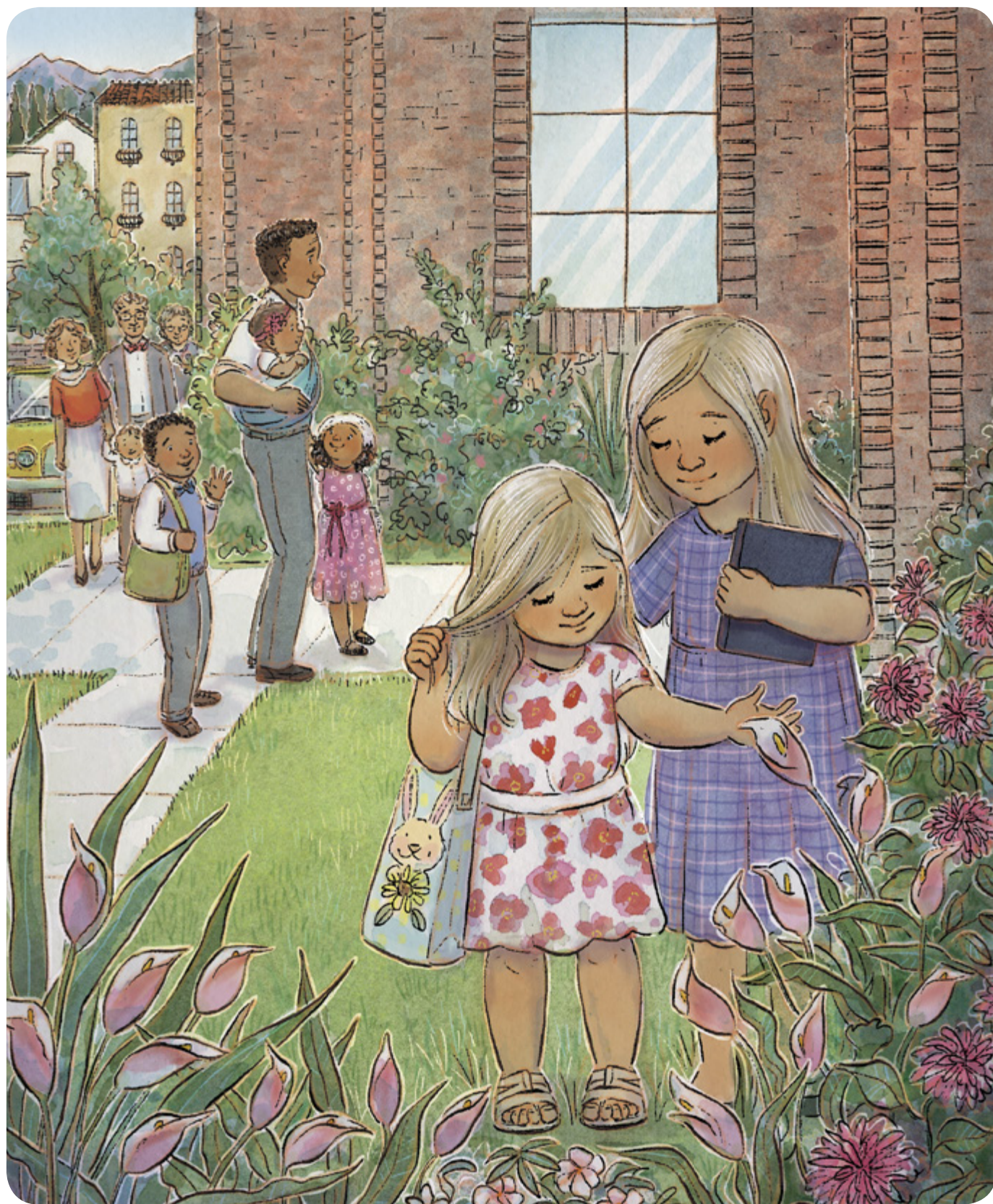

Később Jézus elvonult egy kertbe. Mindannyiunkért imádkozott. Érezte a betegségeink fájdalmát. Érezte a bűneink fájdalmát.

Dühös emberek elhurcolták
Jézust. Bántották.
Mehalt értünk a kereszten.
A barátai a testét egy
sírkamrába helyezték.

Három nappal később a barátai visszamentek. A sírkamra üres volt! Angyalok jöttek és azt mondták: „Feltámadt.” Jézus újra életben volt! Jézusnak köszönhetően mindannyian újra élni fogunk, miután egyszer meghalunk.

Jézus szeret engem. Azzal tehetem különlegessé a húsvétot, ha emlékezem Őrá. ●

Olvass a húsvét reggelről a Máté 28-ban.

Ha újra láthatom

Vidáman ♩ = 90-96

Szöveg és zene: Sally DeFord

F C Dm B^b C F

1. A Pász - tor min - den bá - rá - nyát Oly na - gyon sze - re - ti. A
2. A Sza - ba - dí - tó hõn sze - ret Min - den kis - gyer - me - ket. Ha
3. Az Úr ve - zér - li é - le - tem, Mu - tat - ja õs - vé - nyem. Az

C⁷ Am Dm Gm C⁷

té - vely - gõt szó - lít - ja, És meg is ke - re - si. Ha
té - vely - gek, Ó szó - lít, És meg - ke - res en - gem. Ha
út - ról ha le - té - rek, Ó meg - bo - csát, tu - dom. Jól

F Dm Gm C⁷ A A⁷ Dm

meg - hall - ják az Ő hang - ját, Sza - lad - nak Ő - hoz - zá. És
meg - hal - lom az Ő hang - ját, Én Hoz - zá sza - la - dok. Ki -
fí - gye - lek a hang - já - ra Sa rossz - szat el - ha - gyom. Mily

B^b C⁷ F Dm B^b C⁷ F

bol - do - gan át - ö - le - lik, Ha új - ra lát - hat - ják.
tárt kar - já - val át - ö - lel, S én új - ra lát - ha - tom.
õ - röm lesz a szí - vem - ben, Ha új - ra lát - ha - tom.

© Sally DeFord, 2019. All rights reserved.

Erről a dalról készíthető másolat esetenkénti, nem kereskedelmi egyházi és otthoni használatra.

Ezt a megjegyzést minden másolaton fel kell tüntetni!

Írta: Jane McBride

Igaz történet alapján.

„*Ami tisztességes dolog, azt cselekedjétek*”
(vö. 2 Korinthusbeliek 13: 7).

Vigyáznod kell, kérelek, az öcsédre – mondta Anya. – Apáddal elmegyünk segíteni valakinek, aki megbetegedett.”

Felnéztem a kis házunk padlójának sepregetéséből, és bólintottam. Anya volt a Segítőegylet elnöke, és gyakran ment el meglátogatni az egyházközségünkben lévő nővéreket.

„Köszönöm, Arlyn – mondta Anya, és megpuszilta a fejemet. – Johnny baba alszik. A konyhasztalon pedig kel a kenyértészta. Kérelek, ne nyúlj hozzá.”

A nyitott ajtón keresztül néztem, ahogy Apával felülnek a szekérre, és végigzötyögnek az előttünk futó poros úton. Büszkeség töltött el, amiért Anya megbízott bennem.

A konyha felsöprése közben megálltam, hogy ránézzek a kenyértészta tára. Már alig vártam, hogy Anya este megsüsse. Általában házi lekvárral ettük a friss kenyeret. Csakhogy már három hónapja elfogyott a lekvárunk.

Lekvár! Már a gondolatától is megéheztem valami édesre. Felsandítottam a polc tetején lévő cukros csuporra. Tudtam, hogy Anya a következő lekvárba szánja a cukrot.

Csakhogy minél többet gondoltam a cukorra, annál éhesebb lettem. Végül odahúztam egy széket az asztal mellé, és felnyújtózkodtam. Éppen csak az ujjam hegyével értem el a cukros csuprot. Egy kicsit közelebb piszkáltam a polc széléhez...

A csupor hirtelen megbillent és lezuhant a polcra! Próbáltam elkapni, de egy hangos cuppanás kíséretében pont a kenyértészta tába esett. Cukor ömlött a kenyérrre, az asztalra és a földre is.

„Jaj, ne!” – kiáltottam fel. Ettől felébredt a kisöcsém. Sírni kezdett. *Én is* sírni szerettem volna. Mit fog mondani Anya, ha meglátja ezt a felfordulást?

Édes a becsületesség

Miután lenyugtattam Johnnyt, a tőlem telhető legjobban igyekeztem feltakarítani a cukrot. Kihúztam a csuprot a tésztából és lemostam. Feltöröltem a cukrot az asztról és a padlóról. De a tésztába szóródott cukrot sehogy sem tudtam kiszedni.

Az jutott eszembe, hogy visszateszem a csuprot a polcra. Talán Anya nem fogja észrevenni, hogy üres. Persze tudtam, hogy ez helytelen lenne. Úgyhogy letettem a csuprot az asztra, és vártam, hogy Anya és Apa hazérjen.

Amikor hazaértek, Anya azonnal észrevette a cukros csuprot.

Mély lélegzetet vettem. „Csak egy kis kóstolót szerettem volna a cukorból. De levertem a csuprot a polcról. Megpróbáltam feltakarítani, de a kenyértésztából nem tudtam kiszedni.” Miközben mindezt elhadartam, a padlóra szegeztem a tekintetemet.

Anya egy percig hallgatott.

„Annyira sajnálom” – suttogtam.

Anya felsóhajtott. „Hát, azt hiszem, hogy ma este a szokottnál édesebb lesz a kenyér” – mondta. Felnéztem. Halványan rám mosolygott. „Köszönöm, hogy elmondtad, mi történt.”

Miközben aznap este a cukros kenyeret ettük, Anyával és Apával a becsületességről beszélgettünk.

„Mindannyian sok hibát követünk el az életben – mondta Apa. – De amikor becsületesek vagyunk, és igyekszünk bűnbánatot tartani, akkor Mennyei Atya és Jézus boldog. Mindig megáldatunk a becsületességért, még ha eleinte nehéznek tűnik is.”

Még mindig szomorú voltam, amiért kiöntöttem a cukrot. Tudtam, hogy a hibám miatt ebben az évben valószínűleg kevesebb lekvárunk lesz. Mégis örültem, hogy elmondtam az igazat. Nincs annyi cukor a világon, ami ilyen édes érzést adhatott volna! ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

„Az isteni parancsolatok betartása áldásokat eredményez, minden alkalommal! Az isteni parancsolatok megszegése az áldások elvesztését eredményezi, minden alkalommal!”

Russell M. Nelson elnök: Engedjétek, hogy megmutatkozzon a hitetek! Liahóna, 2014. máj. 30.

Bednar elder Indiába látogat

David A. Bednar elder és a felesége, Susan Bednar, az egyház indiai tagjaival osztja meg a bizonyágát Jézus Krisztusról. India a világ legnagyobb országa. És hamarosan felépül ott az első templom!

Bednar elder és Bednar nővér Rádzsamundri városába látogatott. Ott még soha nem járt apostol.

A gyermekek kezét rázhattak Bednar elderrel.

Egy Hiderabád városában tartott gyűlésen az egyik lány is kérdezett Bednar eldertől.

„Minél többet utazom a világban, minél több nemzetet látogatok meg, minél több ember részéről ér az az áldás, hogy tanulhatok tőlük, annál inkább úgy találok, hogy az emberek lényegében az egész világon egyformák.”

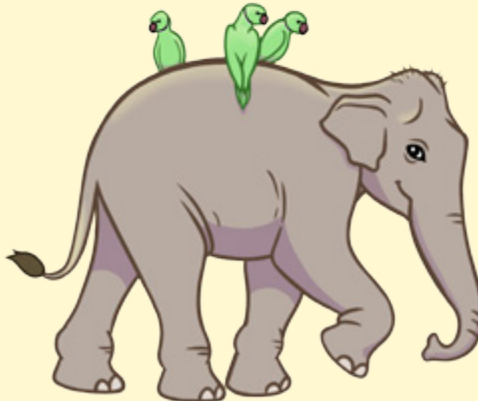
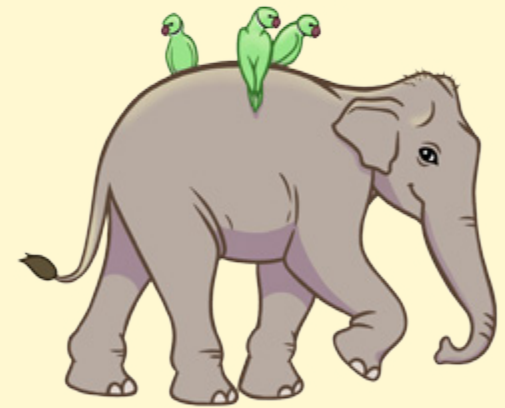
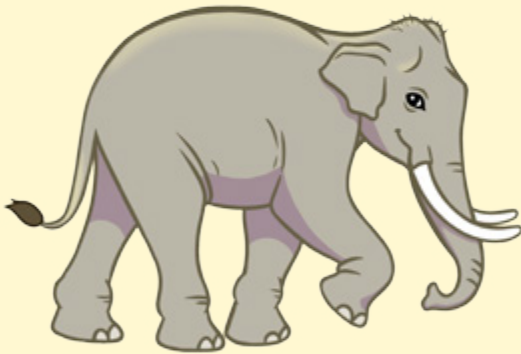
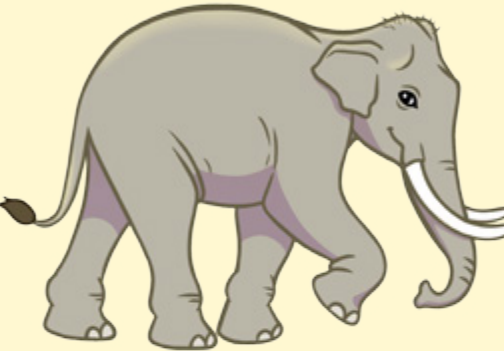
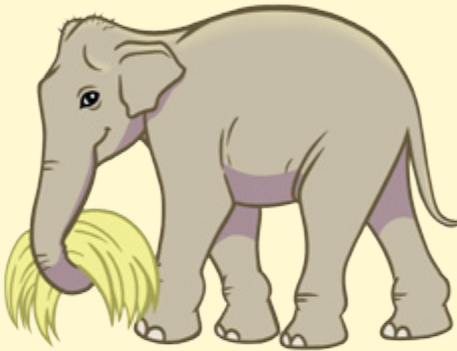
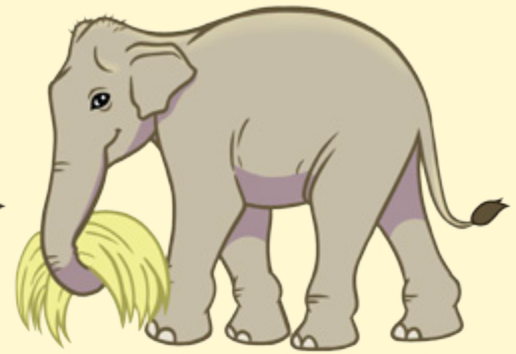
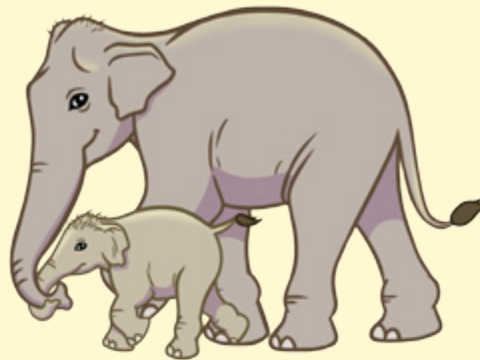

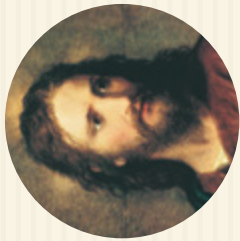
Mindenki boldogan hallgatta Isten egyik apostolának bizonyágát!

AZ ELEFÁNT ÉS A PÁRJA

Indiában mintegy 30 000 elefánt él. Hány egyforma párost találsz ezen az oldalon?
Melyek a kedvenc állataid Mennyei Atya és Jézus Krisztus teremtményei közül?

PRÓFÉTÁINK ÉS APOSTOLAINK

Jézus Krisztus prófétákon és apostolokon keresztül vezeti Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát. Az alábbiakban olvashatsz róluk. Aztán **vágd ki a képeket a J23. oldalon**, és ragasztótaszalaggal rögzítsd őket a táblázatba. A képeket a felső szegélyüknél ragaszd oda, hogy fel tudod őket hajtani, és el tud olvasni az alattuk lévő tudnivalókat!

- Első munkájaként rádiószereelő-műhelyt takarított
- Ügyvéd lett, és a Utah-i Legfelsőbb Bíróság bírója
- A Brigham Young Egyetem elnöke volt

Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

- Szívsebész volt
- Több nyelvet is tanult, például a mandarint
- 10 gyereke (9 lánya és 1 fia) van

Russell M. Nelson elnök
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza 17. elnöke

- A középiskolában kosárlabdázott
- Édesapjától tanult fizikát egy otthoni iskolatáblán
- A Ricks College (ma BYU-Idaho) elnöke volt

Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

- Az egyetemen a magas normái miatt „püspök” volt a beceneve
- Autókereskedése volt
- Angliában volt misszionárius, majd Kanadában, Torontóban misszióelnök

M. Russell Ballard elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

- Cook elder társa volt az angliai missziója alatt
- Az Egyházi Oktatási Szervezetnél dolgozott
- A BYU elnöke volt

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Gyermekkorában kétszer volt menekült
- Repülőgép-kapitány volt
- Szeret szelni a gyerekeivel és az unokáival

Dieter F. Uchtdorf elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Irányítóábrátékos volt a középiskolai amerikaifutball-csapatban
- A németországi missziója után megkeresztelte az édesapját
- A Ricks College elnöke volt, amikor BYU-Idaho lett belőle

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Azután szerzett biznyóságot, hogy tanulmányozta a szentíráásokat, és imádkozott a bátyjával
- Egy alsós gimis Ki mit tud?-on látta meg a leendő feleségét
- Egyházi vezető volt a Fülöp-szigeteken és a Csendes-óceáni-szigeteken

Quentin L. Cook elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Fiatalon ő sütötte a kenyeret a családjának
- Tizenévesként szerepelt a New York-i Kumóra-dombi Szabadtéri Játékokon
- Apostoli elhívása előtt ügyvédként dolgozott

D. Todd Christofferson elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Japánban volt misszionárius, majd misszióelnök is
- Elindított egy kondigépeket gyártó és árusító vállalkozást
- Az egész egyház püspökeként szolgált

Gary E. Stevenson elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Egy idahói tejgazdaságban nőtt fel
- Franciaországban volt misszionárius és misszióelnök is
- Beszél franciául, portugálul, spanyolul és angolul

Neil L. Andersen elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

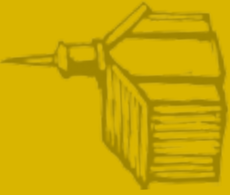
- Szereti az állatokat, még a pingvineket is
- Minden országban örömmel találkozik az emberekkel
- Családtörténeti feljegyzései Kr. u. 837-ig, Gong „Első Sárkány” Lungig vezetnek vissza

Gerrit W. Gong elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

- New York városában volt misszióelnök
- A jelmondata: „Az emberek a legfontosabbak.”
- Ő szentelte fel az utolsó napi szentek első csehországi épületét

Ronald A. Rasband elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

- Braziliából származik, ott szolgált misszionáriusként, majd Portugáliában misszióelnökként
- Még kislíuként ismerkedett meg az egyházzal a családjával együtt
- 12 évesen már készült a missziójára

Ulisses Soares elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

Nézd meg a válaszaidat az lds.org/prophets-and-apostles oldalon.

AZ ELTŰNT KABÁT

Írta: Sheila Kindred

Igaz történet alapján, magyar átdolgozás

„*Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok*” (Tan és szövetségek 64:10).

„Anyu, eltűnt a kabátom!” – mondta Bence. Már éppen indultak volna haza istentisztelet után, de Bence nem találta a kabátját a fogason.

„Biztos, hogy ide akasztottad?” – kérdezte Anyu.

„Igen. Pontosan itt volt.” Bencének élénk színű piros-kék kabátja volt. Nehéz lett volna nem észrevenni.

„Talán odébb tették. Nézzünk szét az épületben” – mondta Apu.

Anyu, Apu és Bence szétváltak, hogy megnézzék a különböző szobákat. Megnézték a talált tárgyak dobozában, a kápolnában, megnézték Bence vasárnapi iskolai termét, az elemis szobát, és az összes fogast. Még a mosdókba is bekukkantottak, de a kabátot nem találták meg.

„Valaki biztosan véletlenül elvitte. Biztos vagyok benne, hogy a jövő héten majd visszahozzák, amikor rájönnek, hogy másé” – mondta Apu.

„Addig is felveheted a régi kabátodat” – tette hozzá Anyu.

Bence elhúzta a száját. Nem szerette a régi kabátját. Vékony volt, kopott, és már ki is nőtte. Élvezte, hogy az új vörös-kék kabátjában úgy néz ki, mint egy szuperhős.

„Valaki biztosan látta, hogy milyen klassz kabátom van, és ellopta” – gondolta Bence. Hogy történhetett ilyesmi az egyházban? Elméletileg itt mindenki becsületes. Bence úgy döntött, hogy a tolvaj nem úszhatja meg. Már készen is volt a terve. A következő vasárnap majd jól megnézi, hogy ki hordja a kabátját. Aztán visszaserzi, és azt fogja kiabálni, hogy „Tolvaj, fogják meg!”. Megbánja még, aki ellopta a kabátot.

Bence már alig várta, hogy vasárnap legyen, és megvalósíthassa a tervét. De a következő vasárnap túl meleg volt ahhoz, hogy az emberek kabátban jöjjenek. És az utána következő is.

Megint elérkezett egy vasárnap, és Bence az Elemiben ülve gyanakodva nézett körbe: melyikük lopta el a kabátját? Az a magas fiú volt? Vagy talán az a lány. Úgy érezte, hogy már senkiben sem bízhat. Bence nem szerette ezt az érzést.

Az istentisztelet után Bence ide-oda mászkált az épületben, és figyelte, ahogy a családok felveszik a kabátjaikat. De a saját kabátját sehol sem látta. Ismét benézett a talált tárgyak dobozába, de kabát sehol. Hol lehet?

Hazafelé Bence új tervet eszelt ki. Imádkozni fog. Tudta, hogy hogy Mennyei Atya meg tudja találni az elveszett dolgokat. Aznap este Bence így imádkozott: „Mennyei Atyám, kérek, mondd meg, hogy ki vitte el a kabátomat. Vissza szeretném kapni.”

Bence várt, hogy meghallja a tolvaj nevét, vagy maga előtt lássa az arcát. Ehelyett a barátján, Kareszon kezdett gondolkodni. Bence általában Karesz mellett ült az Elemiben. Ők ketten sokat viccelődtek és nevettek. De Karesz pár hete már nem volt istentiszteleten. Bencének hiányzott.

Mi van akkor, ha *Karesz* vitte el a kabátját? Talán Karesz fél emiatt eljönni istentiszteletre, mert azt gondolja, hogy Bence már nem lesz a barátja. Bence azt szeretne volna, ha Karesz megint eljön istentiszteletre. Bence úgy döntött, hogy ha tényleg Karesz vitte el a kabátot, akkor nem fog kiabálni vele. Meg fog bocsátani neki.

Bence jobb érzésekkel bújt ágyba.

A következő vasárnap Karesz továbbra sem volt ott az Elemiben, volt viszont egy új srác. A nyakkendője vörös-kék csíkos volt.

„Klassz nyakkendő – mondta Bence, aki az új fiú mellett ült. – Úgy nézel ki benne, mint egy szuperhős.”

A fiú elmosolyodott.

Bence is. Már nem keresett tolvajokat. Inkább barátokat keresett. ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Iowában él.

Üdvözlét Észtországból!

Margo és Paolo vagyunk.
Az idén beutazzuk a világot,
hogy többet tudjunk
meg Isten gyermekeiről.
Csatlakozzatok hozzánk az
észtországi utunkon!

Ez Tallinn, Észtország fővárosa. Már több mint 800 éves! Észtországban sok az érintetlen vadon, például az erdő és a láp. Olyannyira, hogy Észtországnak több mint a felét erdő borítja. Észtországban sokan szeretnek kijárni a természetbe.

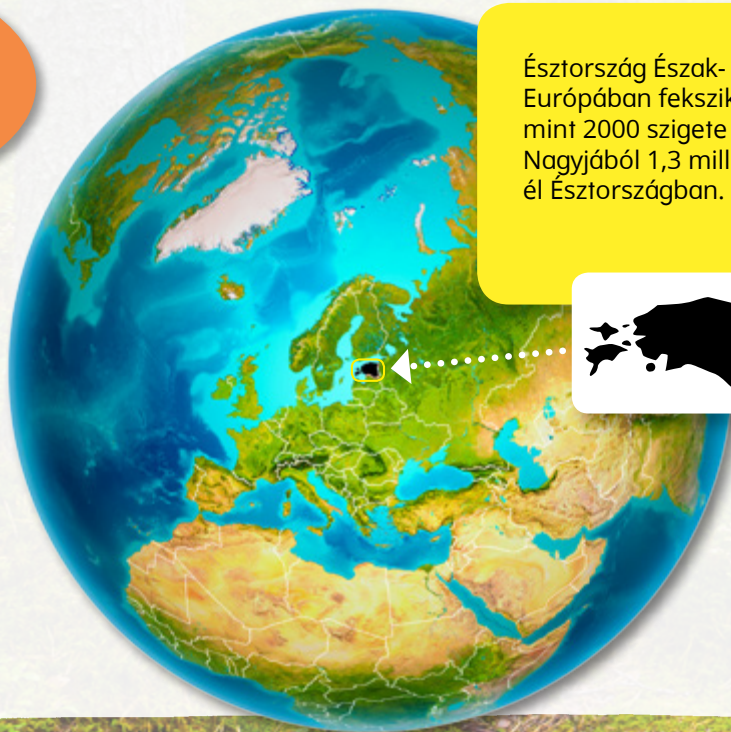
Észtül a szíát úgy
mondják, hogy

Tere.

Ez pedig az
egyházunk neve:

Viimse Aja
Pühade Jeesuse
Kristuse Kirik

Észtország Észak-
Európában fekszik. Több
mint 2000 szigete van.
Nagyjából 1,3 millió ember
él Észtországban.

Mi lesz ma a vacsora Észtországban? Lehet disznóhús vagy pácolt sprötni (hal) krumplival, káposztával, tejszóssal és fekete kenyérral. Ez a sprötnis szendvics.

Az egyház Észtországban kicsi, de erős. Körülbelül ezer tagja van. A legközelebbi templom Finnországban, Helsinkiben van.

Szerettek énekelni az Elemiben? Az észak öt évente összejönnek egy nagy fesztiválra, hogy énekeljenek és táncoljanak az országukat.

**Ti is Észtországban éltek?
Írjatok nekünk! Szeretnénk
hallani felőletek!**

Köszönjük, hogy velünk együtt fedeztél fel Észtországot. Viszlát legközelebb!

Ismerjétek meg két lánytestvért Észtországból!

Amikor az egyik este le akartam feküdni, nem volt meg a plüss macim. Kerestem, de nem találtam. Imádkoztam. Aztán megtaláltam a plüssöt és szépet álmodtam.

Bianka J., 7 éves

A családjunk szívesen szolgál másokat. Amikor szolgálunk, jobban érezzük a Szentlelkét, ami melegen tart, békés érzést kelt. A testvéreimmel ajándékokat szoktunk készíteni másoknak, mert szeretnénk, ha azt éreznék, hogy szeretik őket.

Piibe J., 10 éves

Mintha KICSERÉLTEK VOLNA

Írta: Jessica Larsen

Igaz történet alapján

Észtország

„Van egy meglepim!” – mondta *Em*a (Anya), amikor „*V*elhozta Rasmust az oviból. Egymás mellett sétáltak a színes épületekkel határolt keskeny utcákon.

„*Rosolje* lesz vacsira?” – találgatott Rasmus reménykedve. Az előző héten, a hetedik születésnapján is azt ettek, de bármikor tudott volna még enni ebből a pácolt heringes cékla-krumplisalátából!

*Em*a mosolyogva megrázta a fejét. „Találkoztam ma reggel két fiatal nővel a buszon. Misszionáriusok. Ma este eljönnek, hogy az egyházukról beszéljenek.”

Rasmus kíváncsian nézett az édesanyjára. Még soha nem találkozott misszionáriusokkal.

A szobájában volt és éppen a tűzoltóautójával játszott, amikor megérkeztek a misszionáriusok. „*Tere! Tere! Szia!*” – üdvözölték *Em*át, amikor beléptek a lakásba. Levették a nehéz csizmájukat, és belebújtak

a papucsokba, amelyeket *Em*a a vendégeknek szokott kirakni. *Em*a leültette őket a narancssárga díványra. Rasmus az ajtóból kukucskált befelé.

A magasabbik hölgy észrevette és rámosolygott. A fekete névtábláján ez állt: *Öde Craig* (*Craig* nővér). „Anyukád elmondta nekünk, hogy most volt a születésnapod. Hoztunk neked valamit” – mondta. Egy kis kártyát tartott a kezében. Rasmus alaposan szemügyre vette a kártyát.

Egy bácsi volt rajta. Fehér köntöst viselt, a keze kinyújtva.

„Tudod, hogy ki ez?” – kérdezte *Öde Craig*.

Rasmus nem tudta, hogy hívhatják ezt az embert. Még soha nem látta ezt a képet. Mindenesetre kedves és hatalmas férfinak nézett ki. „Szerintem ez egy király!” – mondta Rasmus.

Mindkét misszionárius elmosolyodott. „Igen, tényleg! Ő a királyok Királya! Úgy hívják, hogy Jézus Krisztus.”

Őde Craig elővett egy kék fedelű könyvet. „Ez a könyv pedig Róla tanít. Ez a *Mormoni Raamat*, a Mormon könyve.”

Ezután Rasmus és *Em*a minden reggel olvasott a Mormon könyvéből, mielőtt elindultak az óvodába. Rasmus csoportja sokat sétált a szabadban, aztán pedig szundítottak egyet. Az ovi után Rasmus és *Em*a gyakran találkozott a misszionáriusokkal. Arról beszélgettek velük, amit a Mormon könyvében olvastak. *Em*a olykor megkínálta a nővéreket *kringellel*, ami egy fahéjas fonott kalács. Hétfőként Rasmus és *Em*a biciklizni ment vagy a tengerparton piknikezett. Néha nagyokat sétáltak az erdőben, vagy a kedvenc folyójuk mentén.

Az egyik ilyen erdei séta alkalmával *Em*a elmondta Rasmusnak, hogy szeretne megkeresztelkedni. Rasmusnak fülig szaladt a szája. A misszionáriusok ugyanis azt kérték *Em*ától, imádkozzon arról, hogy megkeresztelkedjen-e. Ezek szerint választ kapott!

„És azt is tudom, hogy hol fogok megkeresztelkedni – mondta mosolyogva. – Kitalárod?”

Rasmus visszagondolt arra, amit a misszionáriusok a keresztelkedésről tanítottak. Mutattak egy képet, ahol Jézus Keresztelő Jánossal állt egy folyóban...

„A folyó! – kiáltott fel. – A kedvenc folyónk.”

Egy héttel később Rasmus a folyóparton állt a misszionáriusokkal és néhány más emberrel az egyházból. *Em*a készen állt, hogy megkeresztelkedjen. Teljesen alámerült a vízbe, pont ahogy Jézus is tette. Amikor előbukant, mosolygott. Rasmus örökre emlékezni akart erre a pillanatra: a kék víz, a fehér vadvirágok a zöld fűben, és az édesanyja mosolya.

„Milyen érzés volt megkeresztelkedni?” – kérdezte később, amikor már mindenki a misszionáriusok által hozott sütit majszolta.

„Csodás – válaszolta az édesanyja. – Örökre a folyóban maradtam volna. Úgy érzem magam, mintha kicseréltek volna!” Szorosán átölelte a fiát.

„Azt kérem a következő születésnapomra, hogy én is megkeresztelkedhessek, mint te és Jézus – közölte vele Rasmus. – Én is úgy akarom érezni magam, mintha kicseréltek volna!” ●

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Texasban él.

Írta: **Reyna I. Aburto**

második tanácsos a
Segítőegylet Általános
Elnökségében

Újra látni fogom

Nicaraguában nőttem fel. Amikor kislány voltam, mindent együtt csináltam a bátyámmal. Együtt sétáltunk el az iskolába. Együtt mentünk el a boltba. Mindenféle kalandban volt részünk a hátsó udvaron. Boldogok voltunk.

Amikor aztán kilencéves lettem, egy nagyon szomorú dolog történt. A bátyám meghalt egy földrengésben. Eleinte nem is éreztem valóságosnak az elvesztését. Mindig úgy képzeltem, hogy mindjárt bekopogtat a házunk ajtaján, és azt mondja majd, hogy csak elvult valamerre. Ilyenkor sokáig meredtem az ajtóra, és azt kívántam, hogy ez megtörténjen. Olyan nagyon akartam, hogy újra láthassam!

Ahogy telt az idő, egy kicsivel könnyebb lett. Még mindig hiányzott a bátyám, de újra képes voltam boldognak érezni magam.

Akkoriban még nem voltam Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagja. Később, már felnőttként hallottam az egyházzal és keresztemkedtem meg. Egy nap éppen mosogattam. Húsvét volt. A feltámadáson gondolkodtam, és eszembe jutott a bátyám.

Hirtelen eltöltött egy érzés. Eszembe jutott, hogy annak idején miről ábrándoztam a bátyám halála után. Ráébredtem, hogy az egyáltalán nem valamiféle butaság volt! A Szentlélek küldte, hogy vigasztaljon és útmutatással szolgáljon. Egy nap a bátyám fel fog támadni, és akkor újra látni fogom.

Teljesen rendjén való, ha hiányzik neked egy elhunyt szeretted, és szomorkodsz. Beszéljess el a családtagjaiddal vagy más felnőttel, amikor készen állsz. Imában mondd el Mennyei Atyának, mit érzel. Ő képes segíteni neked, hogy ismét békességet érezz.

Bármilyen történések is, ne feledd, hogy Jézus Krisztus szeret téged! Húsvétkor az értünk hozott áldozatára emlékezünk. Neki köszönhetően mindannyian fel fogunk támadni, és örökre a családjainkkal élhetünk. ●

Vigasztártyák

Vágd ki ezeket a kártyákat. Félbe is hajthatod őket, vagy használhatod könyvjelzőként. Tartsd őket a szentírásaidban vagy más olyan helyen, ahol a szomorú, magányos vagy rémült pillanataidban megtalálsz.

„Nem hagylak titeket
árvákkul; eljövök
ti hozzátok.”

János 14:18

„És az Isten eltöröl
minden könnyet az
ő szemeikről...”

Jelenések 21:4

„Bízzatok tehát, és ne
féljeteK, mert én, az
Úr, veletek vagyok, és
mellettetek fogok állni...”

Tan és szövetség 68:6

Mutass és mesélj!

Oly gyönyörű a templom!

Rebecca C., 9 éves, Venezuela, Aragua

Egy nap nem indult az autónk. Ellenőriztük a motort, de semmi sem változott. Úgy éreztem, hogy imádkoznom kell, így hát azt tettem. Néhány perccel később beindult az autó. Úgy örülök, hogy Mennyei Atya mindig tud nekem segíteni!

Brooklyn B., 9 éves, Quetzaltenango, Guatemala

Két évvel ezelőtt új fiú jött az osztályunkba. Undok volt másokkal. Mindenki megutálta, és gorombák voltak vele. Úgy láttam, hogy ez elszomorította, ezért én nem tettem úgy, mint a többiek. Több barátom is felfigyelt erre, és követték a példámat. Hiszem, hogy ha azt teszem, amit Isten vár tőlem, akkor nagyobb boldogságban és biztonságban lesz részem. Hiszem, hogy ha van bátorságom kimondani, amit gondolok, akkor olyan barátokat fogok találni, akik ilyenek szeretnek.

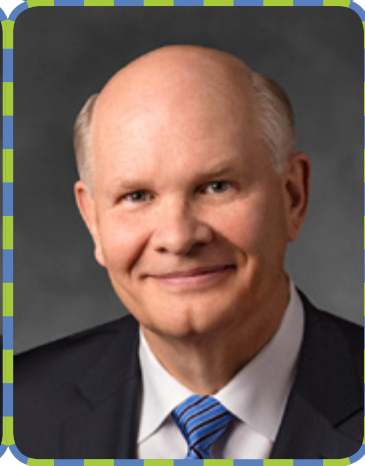
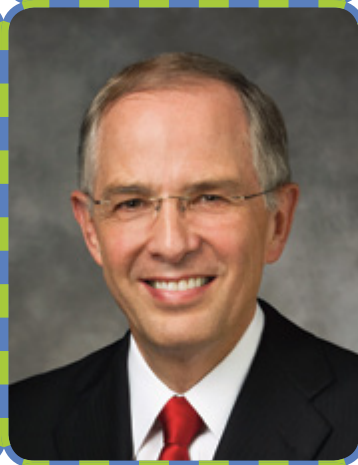
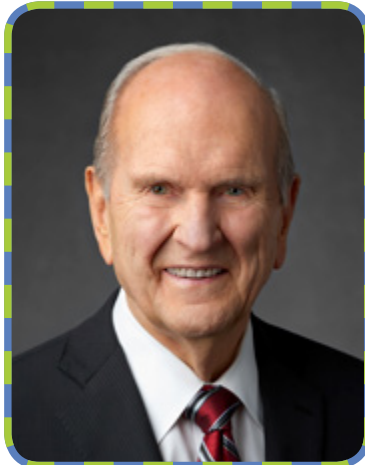
Vestina K., 11 éves, Litvánia, Vilnius

Szeretek focizni a kisebbekkel, és új dolgokat tanítani nekik. Ezáltal is szeretek szolgálni.

Szásza K., 11 éves, Oroszország, Moszkva

E fényképek segítségével töltsd ki a J12–J13. oldalakon lévő táblázatot.

Kedves Szülők!

Ebben a hónapban a *Jóbarát* olyan történeteket és tevékenységeket közöl, amelyek segíthetnek a családoknak a húsvét megünneplésében. Reméljük, hogy a családok örömmel fog mindvégig a húsvétra gondolni e hónap során!

- Isten nagyszerű ajándéka (J2.) – Húsvéti üzenet Russell M. Nelson elnöktől.
- Jézus a Szabadítóm (J3.) – Jézus engesztelését és feltámadását bemutató színezős tevékenység
- A húsvét története (J4–J6.) – Illusztrált szentírásbeli történet
- Ha újra láthatom (J7.) – Gyönyörű új ének a bűnbánatról
- Mintha kicseréltek volna (J18.) – Egy észtországi fiú története, aki Jézusról tanul
- Újra látni fogom (J20.) – Reyna I. Aburto nővér bizonyossága sa feltámadásról

Kérjük, írjátok meg, hogyan használtátok ezeket a történeteket és tevékenységeket a családokban.

Áldott húsvétot kívánunk!

Jóbarát

New Friend

50 E. North Temple Street,
Room 2393
Salt Lake City, UT 84105 USA
liahona@ldschurch.org

**Találd meg a belül
elrejtett Liahónát!**

A JÓBARÁT BORÍTÓJÁN:
Illusztrálta: Patricia Castaleo

TARTALOMJEGYZÉK

- J2** Az Első Elnökség részéről:
Isten nagyszerű ajándéka
- J4** Történetek a szentírásokból: A húsvét története
- J7** Zene: Ha újra láthatom
- J8** Édes a becsületesség
- J10** Apostolok világszerte:
Bednar elder Indiába látogat
- J12** Prófétaink és apostolaink
- J14** Az eltűnt kabát
- J16** Üdvözet Észtországból!
- J18** Mintha kicseréltek volna
- J20** Újra látni fogom
- J22** Mutass és mesélj!
- J23** Próféta és apostolok fényképei